

Edita:
Edicions Terra
Nostra, S.A.
C/. València, 244.
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any VII N.º 337
Setmana del 9 al 15
de març del 1986

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 75 Ptes.

Catalunya Cristiana

"Estic molt impressionat pel dolor de molts pares cristians que han viscut amb angonya la pèrdua de fe de llurs fills".

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Card. Suenens

Centenari de l'inici de les obres de restauració

Un patronat vetllarà pel monestir de Ripoll (Pàg. 11)

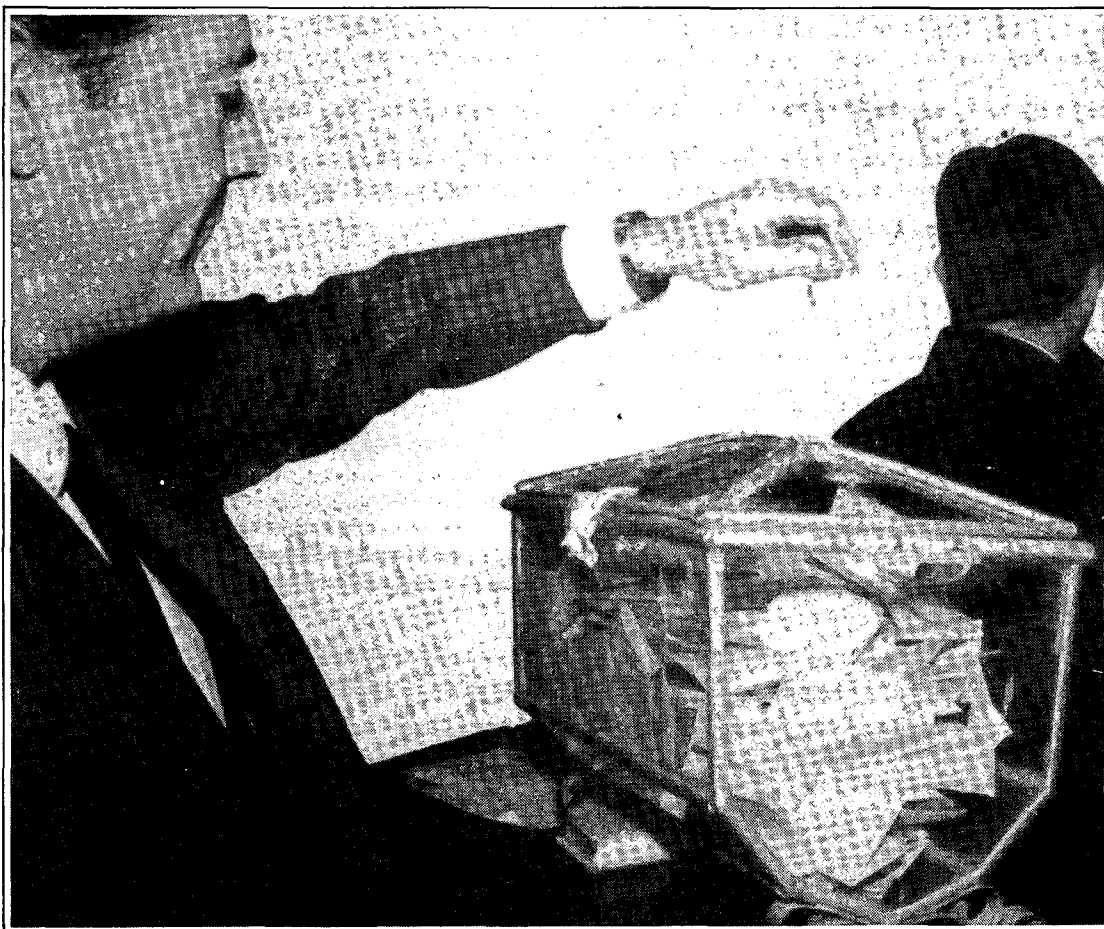
Per superar les deficiències de coordinació

L'Església vol millorar les relacions amb les autonomies. (Pàg. 15)

Dídac Parellada, psiquiatra

"El 25% de la població és neuròtica". (Centrals)

Els bisbes donen llibertat de vot al Referèndum

L'episcopat espanyol ha fet públic l'esperat document "Constructors de la Pau" que examina qüestions sobre la pau, el desarmament, la cursa d'armaments, terrorisme, seguretat i defensa i el cinquantenari de la Guerra Civil Espanyola.

Els bisbes no es pronuncien sobre la permanència d'Espanya a l'OTAN. L'única referència a l'Aliança Atlàntica diu que "dins o fora de l'OTAN cal promoure decididament tot allò que ens aproxima a la desaparició dels blocs, al desarmament bilateral i total, a la instauració d'un nou ordre internacional".

El document s'ha de mirar des d'una perspectiva molt més àmplia que la del referèndum sobre l'OTAN. Pot ser, tanmateix, un bon instrument per a la reflexió dels catòlics a l'hora de decidir sobre el sentit del seu vot. El document té 48 folis a un espai i consta d'una introducció, sis capítols i una conclusió.

Alguns bisbes catalans, en manifestacions aparegudes al nostre setmanari, ja s'expressaven en termes similars, recomanant que cada ciutadà voti en consciència, d'una manera lliure i responsable.

"Catalunya Cristiana", en propers números, informará àmpliament sobre aquest important document de l'episcopat espanyol.

AFINANT

La imatge restaurada

JOAN E. JARQUE i JUTGLAR

L'afirmació bíblica que "l'home és imatge de Déu" és bàsica en el cristianisme. Sublimada per la fe en Jesucrist, l'home de Déu, la convicció agosarada d'una capacitat divina per part de l'home, vertebra sens dubte el pensament teològic, la moral, la vida sacramental i el culte cristians, però també marca d'una manera original la seva projecció social, cultural i política. En el necessari diàleg amb el món, hom corre el risc de no entendre res de les propostes cristianes —o, el que fóra més greu, hom pot enganyar l'interlocutor amb propostes no cristianes— si s'obliga aquesta visió fonamental i radicalment nova de l'home capaç de Déu. Aquesta visió de fe sobre l'home té en contra una certa lectura de la història i l'experiència quotidiana immediata; ambdues traspuen pecat i mort, al pol oposat de Déu. Però té a favor seu, ultra la Paraula, l'exemplaritat dels sants i les aspiracions més genuïnes del cor humà. Per això és tan humanament convincent i atractiva l'oferta cristiana d'una Redempció restauradora de l'home.

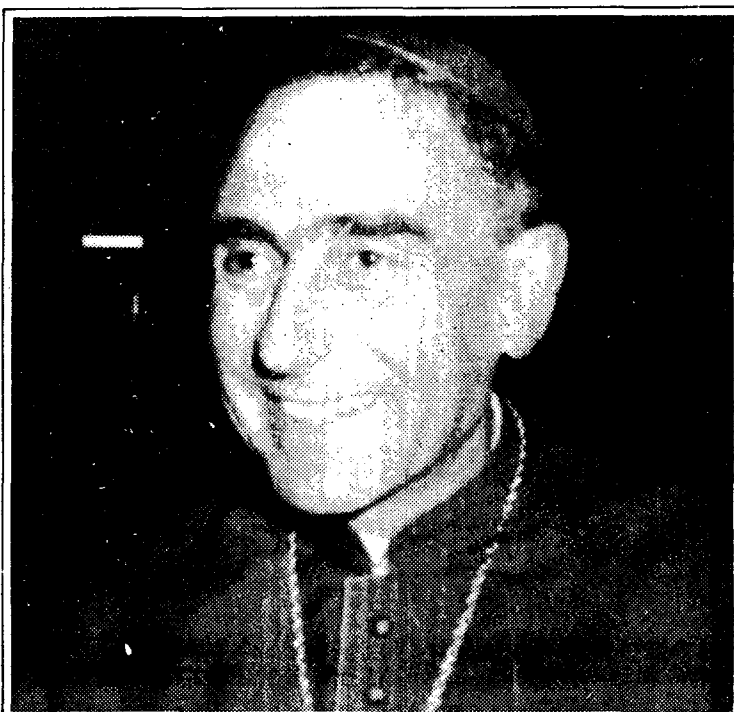
La recent visita del cardenal Pironio és una prova

Distensió entre la Santa Seu i Cuba

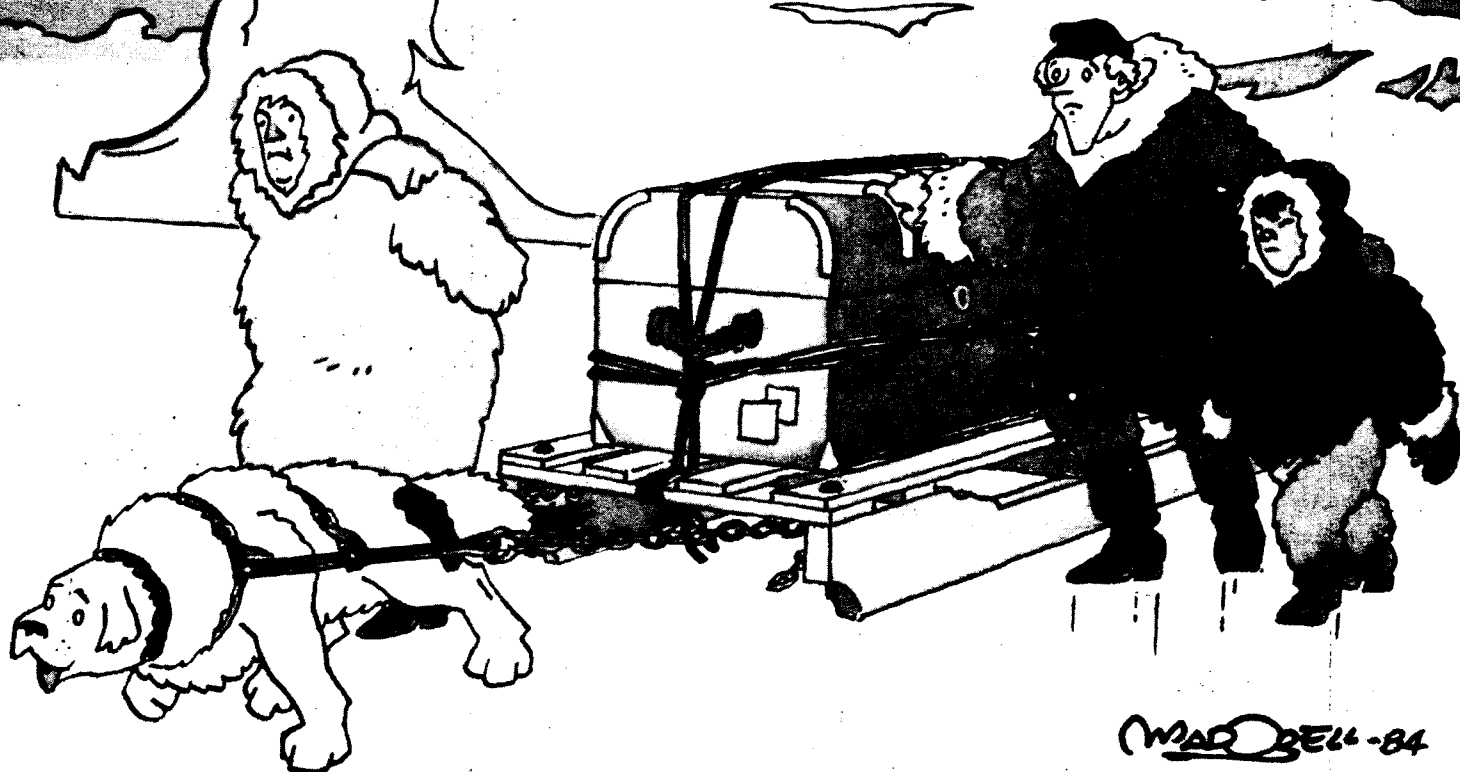
La primera trobada nacional de l'Església cubana i el diàleg amb Fidel Castro que va acabar el passat diumenge, 23 de febrer, ha estat considerada molt positiva pels bisbes i les autoritats de l'Estat. Fins i tot, es considera com a perspectiva possible un eventual viatge del papa Joan Pau II a Cuba.

Aquesta trobada eclesial ha estat qualificada com el fet més important viscut per l'Església d'aquest país des de l'establiment del règim dictatorial de Castro.

Vegeu més informació en la pàgina 7 i el comentari de "l'Editorial" d'aquest número.

EN MASSAGRAN al POL NORD

Col·lecció "MASSAGRAN"

Guió: Ramon Folch i Camarasa

Dibuixos: Josep M. Madorell

Volums publicats:

- Aventures extraordinàries d'en MASSAGRAN
- Aventures **ENCARA MÉS** extraordinàries d'en MASSAGRAN
- EN MASSAGRAN i el quadrat màgic
- EN MASSAGRAN al POL NORD

En preparació:

- EN MASSAGRAN i els negrers

EDITORIAL CASALS

ESPECIALITZADA EN LLIBRES DIDÀCTICS

MATERNAL-PARVULARI-EGB-BUP

Casp, 79 - Tels. 245 72 03/04 - 08013 Barcelona

Catalunya Cristiana

"Estic molt impressionat pel dolor de molts pares cristians que han viscut amb angúnia la pèrdua de fe de llurs fills."

Card. Suñer

Preu: 75 Ptes.

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Joan E. Jarque i Jutglar
Sots-director: Francesc Malgosa i Riera
Edita: Edicions Terra Nostra, S.A.
Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós

Disseny: Josep Samper i Aledo
Redacció, administració, publicitat i fotocomposició:
C./ València, 244, 2on. Tels: 215/27 39 - 28 05 - 27 84
08007 Barcelona

Impressora: Publiagraf, S.A.L. Consell de Cent, 224,
Barcelona. D.L.B. 14.387/79

Subscripcions anuals:

Catalunya: 3.900 ptes., resta de l'Estat espanyol,
Andorra, Gibraltar i Portugal: 4.400 ptes.
Europa: 7.400 ptes. Àfrica, Àsia i Filipines: 9.900 ptes.
Amèrica: 9.150 ptes. Oceania: 12.400 ptes.

EL SETMANARI DE MÉS DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada
per O.J.D.

Atenció a Cuba

Aquests darrers temps sembla que estem assistint a la liquidació de les dictadures. D'algunes, almenys. La dictadura dels Duvalier —Papà i Baby— a Haití i la de Marcos a les Filipines han caigut recentment com caiguereu ja fa més temps altres dictadures a l'Amèrica Llatina. En tots aquests recents canvis de règims dictatorials o autoritaris a formes, cal esperar, més democràtiques s'hi poden observar unes constants que val la pena subratllar. L'Església catòlica ha jugat en tots aquests canvis, un paper més o menys important, però innegable. Un paper representat, probablement, entre els bastidors i la veu en off de la diplomàcia, però també prou públicament, amb intervencions tant dels bisbes com de la multitud fidel, perquè se n'hagin fet ressò abundant els grans mitjans de comunicació.

Un altre tret comú és el caràcter llatí d'aquests països. No cal oblidar que, malgrat l'actual forta coloració anglosaxona, sobretot pel que fa a la llengua, les Filipines tenen encara unes profundes arrels llatines. I encara cal assenyalar una altra particularitat en aquests canvis polítics més o menys espectaculars: fins ara només s'han produït en dictadures qualificades de dretes.

Seria molt arriscat voler treure conseqüències massa fàcils d'aquestes senzilles observacions a l'abast de tothom. Tanmateix inviten a la reflexió, l'opinió pública es fa preguntes, i caldrà que un dia els experts en ciències polítiques en diguin alguna cosa.

Tot plegat contribueix a donar un relleu molt particular a allò que s'esdevé a Cuba, país llatí, amb un règim innegablement dictatorial però d'esquerres. L'alliberament primer d'alguns dissidents del règim —el cas de Valladares fou el més sonat—, la publicació l'any passat del llibre "Fidel y la religión" —publicació sorprenent per més d'un aspecte, si més no per la difusió que se li ha volgut donar, més de 600.000 exemplars— i la distensió volguda entre el castrisme i no sols l'Església catòlica local sinó també amb la Santa Seu, fa que es plantegi la pregunta inevitable de si es tracta d'un veritable moviment de fons, d'un viratge sincer, o d'una operació de façana, d'una "mà estesa" més del comunisme ja assajada en altres latituds.

Fidel Castro es troba sens dubte en una cruïlla decisiva. Escollirà el camí de les dictadures de dretes, donant pas a una real democràtica del país, amb tot el que això comporta de llibertat d'informació, d'associació, i obrint un procés que condueix a unes eleccions lliures? En aquest cas podria comptabilitzar a favor seu l'haver tret Cuba d'un passat oligàrquic i corrupt, d'una misèria endèmica i d'haver posat a l'abast del poble la cultura i l'atenció sanitària. I molts estarien disposats potser a no tirar-li en cara l'alt preu, en sang, tortures i empresonaments, pagat per assolir aquestes millores socials que ningú no vol perdre. Altrament, la distensió actual envers l'Església seria altament sospitosa i els avantatges evidents d'una major llibertat per la religió no es podrien escapar fàcilment a l'acusació d'haver donat una alta càucula a un règim que avui els pobles, si poden, es treuen de sobre.

Els catòlics, l'esquerra i la dreta

Quan al país veí es van posant en marxa els mecanismes electorals, el periòdic francès "la Croix" ha realitzat una enquesta sobre el vot dels electors catòlics, i davant el seu resultat, Jean Boissonnat ha escrit el següent article que, pel seu interès i oportunitat, en vigílies del referèndum transcrivim per als nostres lectors.

Després de la publicació del sondeig La Croix-Sofrès sobre el vot dels electors catòlics, ja s'han publicat diversos comentaris. Tanmateix, els fenòmens revelats per aquest sondeig són suficientment importants perquè s'hi insisteixi.

D'antuvi cal notar que la societat francesa, en el seu conjunt, continua considerant-se "catòlica" (el 81% és un percentatge molt elevat). És cert que aquest sentiment de pertinença a la religió cristiana no ha tingut massa conseqüències concretes en el comportament dels francesos. Encara que ningú no pot jutjar amb certesa. La pràctica religiosa no és més que un efecte, entre altres, d'aquesta pertinença.

Al capdavant, cap pressió sociològica no obliga a cap francès a declarar-se catòlic. Si ho fa, és que se'n sent, i no hi ha raó per menystenir aquesta declaració, feta, actualment, sense massa efectes pràctics. I si la gran majoria de francesos es diu catòlica, el seu comportament polític s'identifica molt amplament amb el de tota la nació. S'observa que solament és a l'esquerra (i al Front nacional) on es troba major proporció de gent que es declara explícitament "sense religió".

Això no vol pas dir que s'hagi errat en resseguir el comportament electoral dels catòlics limitant l'observació a aquells que regularment practiquen (que només representen el 15% de la població francesa, o bé el 18% dels mateixos catòlics). No es pot pas deduir que els catòlics francesos (tots en conjunt), votin massivament a dreta. Els partits d'esquerra s'equivocarien en considerar aquest electorat com a definitivament perdut per a ells, és a dir, de desinteressar-se d'allò que podria topar amb les consciències cristianes. És, en part, per haver subestimat aquest fenomen amb motiu dels fenòmens de l'escola, que el govern d'esquerra s'ha empatollat en

un afer que continua, avui, costant-li car políticament. Tornem, ara, als practicants regulars. Voten, efectivament, de manera massiva, a dreta. En primer lloc, això no és nou. I, ultra això, les raons per les quals voten així, mereixen una reflexió menys superficial.

En minvar (del 21% de la població francesa deu anys enrera, al 15% en l'actualitat) el grup de catòlics practicants adquirirà, segons tota probabilitat, una mentalitat de "minoria", i aquestes sempre són geloses de la seva identitat. Al mateix temps que la massa dels francesos continua considerant-se "catòlica", els practicants no ho veuen així i per tant volen —amb formes encara difícils de preveure— distingir-se. Això podria tenir en certes circumstàncies, conseqüències polítiques. No deduïssim pas massa ràpidament del fet que els catòlics no esperen les consignes dels seus bisbes (felix evolució!) que no constituïran mai un "partit catòlic". Probablement això no sigui desitjable. Però guardem engendrar aquests fenòmens si tenen el sentiment de no ser compresos, o "oprimitos" (cosa que no és el cas, avui, a França).

El fet és que els catòlics practicants voten més a la dreta que a l'esquerra, tant ara com deu anys enrera. Això pot ser el resultat d'una esclavissada del grup considerat sobre el taulell polític. Però això pot, també, ser conseqüència de la nova visió que es té de la dreta i de l'esquerra. Esquematitzem.

La dreta tenia la reputació d'encarnar el conservadurisme, els valors del passat, els interessos de les classes dominants, per no parlar de l'autoritarisme i del nacionalisme.

L'esquerra, inversament, posseeix la imatge de la generositat, del progrés, de la reforma, per no parlar de la revolució. L'esquerra era la veu i l'esperança de les classes populars. L'esquerra era el futur; la dreta, el passat.

Aquesta imatgeria política —que no era mancada de fonament, malgrat ser sempre una mica caricaturesca— ¿no ha canviat molt, de deu anys ençà, i singularment des de'n fa cinc?

El Partit socialista es vana avui de ser millor gestor que ara fa cinc anys. A més a més, és cert. Però, ¿s'ha votat mai els socialistes per raons de gestió? ¿S'ha considerat mai un François Mitterrand millor economista que Giscard d'Estaing i Barre? El vot de l'esquerra no ha estat pas un vot —d'antuvi— per la bona gestió. És un vot per la justícia, la pau, el progrés, etc. Sovint s'anava per aquest camí perquè es preferia l'ideal a la gestió. Pot ser ingenu, però no importa, si això explica el fenomen.

Ara bé, des de fa cinc anys, la imatge de l'esquerra ha canviat, igual com la de la dreta. Mireu els actuals eslògans del partit socialista: es tracta de "conservar" els "resultats, èxits... de l'esquerra". I els de la dreta: es tracta de "reformar" la societat desenvolupant-hi les llibertats. ¿Eslògans? Molt segurament. Però l'"esquerra progressista" i la "dreta conservadora" també eren eslògans.

Fins i tot, si tot això comporta sempre una part d'artifici, la imatge que hom vol donar de si mateix acaba per retratar-nos. Ens assemblem sempre a allò que diem que som i a allò que els altres diuen de nosaltres. El retrat acaba implantant el subjecte.

Heus ací doncs, que tenim una esquerra menys seductora i una dreta menys vergonyant d'ella mateixa. La prova: hom no repugna, com no fa gaire, de dir-se "de dreta". Potser s'hi pot trobar, també una explicació de l'evolució del comportament dels electors, fins i tot dels catòlics practicants. Però no solament ells.

Va ser aleshores que va semblar convenient de prendre un nom oficial, i entre els diversos proposats va resultar escollit, per majoria de vots, el de "grup Torras i Bages". Recordo que altres denominacions proposades eren: "La cadena", "Sant Jordi", i "Limpopo". Aquest últim va ser proposta original d'un membre insigne, avui zelós sacerdot obrer, que va dir que li semblava millor prendre un nom que no significués absolutament res, "per exemple —digué— Limpopo". Això li va costar ser anomenat ell mateix Limpopo durant anys. El nom acceptat venia un xic del Dr. Carreras. No que ens l'hagués proposat com a nom del grup, però sempre ens parlava del bisbe de Vic i de la seva doctrina, que per a nosaltres era en aquells moments una referència doctrinal introntollable. A més, Torras i Bages havia estat el fundador de l'entitat que ens empararia: la Lliga Espiritual. En aquells moments, el nom de Torras i Bages simbolitzava per a nosaltres l'arrel de catalanitat que trobàvem a faltar a la nostra Església institucional.

L'altra Lliga, la Regionalista —o els seus supervivents—, també va prendre contacte amb nosaltres, a través del senyor Pau Roig. El senyor Duran i Ventosa ens va invitar a mitja dotzena dels més compromesos del grup a una conversa, al seu despatx del carrer que porta el nom del seu pare, Duran i Bas, perquè deia que tenia necessitat de saber què pensava el jovent, però en el fons volia dir-nos què pensava ell. També d'Unió Democràtica van venir cants de sirena. Érem un grup que començava a pesar a la universitat, i fèiem goig a diferents sectors. Hi van haver contactes molt cordials amb el P. Vergés, que aleshores dirigia la Congregació Mariana dels jesuïtes; no amb intencions proselitistes ni annexionistes, sinó perquè comprenia els nostres propòsits, que en part coincidien amb els de les seves Acadèmies, i perquè era un d'aquells eclesiàstics lúcids que no s'acabaven de les facilitats que donava el règim, sinó que patien pensant en la situació de l'Església quan s'acabés Franco (cosa que no pensàvem pas que trigués tant a succeir). Mn. Carreras, no gens sectari, veia molt bé els nostres contactes amb sectors afins, com la Congregació del P. Vergés. Recordo que després d'una de les seves conferències espirituals sabatines, ens va exhortar vivament a col·laborar en el Congrés Internacional de Congregacions Marianes que aquells anys es va celebrar a

Aportacions a la nostra història recent

El grup "Torras i Bages" (II)

HILARI RAGUER

Barcelona. A més de la finalitat espiritual, aquesta col·laboració va ser ocasió de contactes interessants amb joves de països lliures, que van retornar a llurs nacions ben assabentats de les peculiaritats del catolicisme del règim franquista i de les reivindicacions catalanes.

Cal insistir en el paper del Dr. Lluís Carreras, tan bescantat per l'actitud presa durant la guerra a favor de Franco. Tenia un complex de "virgo prudentissima"; vull dir que era molt discret, frenava els nostres entusiasmes francament utòpics i s'esverava davant d'algunes accions o projectes nostres. Així i tot, va donar coherència, continuïtat i bases doctrinals segures a aquell grup, del qual més endavant sortirien alguns cap de brot de la democràcia restaurada. Ell no parlava mai de catalanisme: deia sempre "sentit catalanesc". Quan l'ambient oficial ens presentava el catalanisme com incompatible amb el catolicisme, ell, a la llum de Torras i Bages, ens el presentava com una exigència de la fe cristiana; no en el sentit que tot català hagués de ser cristià, sinó al revés, que, a Catalunya, un cristià havia de ser català amb totes les conseqüències. La seva mateixa orientació espiritual, en la línia d'aquell esplèndid moviment bíblic i litúrgic de l'Església catalana d'abans de la guerra, era per a nosaltres una alenada d'aire fresc, que contrastava amb el nacionalcatolicisme ambiental. Recordo uns exercicis predicats per ell al Casal del carrer dels Arcs, ben diferents de les ridícules i de les històries col·lectives de certes missions i predicacions de l'Església espanyola d'aquell anys. Com escrivia Raimon Galí precisament aleshores, el 1946, des de Mèxic, a propòsit d'aquell

cristianisme català escapat per la guerra civil, "la renaixença litúrgica catalana no és aliena a la renaixença (del) sentit democràtic cristià, ja que en bandejar la beateria sentimental d'estampeta i jaculatoria, va basar la nostra fe en fets i pràctiques de profund sentit humà" (Quaderns de l'exili, octubre-desembre 1946). D'aquesta labor orientadora del Dr. Carreras no ens en queda cap constància escrita, però va ser positiva i eficaç.

Alguns del grup eren de famílies molt relacionades amb Montserrat. Per això teníem contactes amb l'abat Escarré, sobretot després d'haver-nos constituït en joventut de la Lliga Espiritual i d'haver entrat en aquest concepte al Casal de Montserrat. M'atreveria a dir que l'influx va ser recíproc. A l'abat Escarré li agradava molt de parlar-nos i d'escoltar-nos, en sessions de tot el grup o, millor encara per a ell, en reunions més íntimes amb els qui formàvem el comitè o junta permanent, amb el qual la conversa podia ser molt més distesa. Com que li agradava de flairar els nous aires, ens feia preguntes i discutia cordialment amb nosaltres, sorprès del nostre antifranquisme i del nostre nacionalisme. Em sembla que, en veure rebrotar en nosaltres, la generació de després de la guerra, unes idees que ell donava per exterminades per la guerra civil, i rebrotades no en elements comunistes o en republicans exiliats, sinó en els fills d'aquelles famílies de dretes de la burgesia catalana, el vàrem fer adonar que Catalunya no anava pas cap allà on ell pensava, i en aquest sentit probablement vàrem contribuir a fer-lo canviar d'actitud política. L'abat Escarré, gran conversador, ens entusiasma, encara que defensés Franco, sostingués que l'alçament militar havia estat absolutament necessari ("vosaltres no heu conegut la situació d'abans de la guerra", deia; "els catòlics no podem ni respirar!") i substancialment defensés el règim vigent. Només el criticava, en la línia de Pius XII, o del cardenal Pla i Deniel, en la mesura que no donava prou llibertat a la premsa i als moviments catòlics, és a dir, en la mesura que no es deixava governar per l'Església. Ens prevenia contra tot allò que fos esquerra, comunisme, socialisme i fins sensibilitat social. Criticava durament els sacerdots obrers, perquè deia que tot fent d'obers deixen de fer de sacerdots: no preguen, i acaben plegant i casant-se. Per a vacunar-nos contra tota vel·leïtat social, ens deia: "No feu política. Feu pàtria!"

B en poca gent s'esforça a fer-se una idea del sentit que té aquesta vida que vivim en aquest món. En general, la gent no es planteja aquesta qüestió. O hiensem poc o no hiensem gens i no se'ls acud de mirar de fer-se un concepte de la vida de l'home. Ho deixem per als filòsofs.

No obstant, aquesta vida, tan estranya, té un sentit, com el pot tenir la vida futura. El filòsof Francesc Pujols, que estava convençut d'aquesta, sempre deia, que no entenia perquè la gent s'estranyava que pogués haver-hi un altra vida i, en canvi, no s'estranyava d'aquesta que estem vivint.

Teilhard de Chardin, tan oblidat i poc difós, ens dona una versió de l'evolució de l'univers cap a un fi determinat que ens ajuda a comprendre millor

el sentit de la vida. Teilhard creu que l'univers, que la creació, segueix una evolució constant des del "punt alfa" —com ell anomena l'instant de la creació— fins al "punt omega", on culminarà tota la creació, l'home inclòs, i que coincidirà en el que ell assenyalava com el Crist Universal. El sentit d'aquesta evolució del món, va des de la matèria primerament creada fins a la conversió total d'aquesta matèria primitiva en l'esperit, en un estat d'espiritualització que ell designa amb el nom de "psiquisme total".

El sentit d'aquesta evolució creadora, prevista per Déu en crear l'home, està guiat per l'ensenyament del propi Fill de Déu, Jesucrist, enviat per Ell a la Terra amb el mateix disseny de culminar l'obra de la crea-

El sentit de la vida

LLUÍS SANTACANA

ció, un cop aquesta s'haurà convertit totalment en esperit, coincidint amb el Crist Universal, Déu mateix, en el punt final de la creació que ell anomena "punt omega".

Aquesta, doncs, seria la trajectòria de la creació, que és evolució i que continua evolucionant, i la feina per a la qual l'home hauria estat cridat per Déu en fer-nos néixer en aquest món, fóra la de contribuir a aquesta evolució de la creació cap a l'espiritualització i cap a la unió final amb el ma-

teix Déu, que és el Crist Universal. L'home, doncs, fóra l'instrument, o un dels instruments concebuts per Déu per ajudar a seguir la tasca de perfeccionament i de tendència cap a la espiritualització que constitueix la mateixa creació divina.

El sentit de la vida de l'home en aquest món seria, per tant, fer tot el que estigui al seu abast per a la millora i espiritualització del món, d'acord amb els ensenyaments de Jesucrist, el Fill de Déu fet home, enviat per Ell mateix per a la perfecció de l'home dintre de l'Univers. La mort fóra el final en aquesta vida d'aquest rellou al qual ha estat cridat l'home per Déu per a contribuir a l'obra divina de la creació.

Aquest fóra doncs el sentit de la vida, segons Teilhard de

Chardin, jesuïta francès i home de ciència, massa oblidat encara avui per avui, però que ha ajudat i ajuda molt a molts a sentir-se completament i totalment identificats amb el cristianisme. Teilhard va tenir en algun moment una certa objecció per part de l'Església, que sembla avui dia superada, seguint la marxa actual de l'Església cap a una col·laboració amb la ciència autèntica, encoratjada per la tendència d'aquesta, cada dia més manifesta, cap al reconeixement de la superioritat de l'esperit, deixant de banda la seva inclinació anterior cap al materialisme i a l'agnosticisme.

En tot cas, l'aportació de Teilhard a la difusió del cristianisme és important i ajuda a explicar el sentit de la vida, dintre de la mateixa fe cristiana.

ARA MATEIX

De tant en tant, els episcopats publiquen documents orientadors... Algun cop, d'uns anys ençà, és possible que ens visiti el Papa... Hi ha les assemblees diocesanes i els sínodes... Sovint es giren, entre nosaltres, polèmiques renoueres com la tramuntana: la teologia de l'alliberament, el celibat dels preveres, la cúria romana o els blocs armats... Són onades que van i vénen i que sempre aboquen, damunt la platja, presents que l'enriqueixen. Són fets vistosos, si bé esporàdics.

Però cada diumenge les campanes toquen a Missa, i al voltant dels altars s'aplega un gran poble. Són més que els qui tenen capacitat o ganes de llegir un text dels bisbes o del Papa... Són més que els qui acuden a qualsevol assemblea... Són més que els qui discuteixen de teologia... Són més que els qui saben del cert el nom i l'adreça del seu prelat... No sé de cap parròquia que hagi aconseguit, amb mitjans tradicionals o amb mitjans innovadors, d'organitzar res que aplegui més gent que les misses del diumenge.

I arriben, cada any, la Pasqua i la Quaresma que ens hi porta. Qui gosaria aventurar cap aproximació a allò que s'esdevé a l'interior dels creients en aquests dies de conversió? Són fets no gens vistosos, si bé permanents.

És bo pensar en aquest teixit profund de l'Església de cada dia i evitar la temptació de mesurar la vida eclesial se-

L'Església de cada dia i una bona iniciativa

J. CARRERA PLANAS

gons els actes més espectaculars i conjunturals. I, fins i tot, és bo que mirem de deixar a segon terme l'anecdòtic de les polèmiques i les tendències i que ens concentrem més en les grans respostes que la fe cristiana aporta als homes. "L'Església es fa més creïble si, parlant menys de si mateixa, predica més i més el Crist crucificat", acaba de dir-nos el Sínode de Roma.

En aquesta línia, té un interès especial el pla d'actualització de la fe que projecta realitzar la Zona pastoral Nord i Est de l'Arquiebisbat de Barcelona. (El Poblenou, Sant Andreu, Provençals-Besòs i Trinitat-Roquetes). És una iniciativa amb clara vocació majoritària, orientada a la renovació en profunditat de la vida cristiana, sota el lema de "Busquem junts com hem de ser més i millor signe de Crist".

Aquest pla de treball, a realitzar en grups, primer, i després en assemblea, s'inicia ara i acabarà per Pasqua del 87.

Comprèn dos blocs de qüestions: com és el Déu que Jesús ens comunica i com nosaltres, persones i comunitats, hem d'actuar en la societat actual. L'esmentada vocació majoritària la trobem en la mateixa temàtica. En parlar per exemple, de les causes de la increença, s'endinsa en problemes d'avui, de sempre i de tothom, com el mal, el misteri de la soferença, la mateixa mort... En apropar-se a l'imatge de Déu que donem els creients —un altre exemple— parteix honestament de les deformacions de rel conservadora i de les de rel progressista, i fa una proposta d'autocrítica de cadascuna d'aquestes tendències.

Potser en el punt on aquesta vocació majoritària esdevé més dubtosa és en l'establiment del mètode de treball. És difícil, certament, trobar formes alternatives. Però el sistema de reunions de grup, resums i assemblees generals, és un "idioma" que una gran quantitat de catòlics practicant no parlen. Si fos possible, almenys en la fase final, de fer passar els grups continguts d'aquest projecte a través de la predicació i de formes elementals de diàleg o d'enquestes en les mateixes celebracions dominicals, o altres trobades àmplies, podríem pensar en la possibilitat d'emplenar un gran buit: el que va deixar la desaparició de les missions populars.

CATALUÑA

Demanen que els capellans de la Franja de Ponent parlin en català

Mossèn Joaquim Mesalles, membre de la comissió de la Franja de Ponent en el II Congrés de la Llengua Catalana, ha explicat el document que fou presentat al bisbat de Lleida per l'Associació dels Consells de la Franja amb la petició del reconeixement oficial per part del bisbat de l'ús de la llengua catalana en les activitats religioses de la Franja.

Joaquim Mesalles creu que aquest Congrés es pot aprofitar perquè aquestes comarques de parla catalana recuperin l'ús del català en els oficis religiosos, ja que per ell, l'aïllament d'aquesta zona ha estat molt greu en les últimes dècades i no hi ha hagut una consciència col·lectiva d'una llengua pròpia, per la qual cosa aquesta s'ha quedat reduïda a l'ús col·loquial. Fins i tot, diu Joaquim Mesalles, els fills d'aquestes comarques que parlen sempre en català, no tenen consciència que això té una significació i una transcendència socioculturals.

Badalona converteix terrenys militars en parc

L'Ajuntament de Badalona i el Ministeri de Defensa han arribat recentment a un acord perquè el municipi pugui recuperar els terrenys militars situats al Turó Caritg. Amb motiu d'aquesta resolució, la ciutat gaudirà, previsiblement aviat, d'un parc urbà de deu hectàrees que comptarà amb una àmplia zona verda i amb tota una àmplia sèrie d'equipaments.

Després d'intenses negociacions entre ambdues parts, el Ministeri va acceptar finalment cedir a l'Ajuntament els terrenys qualificats pel pla general metropolità com a espai destinat a parcs i jardins urbans. Per això, el consistori haurà de pagar, tanmateix, 100 milions de pessetes.

A Barcelona un 35% dels aturats cobren prestacions

Gairebé 116.000 milions de pessetes es van pagar en prestacions per aturats a les oficines de l'Institut Nacional d'Ocupació (INEM) de la província de Barcelona durant el 1985. Això va significar una cobertura del subsidi de desocupació del 35,76 per cent, superant en gairebé quatre punts la mitjana estatal del 32 per cent i gairebé tres per sota de la mitjana catalana del 38,47 per cent. A aquest volum d'ajudes, per pal·liar la manca de feina sobre un col·lectiu de 389.736 aturats a la província de Barcelona, l'INEM va formalitzar gairebé 300.000 contractes de treball, molts d'ells amb importants subvencions de l'Administració central; l'establiment de 119 convenis amb les corporacions locals i les iniciatives per a orien-

tació laboral i promoció d'ocupació que van suposar, durant l'any que s'analitza, unes quatre mil visites de tècnics de l'INEM barceloní a diverses empreses i 254 reunions informatives amb grups d'empresa, gremis i institucions.

Cinc mil visitants al bosc de Can Deu

Setanta-una escoles visitaren detingudament els Itineraris de la Natura que la Caixa d'Estalvis de Sabadell acondicionà en el seu moment a la propietat del Bosc i de la Masia de Can Deu, prop de Sabadell, gaudint així d'una bona experiència pedagògica en allò que es refereix al medi natural. Can Deu rebé un total de quatre mil nou-cents dos visitants en 120 visites organitzades, sol·licitades per les setanta-una escoles esmentades. Pel que fa a l'Exposició Permanent d'Eines Agrícoles, instal·lada així mateix a la Masia de Can Deu, fou visitada durant l'any passat per un total de mil quaranta-quatre persones.

Ultra aquestes activitats, l'Obra Cultural organitzà la ja tradicional Festa del Llibre, amb la corresponent Fira de Llibres i Flors i audicions de sardanes a càrrec de la Cobla "Verne-da". Quant a publicacions, es reedità la carpeta "Itinerari Pedagògic al Bosc i Masia de Can Deu", i s'han editat quatre circulars informatives de l'Obra Cultural, amb la selecció corresponent dels llibres ingressats a la Biblioteca. Finalment, es renovaren sis préstecs per cursar estudis superiors.

Destacades personalitats demanen que la TV privada no margini el català

Creiem de justícia instar el govern perquè es prevegi la possibilitat legal d'autorització d'emissores de tipus cultural i sense ànim de lucre, amb les garanties necessàries, i amb l'objectiu d'assegurar el "especial respecte i protecció" que la Constitució garanteix al català.

També, en la mateixa línia, creiem just que s'exigeixi als canals privats de cobertura estatal que un percentatge equitatiu de la seva programació, incloent les hores de més auditori, s'emeti en la llengua pròpia de les comunitats amb cooficialitat de llengües, en l'àmbit de les esmentades comunitats".

Signen el document: Francesc de Borja Moll, filòleg, autor del diccionari Català-Valencià-Balear; Antoni M. Badia i Margarit, president del II Congrés Internacional de la Llengua Catalana; Ramon Lapiedra, rector de la Universitat de València; Nadal Batlle, rector de la Universitat de les Illes Balears; Ignasi Ribas, president de l'Obra Cultural Balear; Joan Fuster, escriptor i president d'Acció Cultural del País Valencià; Eliseu Climent, editor i secretari general d'Acció Cultural del País Valencià i Joan Carreras, president d'Òmnium Cultural.

ESPANYA

Resistència a pagar impostos a Pamplona

La campanya posada en marxa per l'Ajuntament de Pamplona, en la qual ha invertit prop de dos milions de pessetes, per fomentar entre els seus conciutadans que compleixin amb les seves obligacions fiscals i paguin a la Corporació els impostos municipals, no ha tingut l'èxit esperat, ja que segons dades conegudes, les autoritats de la capital navarresa només ha assolit recaptar un 10 per 100 dels arbitris municipals pendents de pagament.

Per contrarestar els efectes de la campanya municipal, el lema del qual ha estat "Aporta tu parte", les associacions de veïns de Pamplona, Barañain i Tudela van organitzar diversos actes i mobilitzacions, en els quals invitaven a no pagar els impostos, "Per les abusives puges" de les contribucions.

Representants de les associacions esmentades van anunciar en reunió de premsa que "d'uns

1.240 milions de pessetes que havia de recaptar l'Ajuntament aquest semestre, només n'ha aconseguit fins ara 80 milions".

Els bancs estan tancant sucursals

L'obertura d'oficines bancàries va experimentar el 1985 una frenada, per segon any consecutiu, i a més va créixer el nombre de sucursals tancades. Amb dades que cobreixen el període gener-setembre, els set grans van obrir al públic 184 noves dependències, a l'hora que tancaven 33, amb un increment net de 111 establiments.

Aquest ritme d'obertures suposa un sensible retrocés respecte de les 350 que es van inaugurar l'any anterior. Sobretot, contrasta amb l'intens ritme d'obertures que es va verificar en el quinquenni precedent. El 1979 la xarxa total del sistema bancari comprenia 12.200 oficines. El 1980, va pujar a 13.200. El 1981, a 14.200. El 1982 va passar a 15.300 i el 1983, encara que va baixar el ritme d'expansió, se sobrepassaren les 16.000 oficines.

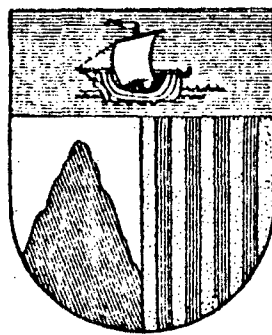
La política de tancament més enèrgica correspon al Banc

de Bilbao i el seu grup d'entitats filials, les quals en el curs del passat exercici procediren al tancament de 75 establiments. Al mateix temps, es van posar en marxa 23 noves dependències, amb la qual cosa el saldo de l'any per al grup BB presenta una reducció de la seva xarxa total en 52 oficines.

MÓN

La CEE té més atur que Japó i USA

La Comissió Europea, en un recent estudi sobre la crisi econòmica, diu que l'índex d'atur a la CEE és de l'11,2%, enfront del 7,3% dels Estats Units i el 2,5% del Japó. Així mateix de l'estudi es desprèn que els EUA generen més ocupació que els països de la Comunitat Europea. L'atur és més considerable dins la CEE per la competitivitat mediocre i l'egoisme nacional dels diferents països, que afecten profundament l'estructura econòmica. En l'informe es fa palès també el retard industrial europeu davant els competidors nord-americans i japonesos.

COLEGIO CANIGÓ
FOMENTO DE CENTROS DE ENSEÑANZA, S. A.

SESSIÓ INFORMATIVA

Mes de març

El dimarts dia 11 a les 22 hores o bé
el dissabte dia 15 a les 11.30 hores
en el Col·legi c/. Císter 23 (Sant Gervasi)

—Explicació Ideari educatiu

—Visita instal·lacions

(Duració aproximada 1 hora i mitja)

Per a més informació dirigiu-vos departament d'Admissions

Srta: Mª Rosa. Telèfon: 211 02 17

COL·LEGI FEMENÍ: E.G.B., B.U.P. i C.O.U.

Centre subvencionat per la GENERALITAT

Educació personalitzada (tutoria)

Anglès des de 1er. EGB - Informàtica des de 4r. EGB

Música, Llar, etc.

Esports: natació, bàsquet, tennis, atletisme, gimnàstica.

Missatge del Sant Pare per a la Quaresma

“La civilització de l'amor” no ha de ser una paraula buida

“Com es pot romandre impassible davant aquests infants de mirada desesperada i de cos esquelètic que moren de fam? digué, entre d'altres coses el papa Joan Pau II en el seu missatge per a la quaresma d'aquest any. Publiquem íntegra la seva crida:

Estimats germans i germanes en Crist:

L'Evangeli ens dona la llei de la caritat, molt ben definida per les paraules i exemples constants de Crist, el Bon Samarità. Ens demana que estimem Déu i tots els nostres germans, sobretot els més necessitats. La caritat, certament, ens buida del nostre egoisme; enderroca les muralles del nostre aïllament; obre els ulls i fa descobrir els proïsme que està al nostre costat, el que està lluny i a tota la humanitat. La caritat és exigent però confortadora, perquè constitueix el compliment de la nostra vocació cristiana fonamental i ens fa participar en l'amor del Senyor.

Les ocasions per a viure la caritat no hi manquen

La nostra època, com totes, és l'època de la caritat. Certament, les ocasions per a viure aquesta caritat no manquen.

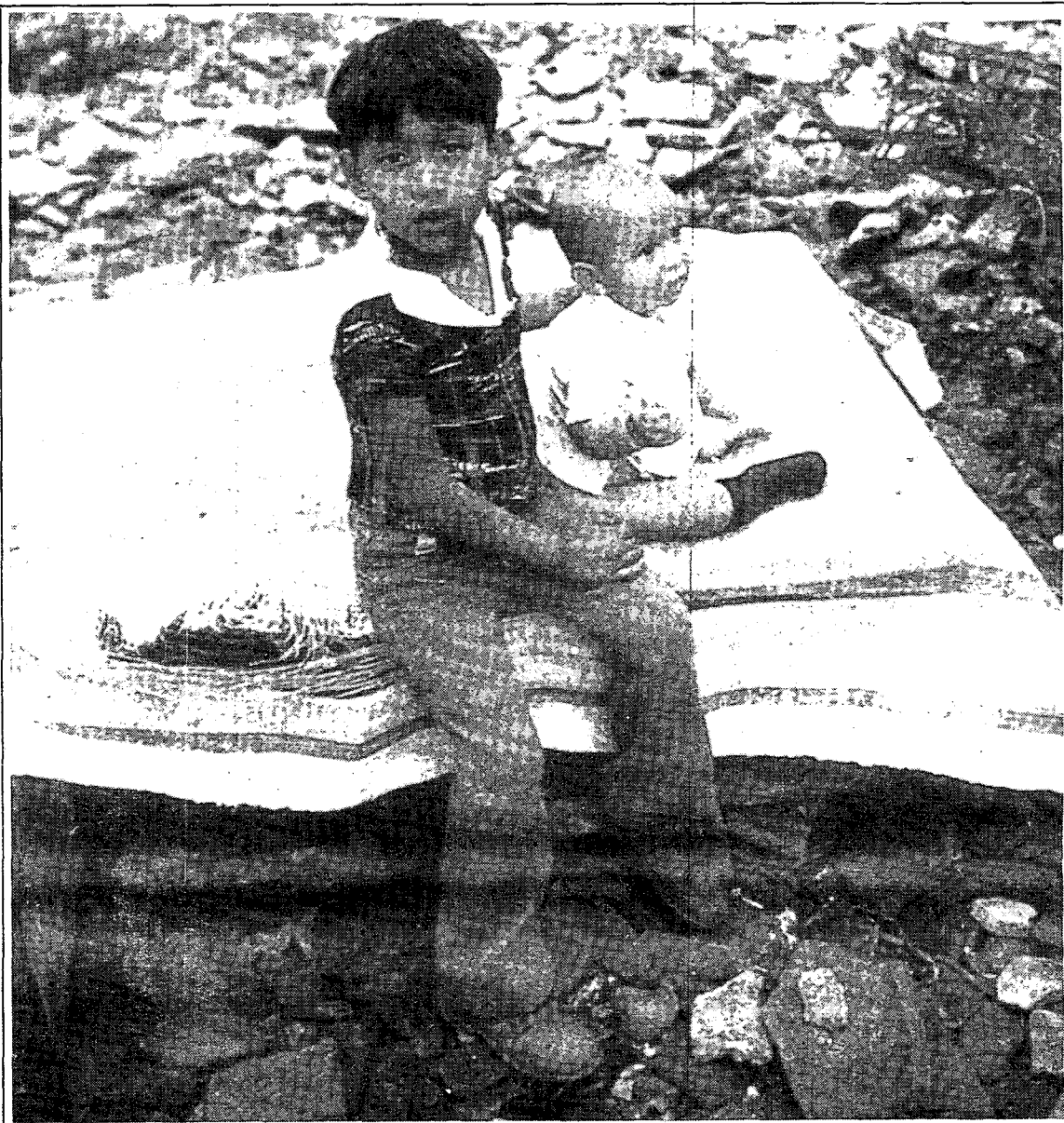
Cada dia, els mitjans de comunicació social arriben als nostres ulls i al nostre cor, fent-

nos comprendre les crides angixoses i urgents de milions de germans nostres menys afortunats, perjudicats per algun desastre, natural o d'origen humà; són germans que estan famolencs, ferits en el seu cos o en el seu esperit, malalts, desposseïts, refugiats, marginats, desproveïts de tot ajut; aixequen els braços envers nosaltres, cristians, que volem viure l'Evangeli i el gran i únic mandament de l'amor.

No podem romandre indiferents davant el sofriment

Estem informats de tot això. Però, ¿ens hi sentim implicats? ¿Com podem, des del nostre periòdic o la nostra pantalla de televisió, ser espectadors freds i tranquils, fer judicis de valor sobre esdeveniments, sense arribar tan sols a sortir del nostre benestar? Podem refusar ser importunats, preocupats, molestats, atropellats per aquests milions d'éssers humans que són també germans i germanes nostres, criatures de Déu com nosaltres i cridats a la vida eterna? ¿Com es pot romandre impassible davant aquests infants de mirada desesperada i de cos esquelètic? ¿Pot la nostra consciència de cristians romandre indiferent davant aquest món de sofriment? ¿Té alguna cosa a dir-nos encara la paràbola del bon samarità?

Al començament de la Quaresma, temps de penitència, de reflexió i de generositat, Crist us crida de nou a tots.

L'Església, que vol ser present en el món, i sobretot en el món que sofreix, compta amb vosaltres. Els sacrificis que fareu, per petits que siguin, salvaran cossos i confortaran es-

perits, i la “civilització de l'amor” no serà ja una paraula buida.

La caritat no vacil·la, perquè és l'expressió de la nostra fe. Que les vostres mans s'o-

brin doncs, cordialment per compartir amb tots aquells que vindran a ser per això el vostre proïsme.

“Serviu-vos uns als altres per la caritat” (Gal 5, 13).

EL CONCILI A L'ABAST

0.9.

Diàleg amb els no cristians

El Concili Vaticà II afirmà que l'Església catòlica no rebutja res del que en les religions no cristianes és veritat i és sant. És més, s'exhorta els catòlics per tal que, amb prudència i caritat, a través de col·loquis i de la col·laboració amb els seguidors d'altres religions, tot donant testimoni de la vida cristiana, reconguin, protegeixin i promoguin aquells béns espirituals i morals com també aquells valors socio-culturals que es troben en ells. El Concili afirmà també que Déu no nega la possibilitat de la salvació a cap home de bona voluntat.

Informe final del Sínode extraordinari-1985. II. D. 5.

0.10.

Ecumenisme

Després d'aquests vint anys podem afirmar que l'ecumenisme està inscrit profundament i indeleblement en la consciència de l'Església. Nosaltres, els bisbes, desitgem ardentment que la comunió incompleta que ja existeix amb les Esglésies i les comunitats no catòliques, amb l'ajut de la gràcia de Déu, arribi a la plena comunió.

El diàleg ecumènic s'ha d'exercitar de diverses maneres en els diversos graus de l'Església, tant per part de l'Església universal, com per part de les Esglésies particulars, com per part d'organitzacions locals concretes. Cal que el diàleg sigui espiritual i teològic; el moviment ecumènic és ajudat d'una manera especial per les pregàries mútues. El diàleg és autèntic i fructuós si presenta la veritat amb amor i amb fidelitat envers l'Església.

Informe final del Sínode extraordinari-1985. II. C. 7.

VATICÀ DIA A DIA

El Papa tindrà un carrer a Saragossa

El papa Joan Pau II tindrà un carrer a Saragossa, com a homenatge de la Corporació Municipal a les seves dues visites a la ciutat. El carrer "Su Santidad Juan Pablo II" s'ubicarà al polígon Universitat, actualment en construcció als afores de Saragossa, segons un acord adoptat per l'Ajuntament. També està prevista la construcció d'un monòlit que recordi aquestes visites.

Consistori per a la canonització dels beats

Joan Pau II va presidir en el Vaticà un consistori per demanar als cardenals, arquebisbes i bisbes presents a Roma —i en un radi de cent quilòmetres— el seu vot sobre la canonització de dos beats: el cardenal Giuseppe Maria Tomani i el franciscà Francesco Antonio Fasani.

Va quedar fixada per al 13 d'abril de data de l'elavació als altars del beat Francesco Antonio Fasani.

Continuen augmentant les vocacions a Polònia

Continua creixent a Polònia el nombre de vocacions i d'ordenacions sacerdotals.

Segons dades de l'episcopat polonès, el 1985 els alum-

nes dels seminaris majors i dels instituts superiors de religiosos eren 8.646, mentre que el 1980 només n'hi havia 6.285. Dels seminaristes actuals, 5.563 són diocesans i 2.901 religiosos. El curs més nombrós és el primer de filosofia.

Dels 42 instituts religiosos que hi ha a Polònia, el que tenia més vocacions és la Congregació Salesiana amb 380 joves a formació inicial. Segueixen els franciscans amb el 226 i els conventuals.

El 1985 els nous sacerdots han estat 964, davant els 632 del 1980. Al clergat regular pertanyen 281. Els salesians han estat vint-i-cinc.

No hi ha un estatut secret de l'Opus Dei

"No hi ha ni ha existit mai un estatut secret de l'Opus Dei." Aquesta és l'afirmació bàsica d'un enèrgic desmentiment de la prelatura a un article aparegut en un setmanari italià d'àmplia difusió. Segons la nota del portaveu de l'Opus a Itàlia, "el text complet dels estatuts, que consten de 185 articles, ho tenen tots els bisbes de la diòcesi en les quals hi han centres d'Opus Dei".

Aprovació d'una iniciativa del Papa

El Consell Ecumènic de les

Esglésies ha acollit amb gran interès la iniciativa de Joan Pau II d'invitar els responsables religiosos per resar aquest any per la pau en el món i organitzar una trobada amb aquest fi.

La VI Assemblea del Consell Ecumènic de les Esglésies havia demanat als seus membres d'emprendre una acció en comú per la pau en el respecte de la pau i el respecte a tota la creació.

És significatiu que el Papa hagi llançat aquesta proposta després de la clausura de la Setmana Ecumènica de pregària per a la unitat dels cristians.

El novembre passat, després de les converses entre Reagan i Gorbatsxov, els representants de les Esglésies dels Estats Units i la Unió Soviètica van resar junts a Ginebra. Fa poc, en la reunió d'Harare, organitzada pel Consell Ecumènic de les Esglésies va demanar que el 16 de juny es declarés "Jornada de Pregària".

Aquesta iniciativa de Joan Pau II en l'Any Internacional de la Pau, proposat per les Nacions Unides, és un altre signe de la voluntat creixent de les diferents Esglésies de promoure l'oració i l'acció per assolir i superar les amenaces d'injustícies i de guerra, així com de conservar i respectar la creació, obra magnífica de Déu.

Del 13 al 15 de març a Roma

Cimera de la jerarquia brasilera amb el Papa

En una nota de la sala de premsa del Vaticà, s'ha confirmat que el Papa ha decidit convocar a Roma el vèrtex dels bisbes del Brasil per a una trobada en la qual s'estudiaran les divisions que hi ha entre els diversos sectors de l'Església catòlica al Brasil, manifestades en casos com els del teòleg Boff, obligat a guardar un temps de silenci, el viatge del bisbe Casaldàliga a Nicaragua i l'actitud davant la teologia de l'alliberament.

Prelats presents en la reunió

Sempre segons aquesta comunicació, seran presents els cinc cardenals brasilers residencials (és a dir, Pablo Evaristo Arns, arquebisbe de São Paulo; Eugenio de Araujo Sales, arquebisbe de San Sebastián de Rio de Janeiro; Avelar Brancão Vilela, arquebisbe de Porto Alegre, i Aloisio Lorscheider, arquebisbe de Fortaleza), el president de la Conferència Episcopal, monsenyor José Ivo Lorscheider, bisbe de Santa Maria, amb el secretari de la Conferència i els presidents de les 14 regions eclesiàstiques en les quals es divideix el país.

El comunicat afirma que "des del començament de les visites 'ad limina apostolorum' (que tots els bisbes realitzen a Roma cada cinc anys) el gener del 1985, el Sant Pare havia manifestat la intenció de concloure les trobades personalment i a través d'alguns dels seus col·laboradors de la cúria romana amb un grup representatiu de tot l'Episcopat". Els últims bisbes brasilers seran rebuts els primers dies de març i poc després tindrà lloc la "cimera" anunciada.

Es de suposar que a part del Papa assisteixin el cardenal secretari d'Estat, Casaroli i alguns dels prefectes de les congregacions romanes més importants, com Joseph Ratzinger, de la Congregació per a la Doctrina de la Fe; Josef Tomko, per a l'Evangelitització dels Pobles; Gantín, de la Congregació dels Bis-

Monsenyor Ivo Lorscheider, cardenal i president de la Conferència brasilera.

bes i altres responsables de la cúria.

Temes que es tractaran

Seràn tractats els problemes fonamentals de l'evangelització de l'immens país que és Brasil. I, certament, no deixarà de ser tocat el tema de la ja famosa teologia de l'alliberament, sobre aquesta valoració, límits, normes de posada en pràctica en el si de l'Episcopat brasiler. Durant el recent Sínodo dels Bisbes les intervencions, per exemple, de monsenyor José Ivo Lorscheider, en nom de la Conferència Episcopal Brasileira, van ser diversos —respecte a aquest tema— dels del cardenal Araujo Sales. Tampoc no seràn deixats de banda altres problemes com l'acció dels sacerdots en el terreny socio-polític, les comunitats de base o la contra ofensiva a les sectes, molt florents en el Brasil.

Aquesta convocatòria de l'Episcopat brasiler pot haver estat una de les causes del retard en la publicació de la segona declaració de la Congregació per a la Doctrina de la Fe sobre la teologia de l'alliberament. És molt possible que les redaccions actualment preparades siguin objecte de discussió durant les 72 hores que durarà aquesta excepcional trobada.

Permesa per primera vegada per fidel Castro

Magna assemblea eclesial a Cuba

Ha acabat la Trobada Eclesial cubana, l'esdeveniment més important viscut per l'Església d'aquest país desde l'establiment del règim de Castro. Els catòlics, que han aguantat una dura repressió en aquests anys, han sortit de les catacumbes i assenyalen els seus punts de convergència amb la societat socialista, però també els seus punts de divergència.

Entre els bisbes estrangers invitats cal destacar el cardenal Pironio, president del pontifici Consell per als laics, que ha representat el Vaticà, i monsenyor Carlos Amigo, arquebisbe de Sevilla, com a representant de l'Episcopat espanyol, que presideix la Junta per al V Centenari del Descobriment d'Amèrica.

Possible visita del Papa a Cuba

El cardenal Pironio es va entrevistar amb Castro en acabar la Trobada Eclesial. La reunió, que va durar una hora i mitja, es va celebrar en presència del nunci del Papa a l'Havana i ha estat qualificada com a molt cordial pel cardenal argentí. "Per ambdues

parts hi ha un interès de comunicació i de diàleg", va dir Pironio.

Sobre la Trobada el cardenal va dir que "significa molt per a l'Església catòlica de Cu-

cia dels laics, particularment en el món de les realitats temporals, la família, el treball i la cultura".

Els catòlics cubans van aprovar en l'última sessió de la

Concelebració eucarística en l'acte d'obertura de l'assemblea episcopal cubana, presidida per monsenyor Jaime Ortega, arquebisbe de l'Havana.

ba, per a la seva renovació, per al seu compromís de caminar cada vegada més a prop de l'home, de tots els homes. L'Església no pot quedar-se tancada en si mateixa, en el que és simplement el culte, sinó que ha de valorar la presen-

Trobada Eclesial un document en el qual es manifesten per una Església que estigui present en la realitat cubana. S'insisteix que els catòlics han de poder expressar la seva fe de manera pública i no només privada. Reivindica el dret dels

catòlics a integrar-se en la vida social i política del país, subratllant que l'Església no reivindica cap poder i que no vol veure's embolicada en una política de partit.

El document assenjala per altre part els punts de conver-

gència entre els cristians i la societat socialista, especialment en els àmbits de l'acció social i de la lluita per la justícia.

El document enumera igualment un cert nombre de punts de reflexió "capitals" per al conjunt dels cristians: "La importància dels problemes de la pau i del desarmament, la conservació del medi natural, la millor distribució dels recursos i els béns de consum, la recerca de la justícia internacional i d'un nou ordre econòmic i social d'àmbit mundial, la defensa de la vida que va a néixer i la que està amenaçada per la fam i la guerra, la comprensió constructiva entre l'Est i l'Oest.

Trobades com aquesta no havien estat mai permeses per Fidel Castro des del triomf de la revolució, el 1959. Cal esperar resultats molt positius de la magna reunió eclesial no només per a Cuba sinó també per a l'Església llatino-americana.

Hospitalitat de Ntra. Sra. de Lourdes.— L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona, pionera de les Hospitalitats espanyoles, amb motiu de **75 Aniversari** de la seva fundació, i el juny vinent del seu **pelegrinatge número 100** a Lourdes, celebrarà una exposició commemorativa d'aquests esdeveniments del 2 al 15 de març d'enguany a la Sala Sant Jordi, del c./Manila, 42-44, de Barcelona. Horari: matí d'11 a 13 h., tarda de 17 a 20'30 h.

Comunitats de Vida Cristiana. Fòrum Vergés, c./ Rosselló, 223.— Quaresma 1986. Triduum: JESUCRIST, EL SENYOR, a càrrec de Lluís Antoni Sobreroca, dilluns, dimarts i dimecres sants, a les 8 del vespre. A continuació se celebrarà l'Eucaristia.- **CELEBRACIÓ DE LA RECONCILIACIÓ**, dimecres Sant, 26 de març, a les 8 del vespre.- Diumenge de Rams, dia 23 de març, a les 12 del migdia, Benedicció de Rams i Eucaristia.- Dia mundial de les C.V.X., enguany se celebrarà el dia 22, dissabte, a les 8 del vespre. S'invita a tots els membres de les CVX, C.M. de la Purificació i del Fòrum Vergés.

Zona Pastoral de Sabadell. Conferències Quaresmals - 1986.— Se celebren a la Parròquia de Sant Feliu. Dimarts, **dia 11 de març**: "Esperança i esperances", pel P. Maur M.ª Boix, monjo de Montserrat. Dimarts, **dia 18 de març**: "Pasqua, l'esperança dels cristians", pel P. Cebrià Pifarré, monjo de Montserrat. **Hora**: a 1/4 de 9 del vespre. Per informació: ACADEMIA CATOLICA al servei de l'Església de Sabadell.

Recés per a religioses.— Casa d'Espiritualitat de Maria Reparadora, c./Emancipació, 33, tel. 212 69 00. **Diumenge, 16 de març.** Dirigeix: Mn. Josep A. Arenas. Començarà a les 10'30 del matí. Les que desitgin quedar-se han d'avisar amb antelació.

Parròquia de la Puríssima Concepció. CURS SOBRE ECUMENISME.— **Dia 11 de març**: "Els inicis del moviment ecumènic". Professor: P. Hèctor Vall. **Dia 13 de març**: "Vaticà II i ecumenisme". Professor: Mn. Antoni Matabosch. **Dia 17 de març**: "El protestantisme espanyol; la seva visió ecumènica". Professor: Pastor Sebastià Rodríguez. **Dia 18 de març**: "Balanc i moment actual". Professor: Mn. Antoni Matabosch. **Hora**: 8 del vespre. Lloc: Capella del Sm. (entrada claustreres, c./ Roger de Llúria, 70).

Parròquia de Santa Creu d'Olorde. Unió Comarcal de Lligues de Perseverança del Baix Llobregat.— Invita a tothom al solemne Via Crucis que se celebrarà, el **dissabte dia 15 de març**, a les 6 de la

tarda, després de la benedicció d'una nova, artística i piadosa imatge del Crucificat, obra de l'artista barceloní Campanyà. Recorrerà el camí de l'Església parroquial al Puig d'Olorde, privat aquest, després de quasi 10 anys, del far propulsor de la llum de la fe, que era la gran Creu del Baix Llobregat. Després del devot Via Crucis, Santa Missa a l'Ermida, vàlida pel precepte dominical del diumenge següent.

Fraternitats de Betània Carles de Foucauld. Dia de desert (Recés).— Dirigit pel P. Antonio Cabello, S.D.B. Tema: "Fidelitat en temps de crisi". **Dia 16 de març**, c/Trafalgar, 70, 1er. 1^a. Tel. 302 71 77, de les 10 h. a les 19 h., com a preparació a la Pasqua. Es prega avisar amb antelació.

LUMEN DEI.— Proper RECÉS, dia **9 de març**, de 5'30 a 8'30 h. de la tarda, a les MM.RR. c/ Casp, 49 (xamfrà Girona). Hi haurà celebració de l'Eucaristia.- **CERCLES BÍBLICS.** Cada dimarts, de 7 a 8 de la tarda, i cada dissabte de 5 a 6 h. de la tarda, al c/ Maignón, 25 bis, entol., 3^a. Tel. 219 21 20.

Moviment Cristià de Mestres.— La propera Trobada, que serà el dia **15 de març** a 2/4 d'11, al c/ Llúria, 7, dirigirà Mn. Soler Perdigó. Dins el marc de la Quaresma continuarem reflexionant sobre el tema: "L'home i el seu treball". Per informació: Montserrat Sardà, tel. 253 44 99.

Parròquia de Santa Maria del Pi.— Us invita a una Conferència que donarà el P. Cebrià Pifarré, monjo de Montserrat, sobre el tema: "La Pasqua i el sentit festiu de la vida cristiana". Serà, si Déu vol, el dia **12 de març** (dimecres), a les 20'30 h., a la Sala Sant Josep Oriol, c/ Cardenal Casañas, 16.

Església i Societat Catalana 1936-1986.— Continuació del Cicle extraordinari de les "Sessions Teològiques per a Professors d'Universitat", obert a tothom. Organitzen: Facultat de Teologia de Catalunya, Delegació Diocesana de Pastoral Universitària i Centre d'Estudis Francesc Eiximenis. **Dia 15 de març**: "L'Església en el franquisme", per Casimir Martí, historiador i Director de l'Arxiu Nacional de Catalunya. Totes les sessions se celebren en dissabte, de 2/4 d'11 a 2/4 d'1 del matí, al C.C.U., c/ Villarreal, 81 (entre Diputació i Consell de Cent).

TROBADA DE PREGÀRIA DEL CARDENAL JUBANY AMB ELS JOVES A LA CATEDRAL.— El proper dijous, dia 13 de març, a les 19'30, el Cardenal Narcís Jubany es reunirà amb els joves a la pregària de cada segon dijous de mes a la Catedral. El tema de pregària serà: "L'Església i l'Eucaristia". Textos bíblics: Fets 2,42; 1 C 11, 17-32.

La fracció del pa. Manté viu el gest de Jesús. El sopar del Senyor, el sopar amb el Senyor.

Unió Eucarística Reparadora.— El diumenge, dia 16 de març, tindrà lloc la convivència trimestral presidida per l'Assessor Diocesà Mn. Francesc de P. Sala, de 10'30 del matí a 4'30 de la tarda, a la "Casa de Natzeret", c/ Verge de la Salut, 26.

INFORMACIÓ ACTUALITZADA SOBRE L'I.V.A. I LA SEVA PRÒXIMA DECLARACIÓ.— Apropant-se els primers dies d'abril, quan s'haurà de fer la primera declaració dels I.V.A. suportats i repercutits, els claretians que ja van organitzar un curset per Nadal, faran ara la segona trobada per a completar la Llei i el Reglament que aleshores van explicar i ara la seguiran amb les novetats aparegudes al Butlletí Oficial de l'Estat i les consultes vinculants donades per Hisenda. Aquest segon curset es donarà els dies 24-25 de març, dilluns i dimarts de la Setmana Santa, amb una durada total de dotze hores. Serà a la Sala Claret, del carrer Llúria, 5, de Barcelona.-Per a informacions i programes, cal adreçar-se al P. Faustí Illa, a la seva oficina de l'avinguda St. Antoni Mª Claret, 45, telèfon 207 02 49, de Barcelona, preferentment de les sis a les nou de la tarda.

TROBADA 2.— La Delegació Diocesana de Catequesi dedicarà la TROBADA 2 d'enguany a la catequesi especial per a deficients psíquics. Tindrà lloc els dies 10, 11 i 12 d'aquest mes de març. Per a informació i inscripcions podeu dirigir-vos a la Delegació, Rivadeneyra, 6, 4rt. telèfon 301 12 77, de 10 a 1 i de 5 a 8 tarda.

Recés per a joves.— Nois i noies de 16 a 20 anys. 15 i 16 de març, al Casal Bellesguard. Inscripcions: P. Salvador. Telèfon 203 64 27 (tarda). Places limitades.

CURSOS PER A VOLUNTARIS.- AUXILIA, Associació privada d'àmbit estatal, i sense fins lucratiu, dedicada a la promoció social de malalts, disminuïts i reclusos, organitza cursos d'un cap de setmana per a la preparació de voluntaris que es dediquin o vulguin dedicar-se a la seva tasca.

Els cursos tenen lloc a Barcelona, l'estança es gratuïta i els pròxims se celebraran els dies 15 i 16 de març; 26 i 27 d'abril; i 24 i 25 de maig. Per a inscripcions i més informació: AUXILIA, Angli, 50, 08017-BARCELONA. Places limitades.

Col·legi de Rectors de Barcelona.- Conferències sobre el cinquantenari de la guerra civil espanyola. Dimarts dia 11, a les 11'30 del matí a la capella episcopal de l'arquebisbat: "L'Església i la guerra civil" pel pare Hilari Raguer, monjo de Montserrat.

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

"Rebeu la meua felicitació, junt amb el meu agraïment pel setmanari "CATALUNYA CRISTIANA" que periòdicament rebo. Ell porta fins a aquest llunyà Brasil un trosset de Catalunya. Cada un dels bellíssims articles ens ajuda a viure la vida de la nostra Església i de la nostra terra".

Sao Paulo (Brasil)

400 missioneres i missioners, gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció, reben ja el nostre setmanari.

La nostra fita és, que tots els més de 1.500 missioners i missioneres de les diòcesis catalanes puguin rebre'l. La comunicació amoroseix la solitud i dóna el conhort de la comunió fraternal.

Cada setmana en publicarem una relació, esperant que altres persones es decideixin a ser "padrins" d'aquests germans i germanes nostres.

P. PACÍFIC SALLENT BIGAS
Sarmiento, 792
Parroquia Las Perdices
5921 LAS PERDICES C B A
ARGENTINA 9.150.— Ptes.

M. GERTRUDIS MONTSERRAT
Av. La Cordillera, 4.950
5008 CORDOBA
ARGENTINA 9.150.— Ptes.

MERCÈ MASCORT
Casilla, 481
ORURO
BOLIVIA 9.150.— Ptes.

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms

Domicili Tel.

Població D.P. Província

subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner

(nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:

- ☐ taló que adjunto
☐ gir postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització

Domiciliació:

Banc/Caixa

Sucursal n.º

N.º compte corrent

Població Província

Prego al Banc/Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.

Població Data

Signatura:

"CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, 2on.
08007 Barcelona - Tel. 215 27 39

BARCELONA

Recés per a matrimonis a Caldes

Un cap de setmana per comunicar-se amb Déu

CALDES DE MONTBUI.— La forma de viure actual, precipitadament i canviant, deixa poc marge als espais de reflexió i silenci interior i fa que, sense voler-ho, la intercomunicació personal veritable, vagi deteriorant-se fins gairebé perdre's i la serenitat i l'equilibri estan seriosament afectats pels innombrables problemes individuals i col·lectius que ens anuncien.

Per altra banda, estem tan aclaparats per informacions contínues; tan plens de notícies, anuncis i missatges (molts d'ells interessats o tendenciosos), que la confusió i el neguit són la tònica general d'aquesta situació.

Oportunitat per a la meditació

Per aquest motiu quan vam tenir l'ocasió afortunada de viure un Recés per a matrimonis, d'un cap de setmana, a la CASA DE NTRA. SRA. DE MONTSERAT a Caldes de Montbui, acceptem joiosos per aïllar-nos durant dos dies de la nostra vida habitual, intentant restablir una més profunda comunicació amb Déu; unes oportunitats de meditació personal i un diàleg conjugal més serè.

Des de la cordial acollida de la CASA, fins a l'espiritualitat oberta i alegre del P. Ivo, passant per molts moments d'oració eclesial compartida i de pregària personal, i per la reflexió individual i en grup dels temes, va creant-se

aquest clima fraternal que ens prepara per posar-nos en presència del Senyor; per rebre i deixar-nos interpel·lar per la Paraula de Déu i asserenar el nostre esperit amb la trobada amb Jesús i amb els germans.

Creiem que tots sortim millors i amb més força per seguir affrontant la quotidianitat. I el compromís, o la falta de compromís, ens va plantejar seriosament el nostre nivell de fe, el nostre desig de recórrer els camins d'aprofundiment i comunicació ofertes en el Recés.

L'aspecte menys positiu va ser el poc temps. Perquè en uns Exercicis de més dies, la recerca de Déu i l'aprofundiment dels temes, meditacions, silencis i pregàries, haurien permès a cada persona aprofundir més i arribar, possiblement, a conclusions més compromeses respecte a si mateix i als altres.

Però sabem també que no és fàcil reunir matrimonis, en un Recés, tant pels deures familiars, com laborals i creiem sincerament que el temps va ser aprofitat i vam sortir amb renovada fe i franca alegria de la nostra convivència.

Si Déu ens permet assistir pel maig que ve al Recés programat, esperem que quan el P. Ivo ens proposi un examen de consciència, de propòsits i d'assoliment, podem respondre: "Ens va ajudar a trobar camins i ens hem esforçat per fer més feliços els altres".

LAURA I JOSE MORA

PENSANT-HO BÉ

XESC SOLIU

La goma d'esborrar

La goma d'esborrar no té res a veure amb la goma de la ciutat que s'aplega al Liceu els dies que hi ha òpera. Ni tampoc amb la goma que feiem el jovent passejant-nos Rambla amunt i Rambla avall. La goma d'esborrar era una eina escolar.

El treball de la primera etapa escolar, quan encara els divertits i educatius jocs didàctics no s'havien incorporat als parvularis, tenia com a objectiu immediat, l'aprendre a llegir i a escriure al més aviat possible. L'escriure es feia amb el llapis. Un dels evidents avantatges d'escriure amb llapis era la naturalesa esborradissa de l'escriptura que permetia, en el bon sentit de la paraula, esmenar la pàgina quan això convenia. Pals, ganxos, rodones i gargots de tota mena omplien els nostres quaderns. El llapis, fortament premut pels tres dits pertinents de la mà, guixava de valent dibuixant rodones mig quadrades i pals torts a dreta i a esquerra, amunt i avall. Guixàvem amb tant delit que, en tombar el full, descobríem un laberíntic panorama de relleus.

La mestra, per sol·licita que fos, no donava l'abast a endegar la fúria d'aquella munió de marrecs donats a gargotejar sense treva. La febre competitiva s'apoderava de tots plegats i enllestíem la tasca amb una rapidesa imparable. El model de la capçalera del full era bonic per mirar-se'l. Per copiar-lo no hi havia temps. Exigia anar a poc a poc, i tots teníem pressa. El cas era omplir fulls a manta. Més que una classe de pàrvuls semblava un taller. Allò de "a poc a poc i bona lletra", no resava per a nosaltres.

En tot aquest accelerat treball escolar, només ens parava els peus, més ben dit les mans, la goma d'esborrar. Jo crec que els infants són uns grans i meravellosos somiadors. Mentre la mà escrivia o resseguia, la imaginació volava al castell encantat on en Pere sense por feia el valent i l'atrevit. Aprofitant-se d'aquest estat d'ànim, les rodones rodolaven full avall, els ganxos s'encavellaven i els pals eren com la tanca malgirbada de la vinya d'en Tòfona. Després amb el cap més serè, vèiem que les rodones eren massa quadrades, els ganxos massa ganxuts, els pals massa torts, i calia esmenar-los.

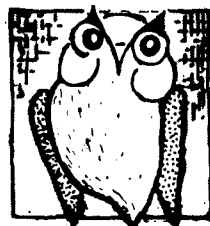
Aleshores entrava en joc aquesta estimada eina: la goma esborradora, substància feta

a base de cautxú i emprada per a esborrar. A part dels quatre cantons pelats, tenia un melic fet nerviosament amb la punta del llapis, algun escrostonament degut a la força amb que era premuda, i la cara... bruta. S'esborrava el dibuix, però s'empastifava el paper. I volent esborrar, ara el dibuix ara l'empastifada, t'anaves engrescant fins a foradar el paper. Del forat a l'estripada, el camí era molt curt. El bolígraf paga car el mal que ha fet a la goma esborradora. Ara, davant la impossibilitat d'esborrar-lo, es ratlla barroerament el nyap deixant-n'hi encara un de més cridaner. Passa com amb els líquids esborradors: per més que t'ho miris amb bons ulls, no se sap què és pitjor, si el nyap o l'esmena.

El més divertit, però, era la bufadera que s'armava. El ribot del fuster fa encenalls, i la goma esborradora una mena de cagarulles de rata que calia esventar amb cara i aire d'àngel bufador. Després passàvem la mà greixosa per sobre el paper, i llestos. L'esborrament col·lectiu, fregant i arrugant el paper, aixecava una sorollosa remor que, a poc a poc, anava corrugant les cel·les de la mestra; i el bufament consegüent engegava una venteguera tan considerable (més d'un es queixava perquè li bufaven el clatell) que, finalment, el crit de la mestra esclatava com un tro, i tot seguit es feia la calma.

Aquest desenllaç era ben rebut. Tots estàvem cansats. Els tres dits ens feien mal, el canell també, la punta del llapis s'acabava, se'ns havia estripat el full, el veí ens donava cops de colze, el rau-rau de la gana creixia per moments i peus i cames es balancejaven impacientment esperant l'hora de saltar i córrer, l'hora del pati o del "recreio". Aleshores tot s'esfumava com per art d'encantament.

Quina sort si amb unes bones fregues de goma esborradora poguéssim esborrar i esmenar tots els disbarats que fem al llarg de la nostra vida! Si poguéssim esborrar els mals records i pensaments del nostre magí, els mals humors del nostre esperit i les malvolences dels nostre cor! Esborrar els nostres pecats amb les nostres llàgrimes! Però tan fort i poderós només ho és el perdó de Déu.

FINESTRAL DE LA CARITAT

Els nens, els més perjudicats

La injustícia de la nostra societat es projecta en molts ciutadans sense recursos materials i humans per fer front als seus propis problemes i es projecta també en els seus fills. Ells hereten la pobresa dels seus pares i malviuen en famílies destrossades per l'atur i la lluita per a sobreviure. Aquests nens amb oportunitats diferents a altres nens de la seva edat, ens interpel·len.

17.- Mare de família amb tres fills a càrrec seu necessita ajuda per a aliments i pagament de l'habitatge. Són 45.000 ptes.

18.- Matrimoni jove amb tres fills. Per causa del temporal de fred passat el seu habitatge ha sofert danys que cal reparar urgentment. Són 30.000 ptes.

19.- Anciana que cobra 12.000 ptes. mensuals. Té rebuts endarrerits de llum i d'aigua. Calen 10.000 ptes.

20.- Cap de casa en atur i sense subsidi. Té deutes de llibres escolars dels seus dos fills, que pugen 4.000 ptes.

21.- Mare de família separada i amb dos fills. Té una modesta pensió d'invalidesa. Se li han acumulat deutes de lloguer que pugen 48.000 ptes.

22.- Pensionista que té a càrrec seu l'esposa i un net de 4 anys. Deu dos mesos de lloguer que li cal pagar. Necessita 14.763 ptes.

23.- Pare de família nombrosa amb pensió d'invalidesa. Necessita ajuda per un tractament corrector d'una filla malalta crònica. Són 40.000 ptes.

24.- Pare de família en atur. Necessita pagar un deute d'aliments que puja 10.000 ptes.

25.- Senyora sola i sense recursos. Pateix una greu depressió. L'ajudaria saber que té cobert l'hospedatge. Per a dos mesos: 21.000 ptes.

26.- Senyor de 60 anys que necessita un tractament ortopèdic que no es pot pagar per falta de recursos econòmics. Le falten 19.800 ptes.

27.- Mare de família amb nou fills. El marit té una malaltia crònica. No

pot cobrar cap pensió perquè no ha cotitzat. Per evitar el desnonament urgeixen 80.000 ptes.

28.- Senyora de 61 anys greument malalta. Té un fill epilèptic. S'ha endarrerit en el pagament del lloguer des que està malalta. Urgeixen 61.299 ptes.

29.- Senyor sol. No té ingressos i subsisteix de l'ajuda que li donen els veïns. Per a aliments i habitatge li calen 29.000 ptes.

30.- Esposa separada amb cinc fills a càrrec seu. Fa feines a domicili però s'ha endarrerit en el pagament del lloguer. Són 25.000 ptes.

31.- Vidua recent i sense fills. Mentre cobra la pensió li urgeixen 10.000 ptes. per a aliments.

32.- Pare de família que treballa en una empresa que té problemes i li deu alguns mesos de sou. Per fer front a aquesta situació necessita 18.000 ptes.

33.- Mare de família amb dos fills petits i la mare gran. Els seus pocs ingressos han provocat deutes de lloguer. Són 9.000 ptes.

34.- Esposa abandonada amb quatre fills, tres en edat escolar i un en atur. Té deutes d'aigua, llum i gas que pugen 25.555 ptes.

Preguem els nostres lectors que vulguin col·laborar amb CARITAS, adrecin els seus donatius a: CARITAS DIOCESANA, Plaça Nova 1, Telèfon 301 35 50 Barcelona-2.

GIRONA

En el 1985 moriren sis sacerdots i només se n'ordenaren dos

Les estadístiques denuncien un descens en el nombre de sacerdots

GIRONA.— El Butlletí de l'Església de Girona ha publicat l'estadística de personal i organismes corresponents a primer de gener d'aquest any. Així s'ha comprovat que durant el 1985 han mort sis sacerdots mentre que només se n'han ordenat dos. En aquest moment el nombre total de preveres del bisbat puja a 377, que tenen una mitjana d'edat que s'acosta ja als seixanta anys per l'escàs nombre d'ordenacions enregistrat en els últims quinze anys.

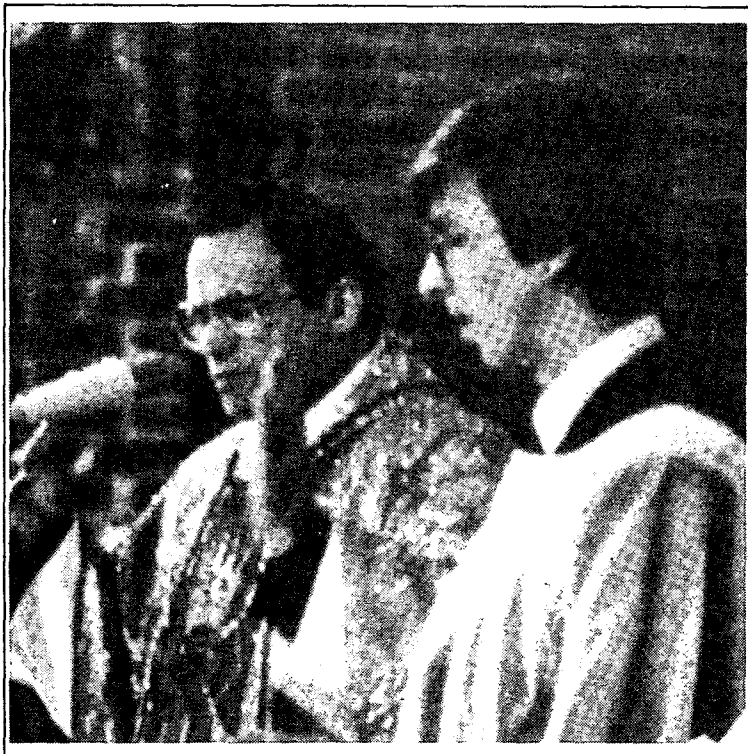
Per aquest any que ve només es preveu de moment la consagració d'un nou prevere en la persona de l'actual diaca, mossèn Jordi Font i Plana, natural de Sant Joan les Fonts. Això fa preveure que continuarà disminuint la xifra total de sacerdots, ja que hi haurà un nombre major de defuncions.

Per altra banda, en aquest moment hi ha tretze sacerdots gironins residents canònicament en altres diòcesis, la majoria d'ells a Barcelona —7—, però també a Castelló, Itàlia, Bèlgica, Alemanya i Saragossa.

Als països d'Amèrica Llatina n'hi ha onze i a països de missions, set. Dos sacerdots pertanyen a la jurisdicció castrense. Per últim, també hi ha 9 sacerdots procedents d'altres diòcesis que resideixen a la de Girona, la majoria dels quals pertanyen a l'Opus Dei —4—.

El Consell presbiteral està format per 16 sacerdots, dels quals 10 són elegits directament per tot el clergat diocesà, mentre que tres hi pertanyen per raó del càrrec i els altres tres són designats a dit pel senyor Bisbe.

El claustre de professors del Seminari té 25 sacerdots i la Casa Missió de Banyoles, 9.

Durant aquests anys només es preveu l'ordenació d'un prevere en la persona de l'actual diaca Mn. Jordi Font i Plana.

Mapa de les zones pastorals

Per primera vegada el Butlletí Oficial de l'Església de Girona publica els mapes corresponents a les quatre zones pastorals en què es divideix la diòcesi. En cadascun dels mapes hi apareixen els noms de totes les parròquies i dels annexos, així com dels arxiprestats.

En total, la diòcesi de Girona compta amb 24 arxiprestats, 387 parròquies i 17 annexos. Donat que el nombre actual de preveres és només de

377, resulta que hi ha més parròquies que sacerdots per servir-les.

L'arxiprestat que té més parròquies és el de Banyoles amb un total de 44 i dos ane-

xos. Els arxiprestats més petits són els de Palamós i de la ciutat d'Olot, amb cinc parròquies cadascun.

9 convents i 60 cases religioses

Per altra banda, el Butlletí publica una relació dels convents de vida contemplativa que pugen a un total de nou, la majoria a la ciutat de Girona. A més hi ha 60 cases de Religioses d'activitats apostòliques, la majoria d'elles dedicades a l'ensenyament i a l'assistència social.

Per últim, el bisbat de Girona compta actualment amb dos instituts seculars: el de les Missioneres i el de les Operàries Parroquials. Aquestes segones varen ser fundades per Magdalena Aulina a Banyoles i tenen tres cases a la diòcesi d'origen i nombroses per la resta d'Espanya i Amèrica Llatina.

El bisbe, monsenyor Jaume Camprodon, complirà aquest any 60 anys ja que va néixer el 18 de desembre de 1926 a Torelló. En farà 13 que va ser consagrat pastor de l'església gironina.

M. CABALLÉ

FINESTRAL DE LA CARITAT

L'atur té una cara amagada

Dirigit per CARITAS DIOCESANA DE GIRONA. C/. Francesc de Ciurana, 10. Telèfon 20 49 80. "L'atur té una cara amagada. T'estimes més ignorar-la?"

Núms. 1.177 i 1.178 atesos sense publicar.

N.º 1.179.— Família amb el pare malalt, sense cap ingrés, pendent del subsidi de l'atur, necessiten 35.000 ptes. per aliments, aigua, gas i llum.

N.º 1.180.— Matrimoni amb sis fills entre 6 i 16 anys, el pare cobra una petita pensió d'invalidesa que no els arriba a cobrir les despeses indispensables. Necessiten 35.000 ptes. per a pagar deutes de queviures i lloguer.

N.º 1.181.— Dona en atur abandonada pel marit, amb tres fills entre sis anys i quatre mesos. Necessiten 25.000 ptes. per a aliments.

N.º 1.182.— Matrimoni jove, amb pocs recursos, demanen 36.000 ptes. per a pagar lloguers.

NOTA: En els donatius que entregueu per a aquesta secció, remarqueu, si us plau, "FINESTRAL DE LA CARITAT".

Els donatius s'accepten tant per l'import total com per a cobrir part de la petició i poden fer-se per lliurament o transferència bancària, entregar-se directament a Caritas Diocesana o bé mitjançant els mossens de la parròquia respectiva.

El quart objectiu del Sínode

JAUME CAMPRODON
Bisbe de Girona

La missió de l'Església en el món, és el quart objectiu que el Sínode de bisbes posa en relleu en el relançament del Concili.

Després d'afirmar la importància del document conciliar "Gaudium et Spes" afegeix: "Tot i així advertim que els signes del nostre temps són parcialment distints dels que es donaven en el temps del Concili —vint anys enrera— ja que han augmentat les angories i les ansietats. Creix arreu la fam, l'opressió, la injustícia i la guerra, els torments, el terrorisme i altres formes de violència amb manifestacions diferents. Això obliga a una reflexió teològica nova i més profunda, que interpreti aquests signes a la llum de l'Evangeli".

El compromís de l'Església i, per tant, de tot cristià amb el món cal situar-lo en el "misteri de la Creu de Jesucrist". La història de la humanitat i de la història de la salvació d'aquesta humanitat es troben en "el misteri de la Creu"; misteri de mort i resurrecció.

Tanmateix, quan els cristians parlem de la Creu no se'ns pot titllar de pessimistes, ja que ens situem en el realisme de l'esperança cristiana la qual en posa en el camí de la Pasqua.

"L'aggiornamento" de l'Església ha de consistir en "l'obertura missionera de cara a la salvació integral del món. Per això no es tracta només d'una acceptació dels valors veritablement humans, sinó que es defensa

amb valentia: la dignitat de la persona humana, els drets fonamentals dels homes, la pau, l'alliberament de les opressions, de la misèria i de la injustícia. La salvació integral només s'aconsegueix quan les realitats humanes esmentades són purificades i elevades a una relació familiar amb Déu per Jesucrist en l'Esperit Sant".

En el darrer número d'aquest últim capítol s'urgeix "l'opció preferencial si bé no exclusiva, al servei dels pobres, els oprimits i els marginats. En aquesta opció —afirmen els bisbes— resplandeix el veritable esperit de l'Evangeli".

I acaba: "Hem d'entendre la missió salvífica de l'Església en referència al món com integral. La missió de l'Església, si bé és espiritual, implica també la promoció humana fins i tot en el camp temporal".

Benvolguts diocesans: fem camí vers la Pasqua. No pensem només en la Pasqua que celebrarem d'avui en tres setmanes, pensem també en la Pasqua que es va realitzant a mesura que, en comunió en Crist, ens alliberem personalment i ajudem el proïsme a alliberar-se de les esclavituts que impedeixen realitzar-nos segons el model que Déu ens ha donat en Crist-Jesús.

Els ensenyaments del Concili, urgits ara pel Sínode, marquen la pauta. A nosaltres pertoca el treball i a Déu, la gràcia.

¿VOLEU VENIR AMB NOSALTRES A UNA CONVIVÈNCIA DE MATRIMONIS CRISTIANS?

Parlarem sobre Els secrets per a viure el matrimoni amb alegria, a càrrec de Roger i Donna Vann, escriptors i col·laboradors del reconegut moviment cristià "Campus Crusade for Christ".

Animador, Joan Gonzàlez i Pastor

Ens trobarem a Salou, els dies 27 a 30 de març

Us informarem, si truqueu al Tel. 201 97 80 (els matins feiners)

Us hi apunteu?

TARRAGONA

3 notícies de l'arquebisbat de Tarragona

1.- S'ha constituït el Consell Diocesà de Pastoral

TARRAGONA.— El 21 de gener el Sr. Arquebisbe, Dr. Ramon Torrella, signà el decret de constitució del Consell Diocesà de Pastoral i d'aprovació dels estatuts que regiran l'activitat del Consell.

2.- Els arxiprestos analitzaren la seva tasca

Degudament convocats, es reuniren, a la Selva del Camp, els arxiprestos de tot l'Arquebisbat el passat dilluns dia 27 de gener. Eren 15 els arxiprestos presents, junt amb el Consell de Direcció, presidits tots pel Sr. Arquebisbe. Mn. Joan Bestard i Comas, director del Secretariat Nacional de la Comissió Episcopal de Pastoral, orientà la reflexió sobre el paper de l'arxiprest en la pastoral i com ha de ser el treball de conjunt en els arxiprestats. Es procedí a l'elecció dels quatre arxiprestos que han de representar els preveres en el Consell Diocesà de Pastoral. Foren elegits Mn. Joaquim Clavé, Mn. Jordi Rossell, Mn. Antoni Bru i el P. Antoni M. Serrallonga.

3.- Els joves del JARC tiren endavant el seu moviment

Els dies 1 i 2 de febrer, amb motiu de l'Any Internacional de la Pau, els Joves Cristians de Camarques organitzaren una trobada de llançament i aprofundiment del moviment (JARC). La reunió tingué per marc el poble de Miramar. I la reflexió, animada i amb molta participació, girà entorn de dues preguntes: Quines són les necessitats del teu poble?, i, tu i el teu grup, com hi pot respondre? Acabà la trobada la tarda del diumenge amb la celebració de l'eucaristia i una estona de gresca, abans del comiat.

VIC

S'ha creat coincidint amb el centenari de la primera restauració

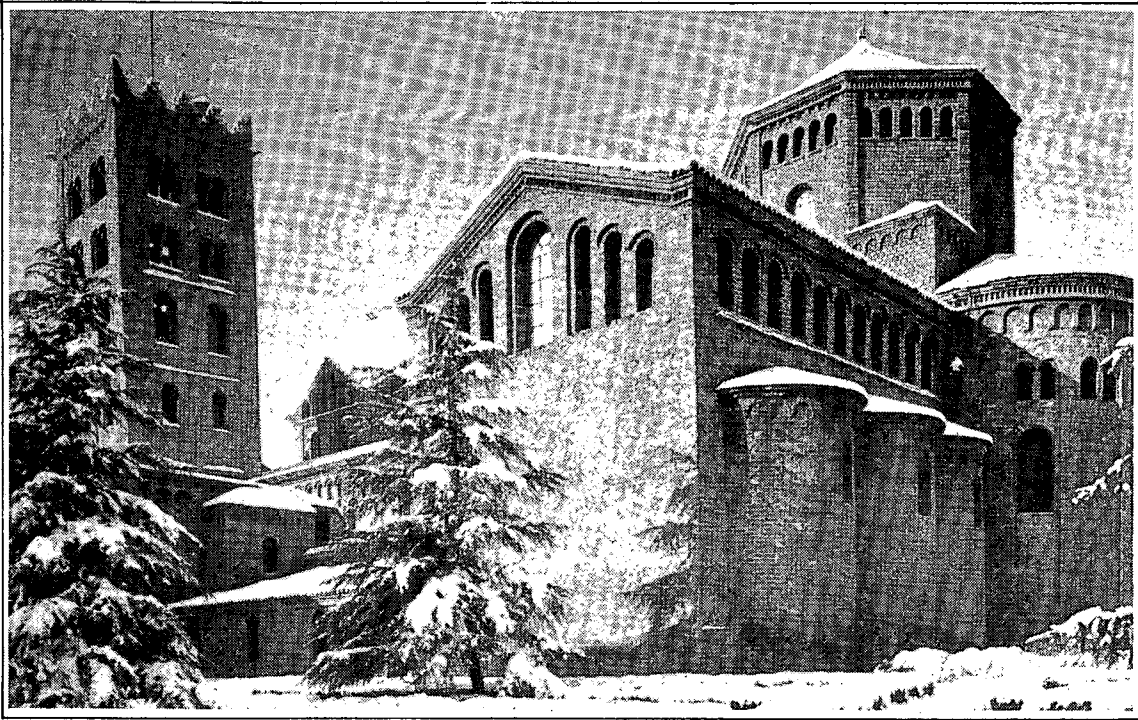
Un Patronat vetllarà pel monestir de Ripoll

RIPOLL.— Coincidint gairebé amb la data del centenari de l'inici de les obres de restauració del Monestir —21 de març de 1886—, s'ha determinat de crear el "Patronat del Monestir de Santa Maria de Ripoll". Aquest Patronat tindrà la finalitat de vetllar per la conservació i l'agençament del Monestir, i estarà constituït per membres del Bisbat de Vic, Alcaldia de Ripoll i Departament de Cultura de la Generalitat. Totes aquestes institucions estan interessades que el Monestir, la importància històrica, artística i turística del qual ningú no posa en dubte, sigui mantingut en bon estat de conservació.

Això, tant pels serveis tècnics i recursos econòmics que es puguin oferir, com per les iniciatives i difusió dels valors artístics del cenobi olibà a través de les publicacions adients. Així mateix, tant el Bisbat com l'Ajuntament de la Vila pensen organitzar diversos actes religiosos i culturals per fer puntual i agraïda memòria de totes les persones que varen fer possible que un monestir en quasi completa ruïna esdevingués el bell monument que tots hem pogut admirar. Especialment, però, cal destacar el principal promotor de la restauració, el Bisbe Dr. Morgades, que no estalvià temps, fatiga i diners perquè el Monestir, "bressol de Catalunya", recobrés l'esplendor que mai no havia d'haver perdut. Ara, amb la creació d'un nou Patronat, esperem que se superaran competències i desorientacions i el Monestir de Ripoll esdevindrà, sense traves, un lloc clau per a la nostra identitat cristiana i catalana.

Els nens de Vilatorrada ajuden l'Àfrica

SANT JOAN DE VILATORRADA.— Certament que,

d'aquí fins a l'Àfrica, la distància és notable, si ho considerem materialment. Però la llunyania s'escurça i es fa tangible amiat si es realitza el que portaren a cap els nens i nenes de la catequesi parroquial. Des del final de l'octubre, cadascun d'ells guardava, en una guardiola dipositada a casa seva, tots els seus petits sacrificis, aquells diners que no s'havien gastat per comprar "pipers", cromos o caramels. I això per enviar-los a grups de nens i nenes africans. Els resultats superaren les previsions, ja que el dia de l'"ofrena", quan trencaren llurs guardioles, s'escamparen grapats de monedes que s'havien apilotat pesseta a pesseta. Igualment fou molt notable la quantitat en quilos de segells usats. Amb els di-

ners recollits i la venda dels segells, es compraren unes quantes coses útils i s'enviaren a uns determinats infants de l'Àfrica. I per això, la seva llunyania ja no és tan gran per als infants de Vilatorrada, perquè han construït un pont d'amiat.

Reformes al monestir de Mogrony

MOGRONY.— En el capítol de reformes, s'ha arranjat tot el teulat de l'església de Sant Pere i també el del pòrtic i s'han repassat els absis d'aquell preciós temple. Així mateix s'ha reforçat l'antiga edificació que hi ha sobre l'escala de sant Pere, entre l'ermita i la porta de ferro. També s'han repassat totes les teulades de

l'hostatgeria. I una cosa important: s'ha solucionat el problema de l'aigua al santuari.

Quant a actes culturals, cal destacar els "Concerts del Comte Arnau", que l'any 1985 se celebraren a la Poble de Llet, a Castellar de N'Hug i a Mogrony. Al santuari hi cantà la "Coral Swertia" del C.E.C.B. de Manresa, amb un concert a dalt a Sant Pere i un altre a la parroquial de Gombrèn. Finalment, s'ha de remarcar la proposta de la fundació d'una beca amb el nom de "Mare de Déu de Mogrony", destinada a un seminarista de la missió diocesana de Rwanda. ¿Per què entre tots els amics del santuari no podrien fundar aquesta beca? La idea és llançada i s'espera la generosa col·laboració de tothom.

TORTOSA

Les famílies cristianes volen la Religió a les escoles

TORTOSA.— La Delegació Diocesana d'Ensenyament, cada curs, fa un estudi sobre l'assistència dels alumnes d'E.G.B., B.U.P. i F.P. a classe de religió.

Els percentatges, essent els més elevats de les autonomies de Catalunya i València (no oblidem que el nostre Bisbat pertany a les dues Conselleries d'Ensenyament), a l'E.G.B. es situa com a la resta de l'Estat; al B.U.P. i F.P. un xic més baix. Aquesta és la realitat, malgrat que, potser, a alguns estaments no els complau.

A primer cop d'ull vol dir que la família diocesana vol la formació religiosa escolar. I, encara que en alguns Centres s'ha procurat reforçar l'opció d'ensenyament d'Ètica, la família vol ser coherent amb la seva forma de pensar.

Cal constatar, però, que en dues Escoles Privades del Bisbat

no s'ha fet la consulta als pares, malgrat el perceptuat. Així mateix, ens trobem que en 64 aules no es fa classe de religió per manca de professorat.

Durant aquest curs tindrà lloc l'aplicació de la LODE. Hi ha dos punts que els tocarà molt als pares, com són l'Associacionisme dels alumnes i l'Associacionisme dels Pares, per a la formació dels

Consells de Centre. Això exigirà als pares cristians un coneixement de la legislació i el seu compromís participatiu. Un cop més, i amb més responsabilitat, els pares hauran de ser coherents amb la seva fe.

D'això, la Delegació d'Ensenyament en parlarà més endavant. No ens enlluernem pels percentatges; més que un consol, ha de ser un estímul per fer camí.

IMPROMPTU

Les arrels i els homes

ORIOL CAMPS

Arran del meu anterior impromptu, un amic meu em re-treia una mica agraïment que l'Església no s'havia portat massa bé, a través dels segles, amb Catalunya.

No va descobrir-me res que no sabés. Però sempre m'ha semblat millor passar per alt certes actuacions d'homes d'Església que, si bé pertanyen a ella, no són pas, per ells mateixos, l'Església. I, com a homes, han estat, estan i estaran subjectes a les debilitats humanes.

És l'Església la que, servint-se d'ells, sembla la llavor que després crea les arrels. Els homes s'han limitat moltes vegades a ser instrument, a fer de càvec, i un cop el solc obert, s'han ajagut per fer la migdiada, o s'han endinsat pels camins del poder que, finalment, els han embafat negativament, de tal manera que allò que era positiu en la seva obra s'ha ofegat.

Recordem que una única malifeta, per petita que sigui, passa al davant del més ampli aplec de bondats.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalsescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Equador, 53, ent. 4t. Tels. 239 12 92 - 322 31 82. Pref. Concerta entrevista.

BARCELONA

Una parella de Boston, Fred i Cappy Kral, posaren la llavor

248 parelles, al X Aniversari de l'Encontre Matrimonial

BARCELONA.— Amb motiu del X Aniversari d'Encontre matrimonial a Barcelona, se celebrà el dia 16 de febrer, a la Residència "Mater Salvatoris" del Tibidabo, una trobada commemorativa, amb assistència de 248 parelles, 8 sacerdots i 4 religioses, que compartiren una jornada de Comunitat Eclesial extraordinària.

Es van cloure els actes, amb una Eucaristia presidida per l'Exc. Cardenal Dr. Jubany, que amb la seva simpatia habitual, va encoratjar els assistents a continuar en el camí que hem escollit. És un camí que, partint del coneixement del que som, com a persona, arribar al millor coneixement de l'altre, que hem escollit com a consort, i redescobrir tota la bellesa de la nostra vocació; Estimar-nos.

Bellesa i vocació única de cada parella que és en termes humans, imatge de l'amor de Déu, i signe de l'amor del Crist a la seva Església.

Hem volgut tenir un canvi d'impressions amb una de les parelles que va viure el 1er. Cap de Setmana d'Encontre Matrimonial, que ha treballat durant aquests 10 anys amb entusiasme i il·lusió propagant l'Encontre i que actualment el representa en el Consell Pastoral Diocesà.

La decisió d'estimar

—Que ha representat per vosaltres la celebració d'aquesta diada?

—Hem sentit una joia molt difícil d'explicar, mentre la preparàvem hem repassat la història de la nostra parella durant aquests 10 anys, i ens hem sentit molt feliços en constatar el nostre creixement.

Amb la "Decisió d'estimar", hem descobert l'amor que pot carregar amb les dificultats i els de-

fectes de l'altre. Un amor, que accepta el sofriment i que ens fa créixer en les dificultats. Hem experimentat en les nostres vides, la trobada personal amb el Senyor i sentir-lo viu en les petites coses de la nostra vida diària. Hem trobat la pau i hem palpat les meravelles de la Pentecosta, en la nostra relació de parella i en la nostra projecció als altres... Oi que es un balanç, ben maco?

En la diada, hem sentit la força d'una comunitat viva, plena d'inquietud i d'esperança, amb ganes de lluita, descontenta de les seves imperfeccions per poder millorar.

L'estada del Sr. Cardenal amb nosaltres, les seves paraules, el seu "saber estar", tot en conjunt, ens va fer experimentar un tast del Cel a la terra.

En què consisteix un Cap de Setmana d'ENCONTRE MATRIMONIAL?

—Consisteix en una trobada que comença el divendres a la nit i acaba el diumenge a la tarda. És la vivència i aprenentatge d'una tècnica de comunicació presentada per tres parelles i un sacerdot, amb igual estructura arreu del Món. D'aquesta experiència sorgeix una nova visió i força, en la parella, sacerdot o religiosa, com sagrament i vocació a l'amor i a la relació, i suggereix alhora, una crida a pertànyer a l'Església, a sentir-se Església.

L'última presentació de la trobada, "La parella oberta i apostòlica", es una exhortació a projectar la nostra relació de parella, i el nostre Sagrament, al món que ens envolta.

Descobrir la força del sagrament

—Després d'haver viscut un C.

de S., què feu amb les parelles?

—S'ofereix l'oportunitat d'unes reunions per aprofundir en allò que s'ha tractat en el C. de S. Acabades, aquestes, es poden formar grups de diàleg. Hi ha moltes parelles que no les veiem més en les reunions, però ens consta que estan treballant, moltes d'elles en Parròquies, Catequesis, Col·legis, etc., i això ens omple de molta satisfacció, ja que la finalitat de l'Encontre, no és aglutinar gent en un ghetto a part, ans aconseguir que reforçant la seva relació de parella, descobreixin la força del seu Sagrament, i surtin del seu petit món per anar als altres a portar la Bona Nova.

—Com va començar aquest Moviment?

—La seva arrel té l'origen en l'Encontre Conjugal, creat pel pare Gabriel Calvo a Barcelona l'any 1962, que el propagà pels Estats Units, en castellà.

El pare Chuck Calleger S.J., director de recessos per a joves a Long Island (N.Y.), després de fer alguns canvis, va presentar l'Encontre Matrimonial, estenent-lo pel seu país i per la resta del Món.

—Com va començar l'Encontre Matrimonial a Barcelona?

—Certament, aquí es fa palesa la força de l'esperit, i com la nostra Ciutat estava predestinada per començar aquesta experiència tan meravellosa.

Una parella de Boston, Fred i Cappy Kral, treballaven ja donant C. de S. d'Encontre Matrimonial. El pare Jorge Rosenbond, Misioner a Nairobi (Kenya) va demanar alguna parella voluntària per anar a propagar l'Encontre a aquell país. Seguint la crida del Senyor, s'ofereiren, deixaren els seus llocs de treball i es traslladaren a

París esperant el visat per Kenya. Les dificultats sorgien per tots els costats, el visat no arribava els recursos s'acabaven i per fi decideixen venir a Barcelona i esperar aquí, car els havien donat el nom d'una parella que els podria ajudar, Josep i Margarida Pich.

Llavors s'adonaren que el pla de Déu per ells, missioners del món modern, potser era Espanya i no Àfrica i comencen a treballar amb gran il·lusió i també moltes dificultats. Però la seva gran fe en Déu i en la Missió per la qual deixaren casa i pàtria, va vèncer tots els esculls, i per fi, al febrer de 1975 es donava el primer Cap de Setmana d'Encontre Matrimonial a Barcelona.

3.000 parelles

—Quantes parelles calculeu que han viscut aquesta experiència en el nostre país?

—S'han donat 132 Caps de Setmana a Barcelona i 23 a Lleida; calculant una mitjana de 20 parelles cada trobada, seran unes 3.100 parelles, 120 Sacerdots i 42 Religioses.

—Durant aquests 10 anys, con ha anat l'expansió a la resta d'Espanya?

—Molt positiva. S'ha estès a Madrid, Saragossa, València, Valladolid, Castelló, Alacant, Osca, Pamplona, Bilbao i Cuenca. També s'ha portat a Portugal, i s'espera que, amb la ajuda de Déu, en el proper mes de maig es comenci pels Espanyols residents a Suïssa.

—Què voleu dir per acabar?

—Que hem d'esforçar-nos a viure els valors de la confiança, comprensió, diàleg, acceptació de l'altre, i tot això amb molta pregària i esperança en el Crist, que mai no ens falla.

A.S.

Catalunya Cristiana

CONGRÉS INTERNACIONAL DE LA LLINGÜA CATALANA MCMVI 86

SIMPOSI DE LA FEDERACIÓ INTERNACIONAL D'ASSOCIACIONS DE LA PREMSA D'ESGLÉSIA F.I.A.P.E.

en el marc del
II CONGRÉS INTERNACIONAL DE LA LLINGÜA CATALANA

* * *

"Catalunya Cristiana" i la secció catalana de l'U.C.I.P. us convida al SOPAR COL·LOQUI que com a cloenda del simposi tindrà lloc el proper dia 17 de març.

Hi intervindran:

• Mons. Joan E. JARQUE i JUTGLAR
Director de "Catalunya Cristiana" i Vice-president de la UCIP-E

Obrirà l'acte.

• Mr. Ferdinand OERTEL
President de la FIAPE

La història de la FIAPE des de la seva fundació, sentit, finalitat, futur.

• Molt Honorable Sr. Miquel COLL i ALENTORN
President del Parlament de Catalunya

El periodisme catòlic i la llengua catalana

• H. Hanns SASSMANN
President de la UCIP

Clausurará l'acte

Hotel PRESIDENT. Av. Diagonal, 570 - Barcelona
A les 8 del vespre

Preu del tiquet 3.800 ptes.
Confirmeu, si us plau, l'assistència per telèfon a hores d'oficina a "Catalunya Cristiana". Tel. 215 27 39 (Srta. Maria Figueres)

Barcelona, febrer del 1986

Tots els lectors de CATALUNYA CRISTIANA hi sou invitats

LLEIDA

El P. Josep Aguilà i Fité és ordenat aquest diumenge:

"Em faig capellà com una resposta al seguiment de Jesús"

LLEIDA.— Ordenació sacerdotal a la Bordeta. El pare Josep Aguilà Fité, nascut a Sabadell, l'any 1950 serà ordenat prevere (demà) dia 9 de març, a les 6 de la tarda a la Parròquia de St. Agustí de la Bordeta (Lleida).

El pare Josep Aguilà és membre de la Congregació de la Missió, Pares Paüls. Està exercint el diaconat en la parròquia que els Pares Paüls regeixen a Lleida (Bordeta). Ha estudiat teologia a Sant Cugat i entretant col·laborava en la pastoral de la parròquia de la Santíssima Trinitat de Sabadell, els caps de setmana treballava en un restaurant dels seus oncles per tenir diners i pagar els estudis. Abans de fer teologia havia iniciat estudis de telecomunicacions a la Politècnica.

A la pregunta quasi obligada de per què es fa capellà, contesta dient "com una res-

posta al seguiment de Jesús i a la necessitat que tenen els homes que hi hagi qui els en parli i visqui amb el testimoni de l'evangeli.

I Paül per què? "doncs potser en una línia de més possible

resposta i realització personal a la crida de Jesús que sempre va estar molt a prop dels pobres i marginats. És més una qüestió de carisma personal i certament perquè vaig veure la possibilitat de ser més intel·ligible per a tothom, l'apropament dels pobres a l'Església i de l'Església als pobres i tot el seu nom, de vegades massa ignorat i certament com amagat als ulls de tots.

La cerimònia de l'ordenació serà presidida pel Sr. Bisbe de Lleida, Monsenyor Ramon Malla que li conferirà l'orde sacerdotal. S'espera també el Pare Provincial Nicolás Mas, i representacions de totes les cases de la congregació de la província, a més de capellans de Lleida i amics. La cerimònia ha estat especialment preparada per la comunitat parroquial de la Bordeta.

MN. MONTAÑA

URGELL

Organitzats pel Servei de Colònies

19 torns de colònies i campaments per a aquest estiu

BALAGUER.— En la darrera reunió plenària els responsables diocesans del Servei de Colònies de Vacances han programat ja les activitats educatives i d'esbarjo per al proper estiu. Durant els mesos de juliol i agost en les cinc cases de colònies —Bastanit, Espot, Salgar, Cal Petit i Santa Maria de Meià— s'hi organitzaran 13 torns, als quals cal afegir els tres torns programats al Centre Janer de Talarn i els altres tres d'AINA a Canillo (Principat d'Andorra).

Els disset representants dels diferents centres diocesans del Servei de Colònies de Vacances han elegit els membres de la Junta Permanent, que d'acord amb l'escrutini de les votacions resta formada per les persones següents:

President: Mn. Roc Salvia.

Secretari: Sr. Jaume Plens.

Tresorer: Sr. Esteve Oller.

Responsable de Formació: Mn. Ramon Balagué.

Vocal de Relacions amb els Centres: Mn. Pere Balagué.

A continuació Esteve Oller ha informat sobre l'estat de comptes de l'exercici del 1985:

Ingressos: 2.385.849.— Ptes.

Despeses: 2.183.035.— Ptes.

Per al 1986 hi ha un pressupost d'1.250.000.— Ptes. d'ingressos, i 1 milió de despeses.

S'ha informat també en la reunió de la normativa de la Generalitat de Catalunya sobre Cases de colònies, segons aquesta nova legislació cal acometre importants obres en les diferents Cases del bisbat per a adequar-les a les exigències legals vigents abans del termini de cinc anys. Això obligarà a revisar les quotes actuals per l'ús de les Cases de Colònies.

Mn. Ramon Balagué, responsable del Curs de formació permanent, ha presentat la dimissió del seu càrrec per causa dels problemes d'ordre i disciplina durant la celebració de les jornades de formació. Ha acusat també certa manca de serietat en escollir els joves per a assistir a les sessions de formació; aquests a vegades confonen el curset amb una convivència. Tots els assistents han atorgat un altre cop la confiança a Mn. Ramon Balagué, que ha acceptat el càrrec comptant que els responsables dels centres exigiran d'ara endavant més serietat als monitors inscrits en el curs de formació, que enguany assoleixen la xifra de trenta-dos.

Exhortació pastoral del bisbe Joan amb motiu de la Quaresma:

“Rebre el perdó de Déu no és menys important que anar al metge”

LA SEU D'URGELL.— El Bisbe Joan, amb ocasió de la quaresma, ha adreçat una exhortació pastoral als cristians d'Urgell en la qual els exhorta a confessar els pecats, obligació també força oblidada en les comunitats cristianes de la diòcesi urgellitana.

Primerament el Bisbe reconeix en l'escrit pastoral la dificultat que hom té en confessar els pecats, superar i vèncer aquest escull encara és més difícil en el marc de la crisi actual en el camp de la fe.

“La crisi de fe, —escriu Mons. Martí—, arriba també als sagraments. Hi ha creients que es casen civilment. N'hi ha que no bategen els fills o no els preparen per a la Confirmació. La confessió dels pecats és un acte d'humilitat costós i per això hi ha creients que encara senten el pes del pecat, però ho voldrien tot més fàcil”.

En recordar la facilitat que alguns creients

voldrien per rebre el perdó dels pecats, el Bisbe d'Urgell fa memòria que les absolucions col·lectives no són permeses al bisbat, tot i que reconeix que, de ser autoritzades, assistirien més cristians a rebre el perdó dels pecats. El que ha de portar el creient a demanar perdó dels seus pecats és el penediment sincer:

“Si el penediment és sincer, si tenim dolor veritable d'haver pecat, pas essencial de la conversió, el confessar-se pecador és una cosa fàcil i natural...”

La veritable conversió ha d'arribar a fer fàcil el confessar-nos pecadors i a rebre amb joia el perdó pel ministeri del sacerdot”.

Finalment el Bisbe exhorta els seus fidels a confessar els pecats:

“Revifem la nostra fe, convertim-nos de cor i confessem els nostres pecats. La joia del perdó i l'alegria de la Pasqua seran amb nosaltres”.

Elegida la junta rectora de l'Hospitalitat de Lourdes

LA SEU D'URGELL.— Un centenar de socis i simpatitzants de l'Hospitalitat de Nostra Senyora de Lourdes de la diòcesi d'Urgell acudiren a Agramunt el dia 12 de gener per a elegir la seva Junta Rectora que resta formada per set membres presidits pel Sr. Josep Maria Inglés, d'Agramunt.

Previament a l'elecció de la Junta Mn. Jordi Miquel comentà les Propostes pastorals de Lourdes per al 1986 i presentades amb el lema “Parla'ns tu, Bernardette”. A continuació Mn. Francesc Sabaté, organitzador d'aquesta institució a la diòcesi, glossà les activitats de l'Hospitalitat en el curs dels 10 anys d'existència.

El 1976 es van iniciar els pelegrinatges diocesans d'Urgell a Lourdes, organitzats conjuntament amb l'Hospitalitat de Vic i Solsona. Mons. Martí aleshores era adminis-

trador apostòlic de l'Església de Solsona. El primer pelegrinatge durà cinc dies i de la diòcesi d'Urgell hi van participar cinc malalts, 1 porta-lliteres, 9 infermeres i 18 pelegrins. El 1978 es programà per primera vegada el “Dia de la diòcesi” en el Santuari pirinenc de Maria i així tingué lloc el primer pelegrinatge únicament amb fidels del Bisbat d'Urgell, que assoliren la xifra de 700. L'any 1982 l'Hospitalitat emprengué una nova activitat: l'aplec anual de malalts al Castell del Remei, que s'ha celebrat sempre més sense interrupció el dia 1er. de maig.

El Sr. Bisbe, que sovint recorda la conveniència de crear institucions d'Església, el 1985 ha aprovat els Estatuts de l'Hospitalitat i l'Assemblea general ha elegit la Junta Rectora, amb un mandat de quatre anys, en substitució de la fins ara provisional.

ANTONI MIRABET

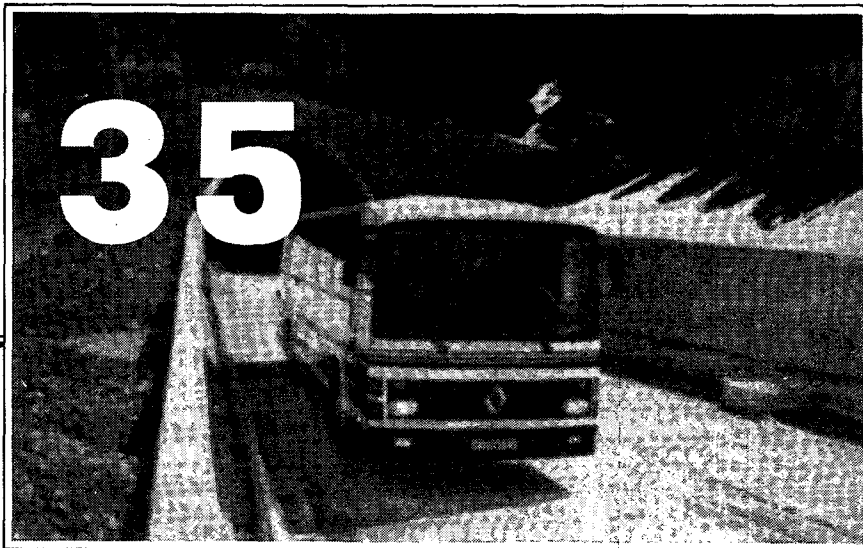
V

16 MARÇ 1986

VISITAREM

35

C

U

L

T

U

R

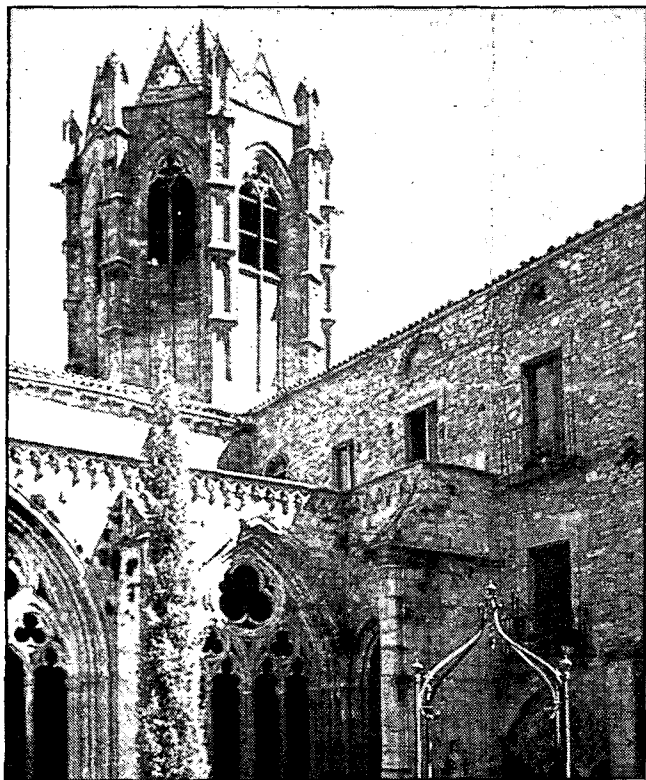
A

L

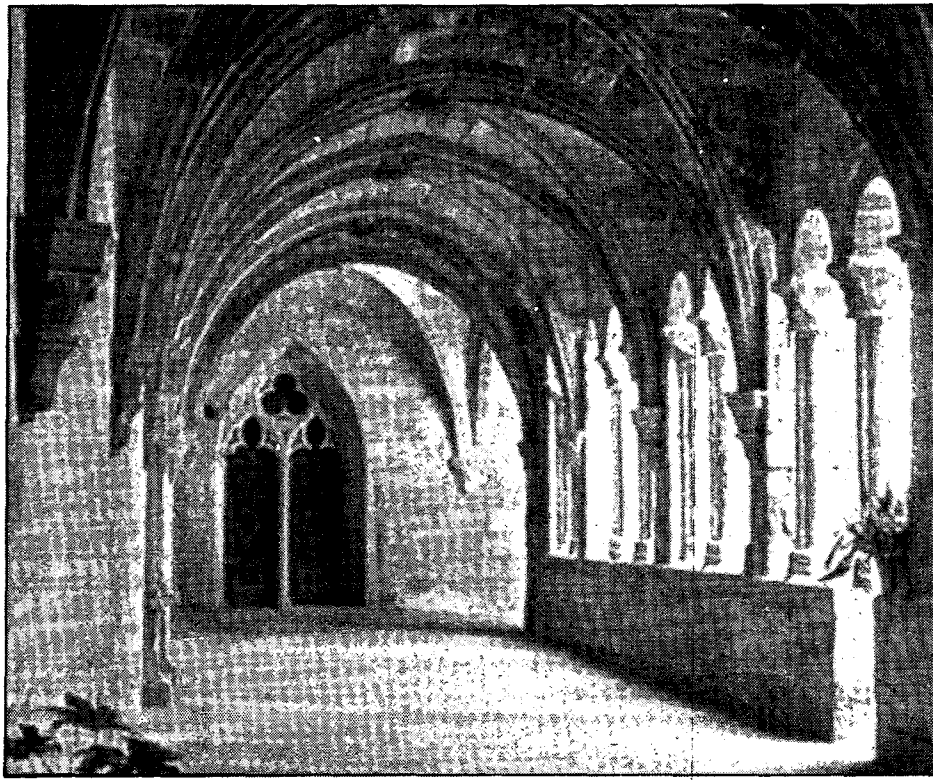
**MONESTIR DE POBLET
VALLBONA DE LES MONGES
MONESTIR DE SANTA M.^a DE VALLBONA**

Façana de l'església del monestir de Poblet.

Monestir de Santa M.ª de Vallbona.

Nau de ponent s. XV.

Preu, 1.950 ptes., comprenent viatge, visites, propines, sorteig de llibres i dinar al restaurant.

Per reserves de places truqueu al tel. 215 28 05. Sra. Montserrat.

La sortida serà a les vuit en punt del matí, del carrer de València xamfrà Balmes.

Restaurant
EL TALLAT
Arraval del Tallat, 77
Tel. (973) 33 02 70
VALLBONA DE LES
MONGES

Preguem els participants en els viatges culturals de CATALUNYA CRISTIANA, que assisteixin a la missa vespertina del dissabte, en els seus llocs de costum, ja que no podem garantir la tornada en hora hàbil per complir el precepte dominical.

E

Granada acollirà una Universitat Internacional Catòlica

GRANADA.— La Universitat Catòlica d'Alemanya (Universitat de Eichstatt) i "l'Studium Humanitas Christiana", de Granada, mantenen actualment converses per a la creació a Granada d'una entitat acadèmica que sigui capaç d'oferir tots els serveis universitaris, tant docents com d'investigació a nivell superior, amb un accent marcadament catòlic, segons ha assenyalat Armando Segura, catedràtic de la Universitat de Granada. El professor Segura s'ha entrevistat a primers de febrer, amb Manuel Migone, catedràtic de la Katholische Universität Eichstatt de la República Federal. Si prosperen les gestions, la nova Universitat iniciarà les seves activitats acadèmiques el pròxim curs.

La Universitat de Eichstatt està disposada a oferir tota la col·laboració necessària tant en l'organització de cursos com en la constitució dels currículum i el suport de l'equip que es formi a Granada per a la formació acadèmica i estructuració legal d'un sistema educatiu que respongui a les característiques d'una Universitat Catòlica Internacional.

Aquesta universitat té previst crear serveis acadèmics d'alt nivell, tant per als alumnes espanyols com per als alumnes hispano-americans, amb la col·laboració d'altres institucions acadèmiques europees, especialment alemanyes.

Aquest projecte d'universitat internacional catòlica té com a objectius immediats, l'establiment d'una escola lliure de Dret i d'una escola lliure de Filosofia, que entrarien en funcionament el pròxim mes d'octubre solament amb el primer curs. A mig termini, l'objectiu d'establir a Granada una escola universitària en la qual s'impartixin estudis humanístics de Dret i Filosofia i, més endavant, de Psicologia i Periodisme, entre d'altres.

Amb la finalitat de superar "deficiències de coordinació"

L'Església vol millorar les relacions amb les autonomies

MADRID.— Una de les qüestions que van estudiar els membres de la comissió permanent de l'episcopat en la reunió celebrada a Madrid darrerament va ser les relacions de l'Església amb els diversos governs autonòmics de l'Estat espanyol, qüestió que a molts bisbes encara els ve de nou i que, "ateses les noves situacions i la manca d'experiència, provoca dificultats i deficiències de coordinació", tal com diu textualment la nota oficial feta pública per la secretaria de l'episcopat.

Els vint-i-cinc bisbes membres de la comissió permanent, presidits per monsenyor Gabino Díaz Merchán, van acordar que calia resoldre els problemes inèdits que es presenten en aquest camp "amb un ànim de col·laboració i creant, si cal, unes estructures adequades".

Bisbats amb territori de diferents comunitats

Una de les dificultats pràctiques es presenta en aquells casos en què la província eclesiàstica —que consta de la seu arxiepiscopal i de les diòcesis sufragànies— no coincideix geogràficament amb el territori de la comunitat autònoma que podria correspondre-li. L'exemple més clar és el de la província eclesiàstica de Pamplona, que té com a sufragànies les diòcesis de Calahorra —La Calzada— Logronyo, Jaca, Sant Sebastià i Tudela, que es troben situades en territori de quatre comunitats

S'imposa resoldre els problemes inèdits que es presenten en aquest camp amb un ànim de col·laboració i creant, si cal, unes estructures adequades.

autònomes diferents: País Basc, Navarra, la Rioja i Aragó. Una cosa semblant passa a la província eclesiàstica de Burgos, que inclou dues diòcesis del País Basc: Bilbao i Vitòria. Els bisbes bascos ja fa temps que propugnen la creació d'una província eclesiàstica pròpia, que abasti Navarra i el País Basc i, de fet, moltes de les seves actuacions pastorals les duen a terme en conjunt.

Catalunya, un bon exemple a seguir

Pel que fa a les relacions institucio-

nals entre l'Església i els governs autonòmics, en medis eclesiàstics es destaca el fet que allà on s'han dut a terme iniciatives més fructíferes ha estat a Catalunya, on, des de la constitució de la Generalitat, hi ha hagut un seguit de contactes entre la conferència episcopal tarraconense i les autoritats autonòmiques. També es destaca que l'episcopat català —juntament amb el basc— ha donat mostres evidents de valoració positiva del fet autonòmic, com ho palesa el recent document titulat "Arrels cristianes de Catalunya", el qual no ha estat ben comprès per alguns eclesiàstics, d'altres indrets de l'Estat.

LA PASSIÓ DE CERVERA

TEMPORADA 1986

DIES DE REPRESENTACIÓ

9, 16, 23 i 28 de març
6, 13 i 20 d'abril

HORARI

Primera part:
VIDA PÚBLICA DE JESÚS
Matí, de 10 a 12'45 hores.

Segona part:
PASSIÓ, MORT I RESURRECCIÓ
Tarda de 2'45 a 4'45 hores.

— El dia 28 de març (Divendres Sant) en sessió única de 3 a 8'30 de la tarda.

LOCALITATS

DESPATX CENTRAL

CERVERA

Complex turístic de La Passió.
Passeig Balma, 2-4 - Tel. (973) 53 13 50

BARCELONA

Centre de Localitats
Rambla de Catalunya, 2 - Tel. 317 43 89

**UN ESPECTACLE ÚNIC!
CINC SEGLES DE TRADICIÓ I ART**

Dr. Dídac Parellada, psiquiatre i escriptor

"El 25% de la població és neuròtica"

"La psiquiatria no és una ciència exacta, més aviat és l'art de comprendre els altres —sobretot els malalts— amb simpatia, bona fe i bona voluntat. La psicoteràpia és un camp immens. El profeta David quan tocava l'arpa per foragitar la tristesa del rei Saül, feia psicoteràpia. Avui, però, hi ha una psicoteràpia científica".

Això diu el doctor Dídac Parellada i Feliu, psiquiatre i escriptor, que fou President de l'Associació de Salut Mental de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears i Director de la Clínica Mental de la Diputació de Barcelona a Santa Coloma de Gramenet i de l'Institut de Psiquiatria Femení de Sant Boi de Llobregat. El doctor Parellada és conseller de l'Associació Internacional de Caracteriologia i ha participat en la vida de distintes associacions de psiquiatria. Fundador i director de diverses publicacions de la seva especialitat, ha escrit temes monogràfics, assaigs, biografia, etc.

De petit ingressà a l'escolania de Montserrat i de jove fou militant de la "Federació de Joves Cristians" (FJC).

"De noi —diu ell mateix— m'hauria agradat ser pintor...; tanmateix, mirant-s'ho bé, el psiquiatre ja és una mena d'artista".

La simpatia és el tot

—Cada dia estic més convençut que, com deia Paul Bourget, novel·lista, "la simpatia és el tot". Cal entendre aquí per "simpatia" la comprensió, el tracte humà per-

sonal, la bona fe i la bona voluntat, i el voler ajudar els altres, sobretot, els qui més ho necessiten. La psiquiatria no és una ciència exacta, sinó més aviat un art.

De les 2.500 malalties humanes, 300 són mentals

El doctor Parellada diu que el ventall de malalties mentals és gran i complex.

—I tant! Pensa que els quadres clínics són tan nombrosos com vulguis. La primera classificació amb detall que s'ha fet —al mateix temps que LINNEO va voler fer la classificació de les plantes— va donar per resultat 2.500 malalties. El que va fer aquest estudi va ser de Sauvages —a meitat del segle XVIII—, un home molt important, que havia estat professor de la universitat de Montpeller, de la qual després va ser Rector. Doncs bé, de les 2.500 malalties, 300 són mentals. Per què? Doncs

perquè per petits detalls ja tenim un quadre clínic diferent.

"Veure visions" és propi d'un esquizofrènic

Parellada parla de les psicosis endògenes, que provenen d'una predisposició malaltissa, i de les psicosis exògenes, efecte de substàncies nocives, lesions cerebrals o afeccions degeneratives. Les psicosis endògenes es divideixen en dos grans grups: l'esquizofrènia i la psicosi maniaco-depressiva. Aquesta divisió pertany a una nomenclatura concreta, perquè hi ha moltes escoles amb diferents nomenclatures. Cada escola té la seva.

—L'esquizofrènia dóna sempre un canvi tant radical de la persona, que no s'assembla a res de com era abans. El pacient comença a dir —i ho diu perquè n'està plenament convençut— que sent les veus del seu pare, ja difunt, o d'un altre fantasma o dimoni, d'una bruixa. A vegades diu que li dirigeixen paraules insultants, amenaçadores. També diu que veu..., el que vulguis, des que veu el Sagrat Cor de Jesús o que veu el diable, o un pastor que ve a portar-li un missatge... El que vulguis!

—Vostè ha dit "el Sagrat Cor de Jesús". És sorprenent que moltes religioses escriptores de la segona meitat del segle passat, diuen haver vist i parlat amb el Sagrat Cor de Jesús. Serien monges d'una personalitat esquizofrènica?

—Els creients admetem la possibilitat que es pugui

"El neuròtic, amb les seves dèries, obsessions i angoixes, és una persona que pateix molt."

aparèixer Déu, el Crist, un sant; però la major part de vegades que la gent diu que veu el Sagrat Cor, es tracta de persones que no estan bé del cap. Aquestes al·lucinacions poden ser també auditives, gustatives, olfactives, tàctils, etc. Un cas d'esquizofrènia és la suspicàcia: el pacient creu que tothom li és enemic, que el volen desecrar davant la societat, que un estrany li vol prendre la dona. Les coses més descabellades.

Percentatge crescut de la neurosi

—Doctor Parellada: com

definiria el neuròtic?

—És aquell pacient que passa els límits del seu propi temperament, sobretot en l'emotiu, sentimental. És víctima de sotregades emocionals. La neurosi és molt freqüent. Si parlem en xifres, un 25 per cent de la població és neuròtica. El neuròtic és una persona que pateix molt amb les seves dèries, obsessions i angoixes.

Un altre cas és el psicòpata que fa patir els altres: és agressiu, egoista, insolidari, aprofitat i provoca grans problemes a la societat.

Centres psiquiàtrics de Catalunya

Reus

"Sanatori Vil·lablanca". Mas de la Plana, s/n. Dependència: Privada. Places: 1.000. Té conveni amb les diputacions de Barcelona i Tarragona.

Martorell

"Centre Neuro-psiquiàtric Sagrat Cor". Comte de Llobregat, 117. Privada (Germanes Hospitalàries). Té conveni amb la Diputació de Barcelona.

Sant Boi de Llobregat

"Institut Psiquiàtric Femení". Dr. Puja-das, 41. Dependència: Privada (Germanes Hospitalàries). Places: 990. Té conveni amb la Diputació de Barcelona.

Barcelona (Districte II)

"Clínica Ergos". Pomaret, 25. Dependència: Privada.

Barcelona (Districte IX)

"Institut Mental de la Santa Creu i de Sant Pau". Pi i Molist, s/n. Dependència: Privada (Germanes de la Santa Creu i de Sant Pau).

Barcelona (Districte XI)

"Hospital Infantil Sant Joan de Déu".

Ctra. d'Esplugues, s/n. Dependència: Privada (Germanes Hospitalàries de Sant Joan de Déu).

Barcelona (Districte XII)

"Institut Municipal de Psiquiatria d'Urgències". Camí vell de la Llaurea, s/n. Dependència: Pública (Ajuntament de Barcelona).

"Residència Psico-clínica Nostra Senyora de la Mercè". Psg. Universal, 34. Dependència: Privada (Germanes Hospitalàries).

Santa Coloma de Gramenet

"Clínica Mental". Agda. Pallaresa, s/n. Dependència: Pública (Diputació de Barcelona). Places: 700.

Salt

"Hospital Psiquiàtric de Salt". Dr. Castany, s/n. Dependència: Pública (Diputació de Girona). Places: 776. Té conveni amb la Diputació de Girona.

Lleida

"Els Avets". Ctra. d'Osca, s/n. Dependència: Privada. Places: 40.

"Clínica del Dr. Bordàs". Barri de La Bordeta. Dependència: Privada. Places: 40.

"Clínica Psiquiàtrica Bellavista". Ctra. d'Osca, s/n. Dependència: Privada. Places: 50.

"En tota cosa, poesia o història, la simpatia és el gran mètode"

La inseguretat existent "El no res!! Això és el

Paul Bourget

ptica"

FRANCESC GAMISSANS

La naturalesa és una gran farmàcia

El tractament pot ser natural o farmacològic.

—De tota la vida ha existit la psicoteràpia. El profeta David, quan tocava l'arpa per foragitar la tristesa del rei Saül, feia psicoteràpia; els sacerdots grecs, egipcians, feien psicoteràpia amb la seva influència sobre el pacient, i això mateix el sacerdot-confessor, avui. El metge de capçalera fa moltes vegades psicoteràpia, sense adonar-se'n. Són útils les dues teràpies: la "moral" i la bioquímica. Cal una combinació. Un cèlebre metge del segle passat, el doctor Guislain, deia que la naturalesa i el món és una gran farmàcia, en què hi ha plantes conegudes i desconegudes, que totes tenen unes propietats extraordinàries. El que fa falta, precisament, és saber descobrir aquestes propietats. A més de la psicoteràpia "moral" i els fàrmacs, encara hi ha una sèrie de recursos, de tota mena, que no són medicamentosos: la psicocirurgia, els electroxocs, etc. La psicoteràpia és molt diversa i complexa. Hi ha també uns mètodes distints; entre altres, el de la persuasió, suggestió, reeducació, reconstrucció, terapèutiques conductistes o d'aprenentatge, la psicoteràpia de grup, la socioteràpia, el psicodrama, la biblioteràpia, etc. etc.

—Ha esmentat la psicoteràpia de grup i la persuasió. Un bon amic, un familiar, poden ser un ajut eficaç per la

"Freud creu que els somnis tenen un sentit: l'alliberament de conflictes subconscients, dels que no en tenim notícia. En certa manera és un mètode de psicoteràpia."

psicoteràpia?

—I tant! La persona —i més la persona malalta— sempre necessita l'ajuda dels altres: ser acceptat pels altres; necessita ser estimat, sentir-se solidaritzat. Ajudar i ser ajudat. En la solidaritat, és més important que el malalt doni ajuda que no pas que la rebi. Rebre ajuda significa que tens unes necessitats i que et veus insolidari, invàlid. En canvi, donar ajut significa que ets útil. El malalt ha de sentir-se útil i tenir la possibilitat d'ajudar els altres.

—I l'ocupació?

—Importantíssim! Bona teràpia. Mentre hi ha feina, hi ha pau i tranquil·litat. Hi ha unes ocupacions d'efecte lenitiu: la jardineria o l'hort, la pintura, la música. Llegir, escriure. Escriure és un gran remei.

Els somnis de Freud

Hi ha quadres clínics en la psiquiatria que són molt concrets i freqüents, avui: l'alcoholisme, la drogaaddicció, el suïcidi, l'homosexualitat, etc. Els deixem per una altra entrevista amb el doctor Parellada. Acabem parlant de Freud i la seva teoria sobre els somnis.

—Doctor: què ens ha volgut dir Freud amb els seus estudis d'investigació sobre els somnis?

—Freud creu que els somnis tenen un sentit: l'alliberament de conflictes subconscients, dels quals no tenim notícia. Ja abans, Jung parlava de l'associació de paraules lliures, entre "idees i mots". Freud, a través dels somnis, investiga el que passa dins la persona. Amb el

somni es podria revelar aquesta interioritat. En certa manera vol ser això un mètode de psicoteràpia.

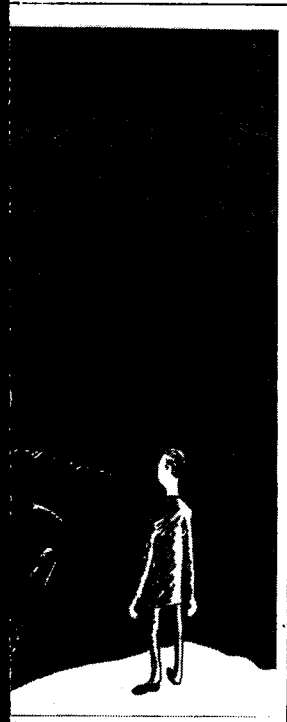
—Com han estat acollides les hipòtesis de Freud?

—Fa uns anys que les seves teories sobre els somnis i sobre la sexualitat gaudien d'un prestigi molt gran. Avui han minvat d'influència i acceptació. És certa i segura la seva teràpia? Jo diria més aviat, que es dubtosa: casos d'èxit i casos de fracàs. Per altra banda cal dir que la interpretació dels somnis es remonta ja als orígens de la història i dura fins ara, ja que en el nostre temps es publiquen molts llibres dedicats a aquest tema, conegut amb el nom d'"oneiromància".

—Diu que somnis i poesia van molt junts?

—Certament. Tomàs Garcés, el nostre gran poeta, va recordar que, segons Keats, només la poesia pot comptar els seus somnis; però també remembrava que Coleridge havia definit la poesia, dient que eren "les millors paraules en el millor ordre". I afegia Garcés, que aquests dos conceptes són dues veritats que en fan una. Jo crec que podríem aplicar aquests dos conceptes al que passa amb l'esperit i la matèria. Tots dos són importants. I tots dos fan la persona.

Recordaré molt temps l'estona agradívola passada al costat d'aquest mestre, metge, psiquiatre, escriptor i bon amic, el doctor Dídac Parellada i Feliu, que, com escriu en Roig i Llop, "distribueix el seu gènere optimisme en amples safates de cortesia".

cial.
que m'enverina."

Jacques Rivière

"Els éssers humans necessiten ser ben acollits per part dels seus congèners."

Carroll

L'esperit de solidaritat.

"Les necessitats emocionals dels éssers humans sols poden ser satisfetes per altres éssers humans."

Mereness i Karnosh

"Tot canvi d'actituds, d'hàbits i de comportaments, resta afavorit pel grup: gimnàstica, expressió corporal, dansa, cant coral, lectura, etc. contribueixen a la normalització del comportament que pot ser utilitzat pel psiquiatre."

Paul Silvadon

Gerents interessats en algun candidat truqueu a:
l'Associació Cristiana de Dirigents

Tels. 237 18 45
237 19 12
Hores: de 4 a 6

TREBALL

Oferiments

CAMBRER, o neteja general. INEM 38.082.106.

COMPTABLE TITULAT a hores. Contracte mercantil.

DELINEANT industrial, amb coneixements d'anglès. INEM 38.072.273.

CAP ADMINISTRATIU, balanços, cta. resultats, mecanització. Contracte Mercantil.

AJUDANT arts aplicades. Contracte Mercantil.

SECRETÀRIA import-export - Full-time, o classes d'anglès particulars a partir de 2/4 de 7 tarda, traduccions. Contracte Mercantil.

SENYORA tenir cura de nens o vells i feina. Contracte Mercantil.

ADMINISTRATIU lliure servei militar, carnet de conduir, coneixement mecànica moto-cotxe, per a oficina, magatzem, etc. Tel. 303 21 60.

PER ACOMPANYAR malalts tardes 4 a 9. Contracte mercantil

ADMINISTRATIU auxiliar comptable i caixa. INEM 19.475.446.

DIRECTOR exportació amb idiomes. Contracte mercantil.

DIBUIXANT art finalista, selecció colors, muntador i maquetista expert. Contracte mercantil.

LOGÍSTICA expedicions cap magatzem. Control stocks. Contracte mercantil.

QUALSEVOL treball. Contracte mercantil.

ADMINISTRATIU i oficial electricitat. Contracte mercantil.

COSIDORA neteja i planxa. Contracte mercantil.

ADMINISTRATIVA auxiliar, recepcionista. INEM 46.316.396

COMPTABLE, matins o tardes hores a convenir, per treballs de comptabilitat, oficina i registres IVA tel. 387 36 93

Vendes

VENDA DE XALET I APARTAMENTS en els millors indrets de l'Escala (Costa Brava). Preus interessants. **FINQUES GUANTER** (A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72.

Varis

TEAS

Taller escola d'Arts Sumptuàries
Centre d'Educació especial

Dedicat a disminuïts psíquics
A partir dels setze anys

Taller especialitzat
Esmalt sobred metall-ceràmica.
Tapis i estora
Cultura General

Recuperació Física-Logopedia
"CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric i psicològic

Informació: 215 69 77
de 12 a 14 hores

ADMINISTRATIU vendes-comptabilitat, esports, monitor - bàquet - prep. físic, secretari - esportiu.

LOCAL en venda 170 m² al c/ Dtor Martí Julià (l'Hospitalet) P. 6.000.000. T. 421 27 40.

VOSTÈ

pot passar les vacances de Setmana Santa, als voltants del Monestir de Poblet. Lloguem apartaments i habitacions dobles, amb cuina. Preus especials per lloguers de vuit dies. Informació: VILLA ENGRÀCIA. Tels. 977/31 09 86 i 977/87 03 08.

DIUMENGE DE RAMS a Poblet. Lloguem apartaments. Preus especials per a caps de setmana. Informació BALNEARI VILLA ENGRÀCIA. Tels. 977/31 09 86 i 977/87 03 08.

PELEGRINATGE a Roma. Recorregut Torí, Milà, Pàdua, Venècia, Bolònia, Florència, Pisa, Assís, Roma. Del 22 al 31 de març 22.000 ptas. viatge, estada, desplaçaments, esmorzar. Organitza C.J. Balmes Pg. Mercader, 12. T. 215 13 97 - (317 37 83 Carlos). Termini ins. 9 març.

MASSATGES mèdics fets a domicili per matrimoni especialitzat i de reconeguda solvència moral. Avissos: 255 87 46 - 372 71 58.

COMPRO: revista "Sacerdos", missals, devocionaris, goigs, estampes, novenes, escapularis, etc. Antoni. Tel.: 726 44 14 nits.

SERVEI VOCACIONAL a l'Àfrica. Pares Blancs. T. 203 59 93 - Convivències d'estiu, caps de setmana.

TAQUIMECANÒGRAFA, pulcra i ràpida. Correspondència. Treballs acurats a màquina. Català i castellà, nocions francès i anglès. S'ofereix a hores 2 o 3 matins la setmana. Tel.: 213 63 87.

MESTRE E.G.B. s'ofereix per ajudar orfenats els caps de setmana. Tel. 209 09 93 (migdia).

MATRIMONI català mitjana edat sense fills per tenir cura finca i feines casa, voltants Barcelona ben comunicat. Apartat correus 14.023 Barcelona 08080.

VACANCES

de Setmana Santa a l'entorn del Monestir de Poblet. Lloguem apartaments i habitacions dobles, amb cuina. Preus especials per lloguers de vuit dies. Informació: VILLA ENGRÀCIA. Tels. 077/31 09 86 i 977/87 03 08.

SENYOR 3ª EDAT per tota pensió casa particular màxim confort i menjar excel·lent. Zona Tibidabo. Tel. 211 95 75.

SANTA MARTA Servei a domicili de ATS, INFERMERES, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel. 245 37 58.

Col·lecció Cultura i Pensament, 3

Joan E. Jarque i Jutglar

AFINANT

DE PRÒXIMA APARICIÓ

AFINANT

Per Mn. Joan E. Jarque i Jutglar

N.º 3 de la col·lecció "Cultura i Pensament"

PROP DE 300 "AFINANTS" APLEGATS EN UN SOL VOLUM

1r. "L'Home" - 2n. "El País" - 3r. "La fe" - 4r. "Jesucrist" - 5è "Maria" - 6è "L'Església" - 7è "El successor de Pere" - 8è "Evangelització" - 9è "L'Any cristià" - 10è "l'Ésser cristià" - 11è "Vida cristiana".

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. 08007-Barcelona

NOM

ADREÇA

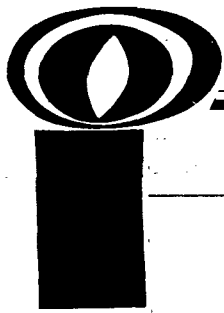
POBLACIÓ Tel.

PREU LINIA SETMANES

100 ptes.
200 ptes.
300 ptes.
400 ptes.
500 ptes.
600 ptes.
700 ptes.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. 08007-BARCELONA

"EL POBLE DE DÉU, DESPRÉS D'ENTRAR A LA TERRA PROMESA, CELEBRA LA PASQUA"

En aquest diumenge, marcat per la proximitat de la Pasqua, és adient aquesta narració de la primera pasqua dels israelites, instal·lats ja a la terra promesa: ja no és el menjar del desert —el manà— el seu aliment, sinó els fruits de la terra que Déu els ha donat. Magnífica imatge de la Pasqua cristiana! El nostre Josuè (Jesús) ens ha introduït ja en la participació dels dons de Déu en l'Església; tanmateix, fins que no traspassem el Jordà de la mort la Pasqua no serà plena.

Lectura del llibre de Josuè (5: 9a,10-12)

En aquells dies, el Senyor digué a Josuè: "Avui us he alliberat de la ignomínia d'Egipte". Llavors els israelites acamparen a Galgala, a la plana de Jericó, i van celebrar-hi la festa de Pasqua, al vespre del dia catorze del mes. L'endemà de la Pasqua, des del matí, menjaren productes del país, pa sense llevat i gra torrat. Des d'aquell dia, que van menjar els productes del país, no caigué més el manà. Els israelites, no tenint ja manà, menjaren de les collites del país de Canaan durant aquell any.

"TASTEU I VEUREU QUE N'ÉS DE BO EL SENYOR!"

La ressonància eucarística d'aquest responsorial acompanya i complementa la lectura anterior. És l'Eucaristia, en efecte, la celebració i la manera de participar en la Pasqua de Jesucrist. Per a nosaltres, l'Eucaristia és alhora manà per al temps present, de desert, i comunió amb la glòria de Crist.

Salm 33:2-3,4-5,6-7 (R.: 9a)

Beneiré el Senyor en tot moment,
tindrè sempre als llavis la seva lloança.
La meua ànima es gloria en el Senyor;
se n'alegraran els humils quan ho sentin.

R. Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor.

Tots amb mi glorifiqueu el Senyor,
exalcem plegats els seu nom.
Hem demanat al Senyor que em guiés:
ell m'ha escoltat, res no m'espanta. R.

Alceu vers ell la mirada. Us omplirà de llum,
i no haureu d'abaixar els ulls, avergonyits.
Quan els pobres invoquen el Senyor,
els escolta i els salva del perill. R.

"DÉU ENS HA RECONCILIAT AMB ELL MATEIX PER CRIST"

La iniciativa de la reconciliació ve de Déu, per Jesucrist. La missió apostòlica està íntegrament al servei d'aquesta reconciliació, per proclamar-la i per comunicar-la, com ambaixadors i com a ministres. El sentit profund del ministeri està prou ben descrit en aquestes frases de Pau, especialment el ministeri de la reconciliació: "en nom de Crist, en la persona de Crist..."

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (5:17-21)

Germans, aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou. I tot això és obra de Déu, que ens ha reconciliat amb ell mateix per Crist i ens ha confiat a nosaltres aquest servei de la reconciliació. Perquè Déu, en Crist, reconciliava el món amb ell mateix, no retraient-li més les culpes, i a nosaltres ens ha encomanat que portéssim el missatge de la reconciliació. Per tant, nosaltres fem d'ambaixadors de Crist, i és com si Déu mateix us exhortés a través nostre. Us ho demanem en nom de Crist: reconcilieu-vos amb Déu. Déu va tractar com a pecador aquell que no havia experimentat el pecat, perquè en ell nosaltres poguéssim ser justos segons la justícia de Déu.

El perdó de Déu

No sabia recomanar cap altre text més adient per penetrar a fons en els temes fonamentals que ens porten les lectures d'aquest diumenge quart de Quaresma, el cicle C, que l'encíclica de Joan Pau II titulada "Ric en misericòrdia". L'eix del document és precisament la paràbola de la misericòrdia del Pare, que avui llegim a l'evangeli.

Per això m'agrada remarcar alguns dels punts essentats pel Papa, per tal de fer-los sobresortir en el context de la Quaresma.

• El sagrament del perdó de Déu

El primer element és precisament la comprensió de la misericòrdia del Pare. No és un gest humiliant per a cap dels dos fills. A ambdós els estima, i els vol tots dos en la situació que els pertany com a fills que són. I això per una fidelitat profunda a la seva condició de pare. Quan el fill que s'havia allunyat torna a viure com a fill, l'alegria del pare és immensa!

És exactament el que Déu fa amb nosaltres. El seu perdó per als fills pecadors està ofert una vegada per sempre, amb la purificació dels pecats realitzada per Jesucrist. En Ell —en el Fill!— hi ha la reconciliació de tots els germans. Cada vegada que un de nosaltres es converteix i torna a la comunió amb el Pare, acull aquest do de Déu.

És important destacar que és Déu el que es reconcilia els homes, i els reconcilia entre ells. Monsenyor Coffy, l'actual arquebisbe de Marsella, ho accentuava així en el Sinode de 1983: "És Déu el qui té la iniciativa de la reconciliació, i el qui la realitza en nosaltres i per mitjà de nosaltres. A nosaltres ens toca acollir-la en la fe i viure-la. Ara bé, és precisament el sagrament de la reconciliació el que fa actual i manifesta visiblement que la reconciliació és obra de Déu: no em perdono pas jo mateix, sinó que sóc perdonat per un altre que actua en nom de Crist. En la celebració sacramental, jo professo que és Déu el que em justifica gratuïtament, i aquesta professió és verificada visiblement en la comunió pel fet mateix que és un ministre ordenat el qui em perdona en nom de Crist, que és l'únic que perdona en definitiva".

D'acord amb aquesta perspectiva, tan adient al mestratge de la tradició eclesial, i més concretament al mestratge de Joan Pau II, ¿no és veritat que el sagrament de la penitència queda il·luminat com el sagrament del perdó de Déu, que arriba fins a nosaltres a través del ministre?

Vull remarcar-ho: el perdó de Déu, el que Jesucrist ens ha merescut. És cert que els homes podem —i hem de— perdonar-nos mútuament. Però, el perdó

dels homes no tindria el ple sentit si no estigués arrelat en el perdó de Déu, i, alhora, quan nosaltres som pecadors és el perdó de Déu el que necessitem, en definitiva.

• El moment del perdó

El segon element és el que destaca també Joan Pau II, i que és conseqüència del que acabem d'exposar. Diu l'encíclica esmentada: "El món dels homes pot fer-se cada vegada més humà solament si en totes les relacions recíproques que plasmen el seu rostre moral hi introduïm el moment del perdó, tan essencial a l'evangeli. El perdó testimonia que en el món hi ha present l'amor més fort que el pecat. El perdó és, a més, la condició fonamental de la reconciliació, no sols en la relació de Déu amb l'home, sinó també en les recíproques relacions entre els homes."

Em sembla una concreció esplèndida per als cristians que acollim, en el sagrament de la penitència, el perdó de Déu. Precisament perquè és d'Ell, perquè Ell és el primer a perdonar-nos, obtenim nosaltres el dinamisme del seu perdó. L'experiència de la misericòrdia de Déu envers cadascú de nosaltres, viscuda en la fe, ens porta espontàniament a introduir aquest perdó com a moment privilegiat a l'interior de les relacions humanes.

No experimentar el perdó de Déu portaria inevitablement a una limitació del sentit del perdó envers els altres; podríem reduir-lo a comunicar el "nostre" perdó, tan fràgil, tan limitat, tan esquifit... Portaria igualment, a la llarga o a la curta, a cloure'ns en nosaltres mateixos en una mena d'autojustificació inútil. No hi ha perdó sense un altre, com no hi ha pecat sense l'Altre, puix el pecat és problema d'aliança, i l'aliança és sempre sortida vers un altre.

• La joia del perdó

Quina joia, la del perdó de Déu acollit, i escampat enmig dels homes a través dels homes perdonats! És ben bé la joia pasqual. Per això avui, en aquest diumenge que anuncia la proximitat de la Pasqua —quinze dies, i serà el diumenge que inicia la Setmana Santa— nosaltres ens convidem mútuament, en aquesta Quaresma dels pecadors, a confessar els nostres pecats per a rebre, per mitjà del ministre de la reconciliació, el perdó que no és pas del ministre, i no és només el perdó dels germans, sinó el perdó i la pau que ens vénen de la creu i de la glòria de Jesucrist, i ens és donat per la comunicació de l'Esperit Sant.

"AQUEST GERMÀ TEU, QUE JA DONÀVEM PER MORT, HA TORNAT VIU"

La crítica actitud de Jesús envers els pecadors provoca la paràbola de la misericòrdia per excel·lència. En el centre de la paràbola, el misteri de la reconciliació —el pas de la mort a la vida— proclamar per Pau realitzat per Jesucrist, obra de Déu.

Evangelí segons sant Lluc (15:1-3,11-32)

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: "Aquest home acull els pecadors i menja amb ells". Jesús els proposà aquesta paràbola: "Un home tenia dos fills. Un dia el més jove digué al pare: 'Pare, dona'm la part de l'herència que em toca'. Ell els repartí els seus béns. Pocs dies després, el més jove arreplegà tot el que tenia, se'n anà cap a un país llunyà i, un cop allà, dilapidà els seus béns portant una vida dissoluta. Quan ho hagué malgastat tot vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat. Llavors es llogà a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. Llavors reflexionà dintre seu: 'Quants treballadors del meu pare tenen pa de sobres, i aquí jo m'estic morint de fam! Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu; pren-me entre els teus treballadors'. I se'n anà a trobar el seu pare.

Encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà. El seu fill li digué: "Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu". Però el pare digué als criats: "Porteu de pressa el vestit millor i vestiu-lo, poseu-li un anell i calçat, porteu el vedell gras per celebrar-ho, mateu-lo i mengem, perquè aquest fill meu, que ja donava per mort, ha tornat viu; ja el donava per perdut i l'hem trobat". I es posaren a celebrar-ho.

Mentrestant el fill gran tornà del camp. Quan s'acostava a casa sentí músiques i balls i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. Ell li digué: "Ha tornat el teu germà. El teu pare, content d'haver-lo recobrat en bona salut, ha fet matar el vedell gras". El germà gran s'indignà i no volia entrar. Llavors sortí el pare i el pregava. Però ell li respongué: "He passat tants anys al teu servei, sense haver desobeït mai ni un sol dels teus manaments, i no m'has donat mai un cabrit per fer festa amb els meus amics; ara que torna aquest fill teu després de consumir els teus béns amb dones públiques, fas matar el vedell gras?" El pare li contestà: "Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que jo tinc és teu. Però ara hem d'alegrar-nos i fer festa, perquè aquest germà teu, que ja donàvem per mort, ha tornat viu; ja el donàvem per perdut i l'hem trobat".

CALENDARI

9 de març, IV Diumenge de Quaresma. Lectures: Primera, Js 5,9a.10-12, S 33, segona 2C 5,17-21, tercera Lc 15,1-3.11-32.

10 de març, dilluns de la IV setmana de Quaresma. Lectures: Primera, Is 65,17-21, S 29, segona Jo 4,43-54.

11 de març, dimarts de la IV setmana de Quaresma. Lectures: Primera, Ez 47,1-9.12, S 45, segona, Jo 5,1-3a.5-16.

12 de març, dimecres de la IV setmana de Quaresma. Lectures: Primera, Is 49,8-15, S 144, segona Jo 5,17-30.

13 de març, dijous de la IV setmana de Quaresma. Lectures: Primera, Ex 32,7-14, S 105, segona Jo 5,31-47.

14 de març, divendres de la IV setmana de Quaresma. Lectures: Primera, Sa 2,1a.12-22, S 33, segona Jo 7,1-2.10.25-30.

15 de març, dissabte de la IV setmana de Quaresma. Lectures: Primera, Jr 11,18-20, S 7, segona Jo 7,40-53.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

Diumenge, 9 de març, IV de Quaresma. Sant Pacià, bisbe de Barcelona. Santa Francesca Romana, vídua. El sol surt a les 6,13 i es pon a les 17,51 (hora solar).

Dilluns, 10 de març. Sant Melitó, màrtir; sant Macari, bisbe; sant Simplicí, papa i sant Caius, màrtir.

Dimarts, 11 de març. Sant Eulogi, prevere i màrtir; sant Sofroni, bisbe i santa Àurea de Villavelayo (Oria), verge.

Dimecres, 12 de març. Sant Bernat, bisbe i sant Teòfanes, monjo.

Dijous, 13 de març. Sant Roderic i sant Salomó, màrtirs. Santa Patricia, màrtir.

Divendres, 14 de març. Santa Matilde, reina i santa Florentina, verge. Sant Afrodisi, màrtir.

Dissabte, 15 de març. Santa Madrona, verge i màrtir; santa Lluïsa de Marillac, fundadora i sant Ramon de Fitero, abat.

Festa major a Puigpelat.

D'ACÍ I D'ALLÀ

La significació sacramental del germà

PERE CAMPÀS BONAY
Monestir de l'Estany

A molts cristians ens costa de passar el pont dels ases i acceptar, totalment, una vegada per sempre, que l'únic signe, vàlid per a tothom i arreu del món, d'ésser, nosaltres, deixebles de Crist rau en la "santedat-amor" al proïsme, i prou d'aquest coll i prou d'excuses. L'home, el pobre, el necessitat, són veritable sagrament de Déu per a l'home. La militància social, política, econòmica per millorar la condició dels pobres, són exigència de la doctrina de Jesús. No són pas mera recomanació que un pugui tirar-se a l'esquena. Allò que heu negat d'auxili als altres —dirà Jesús— m'ho heu negat a mi. I tot quant heu fet en bé dels altres —àdhuc sense coneixeu— insistirà Jesús, a mi m'ho féreu. Més clar que l'aigua clara.

El medi humà

La por és un fenomen humà molt complex. L'home, cercador de seguretats, va sempre acompanyat del temor des del naixement fins a la mort. Hom, en moltes ocasions, ha d'arrencar forts determinis de les entranyes de la por. La valentia no és altra cosa que la seva superació. La por es com el medi de l'home, perquè el devenir continuat de la vida —el futur que constantment s'actualitza— és una possibilitat amenaçadora i adversa, és com una moneda, amb la cara i la creu.

Les dificultats i el seu paper

Seria il·lús tractar la por lleugerament, com si les dificultats no existissin i com si no tingués cap paper en la formació de la personalitat. Perquè la por, assumida,

HOMES I INSTITUCIONS

El veritable feminisme

Paula Montal i Fornés

El darrer desembre han estat publicades a Roma unes obres fonamentals referents a la vida de la M. Paula Montal Fornés, fundadora de les Filles de Maria, religioses de les Escoles Pies.

La M. Maria Luisa Labarta, ha esmerçat vuit anys a aplegar i redactar la vida, virtuts i fama de santedat d'aquesta catalana que va iniciar l'educació exclusiva a les noies, fins aleshores bon xic allunyades de la que es donava als nois. Fonamentalment els ensenyava: la pietat, labors manuals i lletres".

Sabadell, a l'ombra de l'Escola Pia

Fou a Sabadell sota els auspicis dels P. Jacint Feliu i Agustí Casanovas que s'acomplí el seu somni de fundar un Orde dedicat a l'ensenyança femenina, sota les regles de l'Escola Pia. I fou tan forta l'empremta de la seva missió que encara perdura i s'exemplifica quan es proclamada "com a glòria de Sabadell".

Algú ha dit que aquella vila de Sabadell que a principis del segle passat comptava amb 4.500 habitants ha crescut en gran manera fins als actuals 190.000, a l'ombra de l'Escola Pia —masculina i femenina— i per això la figura de Paula Montal agafa en aquesta ciutat un relleu especial. L'esperit democràtic i obert d'aquesta ciutat del Vallès i de la seva manera de ser, es deu molt a la penetració i influència calasància. I en diverses ocasions els seus dirigents municipals ho han proclamat així, tan de

paraula com per escrit.

El desig de la prompta beatificació de Paula Montal dona un matís profund a una de les qüestions més greus i cabdals dels nostres dies, com ho fou en aquella Catalunya i Espanya del segle passat: l'educació femenina.

Dones íntegres en ciència i pietat

Educar el cor de la noia en la puresa i en la responsabilitat, centrada en l'Eucaristia, una sòlida formació que la faci apta i eficaç davant la problemàtica d'aquest final del segle XX, tan conflictiu i a la vegada apassionant. Avui es tornen més vives que mai aquelles paraules de sant Pau dirigides als romans: "Es van abandonar als seus vans pensaments i se'ls va entenebrir el cor insensat."

No cal pas insistir massa per adonar-nos com en els nostres dies els costums, la família, pateixen una pressió quasi irresistible. Des de diversos fronts se la combat i es pretén desfigurar-la en tot allò que té

de base cristiana i edificada sobre la roca de la fe.

Per això, en parlar de la M. Paula Montal es com si fessim esment d'una avançada femina d'avui mateix. Seguint la seva línia i estil, la noia restarà ferma i dreturera. I si volem que la pàtria perduri ha de comptar amb dones íntegres i educades vigorosament en ciència i pietat, en finesa de cor i amb una inalterable conducta imitadora de Maria, l'exemple més alt que podríem imaginar.

Tot Catalunya, a través d'Arenys de Mar, Figueres, Sabadell, Igualada, el Masnou, Olesa, Girona, Barcelona, Sóller, conté el perfum i eficàcia de l'obra de Paula Montal. I no cal dir avui, a Roma, Madrid, Saragossa, Brasil, Argentina, Bogotà, Califòrnia, Xile i Japó, i 100 cases més en 14 països.

És profund i permanent aquell lema de la fundadora quan proclamava el 1847: "amb molta caritat i paciència procurarem adornar de tota virtut i saber a les noies..."

JOSEP MARIA RIU

ADULTS EN LA FE

La por

JOAN GUITERAS I VILANOVA

enfrentada i superada, ajuda a madurar les dimensions personals. La por de perdre l'amor dels nostres, la de les nostres pulsions i repulsions, l'instint i la prudència tenen el seu paper. Àdhuc les nostres construccions socials són, en bona part, sistemes de protecció contra allò que ens amenaça i, a l'ensem, se'ns converteixen en amenaçadores. En efecte, reposen sobre tota mena de pors: la violència anàrquica, la violència organitzada, la pèrdua dels avantatges, la conculcació dels drets... Els estats moderns, amb el seu enorme i paternal ull omnipresent, són suspectes de moltes amenaces com a resultat d'absorbir el paper de la comunitat política. I la por del ciutadà es projecta també llavors sobre el valor dels avantatges promesos per una maquinària cada vegada més sofisticada i intrusa, en la qual abunda la burocràcia impersonal.

A la por del seu futur l'home hi suma la de no coincidir amb la imatge que els altres es forgen d'ell i la de la terrible mort. El resultat de tots els factors determina actituds de fugida i, àdhuc, d'esfondrament en una torturant angoixa; però, alhora, estimula la imaginació i la

audàcia, convertint-se així la por en un important ressort de l'activitat humana. En èpoques de por poden també néixer nous camins de llibertat. Els caràcters es formen a cops, diu l'Escriptura.

"No tingueu por"

A l'Evangeli hi ha un manament de Jesús que no se sol tenir gaire present: "No tingueu por". A més a més, ell va assegurar que no ens deixaria. I, per això mateix, la fe cristiana, basada en la resurrecció, confessa que la història està en les bones mans del Senyor. Així la fe es transforma en el contrari de la por, i en superar-la, es trasmuta en una força que ajuda a dissipar el panteix de la nostra existència turmentada i tremolosa. La fe, endinsant-nos en la humilitat de la nostra condició, estimula a lluitar contra allò que ens intimida interiorment i exteriorment i a tenir una certa capacitat de resistència davant dels fantasmes que els tramoistes de torn posen damunt l'escenari de la història.

Els cristians no poden ser una raça temorenca. De la por han de passar a l'esperança. Sabent on tenen el seu tresor, han de ser capaços de foragitar fantasmes i llops. La civilització de l'amor —intent i objectiu dels creients— serà un principi eficaç perquè hi hagi menys pors personals i socials irracionals o no, ni que vagin disfressades d'igualtat i de justícia. L'amor, la misericòrdia i la magnanimitat —veritable justícia— són els antidòts de les pors emmetzinades que ofeguen la bona sembra i no deixen germinar les llavors.

LA BÍBLIA A L'ABAST

Un desafiament

Parlem molt de Déu. Potser en parlem massa i tot. Entenem-nos: el discurs d'alguns sobre Déu està massa ple de paraules que fan soroll i sonen a buit; el d'altres és farcit de silencis crispats, denunciadors d'enyoraments amagats i d'acusacions de falsejament d'imatge. Potser que tots plegats callem, i, tal com ens aconsella el decàleg, ens decidim a no prendre més el nom de Déu en va. Llavors entendrem el desafiament del salmista: **Tasteu, i veureu que n'és, de bo, el Senyor** (v. 9a). Ens cal passar de les paraules als fets. Hem de fer l'experiència de Déu. Experimentar-lo existencialment. Acostar-nos-hi. Trobar-nos amb ell personalment, íntimament. El salmista ens diu que aquesta experiència cal que sigui tan intensa — fins i tot materialment — com la de l'alimentació. **Tasteu**. Sentiu-ne el gust al paladar, als llavis, noteu com se us converteix en carn i sang vostres i nodeix tota la nostra vida. Únicament després d'haver fer aquesta experiència us serà lícit parlar de Déu. Llavors el nostre discurs sobre Déu es trobarà cada vegada més a prop de la Paraula, el Verb, imatge i il·luminació — revelació autèntica — del Pare. També nosaltres — en la mesura del possible — hauríem de ser els creients. Sobretot els cristians, i encara, amb més urgència i més compromesament, els que cada diumenge ens trobem a missa, celebrant —

Fer l'experiència de Déu

(Salm 33 -H.34-: 2-3.4-5.6-7 R.: 9a)

JOSEP M. ARAGONÉS

fent l'experiència, almenys en teoria — de la salvació de Déu en Jesucrist. També els ateus de tots els graus i nivells haurien de "tastar" aquesta experiència per poder parlar després, no amb paraules prestades, sinó amb convicció pròpia. N'hi hauria llavors, d'ateus? Ara sí, que n'hi ha. I, paradoxalment, hi ha i tot, ateus creients.

L'experiència d'Israel

La primera lectura d'aquest diumenge (Js 5:9a.10-12) ens conta un dels moments importants de l'experiència de Déu que ha fet Israel. Acabada la primera etapa de l'Exode — la fugida-travessia del desert —, Israel arriba a la terra promesa. **Avui — els diu el Senyor — us he alliberat de la ignomínia d'Egipte** (v. 9a). I Israel celebra la Pasqua en l'inici de la nova etapa de l'Exode. És llavors que el poble proclama el que el Senyor ha estat per a ell. **He demanat al Senyor que em guies; ell m'ha escoltat, res no m'espanta** (v. 5). El Senyor és un Déu que escolta els pobres. **Quan els pobres invoquen el Senyor, els escolta i els salva del perill** (v. 7). La gesta de l'Exode, n'és la prova i un motiu sòlid d'encoratjament per als humils. **Se n'alegraran els humils quan ho**

sentin (v. 3b). Es la vessant pastoral de l'experiència de Déu feta ara confessió, proclamada. I aquesta era una de les característiques de l'elecció del poble escollit: ser portaveu vivent de les grandeses del Senyor. **Beneiré el Senyor en tot moment, tindrè sempre als llavis la seva lloança** (v. 2). Israel estava destinat a ser — en la manifestació de la seva història singular — el gran predicador experimentat de Déu i el qui convencés amb el seu exemple els altres pobles a viure la dignitat de criatures humanes. **Alceu vers ell la mirada. Us omplirà de llum, i no hauré d'abaixar els ulls, avergonyits** (v. 6). Tant de bo que sempre s'hagués mantingut fidel a aquesta vocació i hagués estat permanentment una invitació viva a gloriificar Déu en l'experiència assumida i realitzada de la fe. **Tots amb mi glorifiqueu el Senyor, exalceu plegats el seu nom** (v. 4).

L'experiència de l'Església

Cada diumenge els cristians reunits en assemblea som convidats a fer l'experiència existencial de Déu. No es tracta d'una experiència purament ritual, o conceptual,

sinó que cal que sigui una experiència viva, que comprometi tot el nostre ésser individual i col·lectiu. La invitació de la missa dominical és exactament la del v. 4 del salm. Tots plegats hem d'exaltar el nom del Pare per Jesucrist, el Fill, menats per l'Esperit. Això és l'eucaristia. Però per a poder fer aquesta experiència — insisteixo: vital — cal que la nostra missa sigui la celebració de tots i amb tot el nostre bagatge. Jesucrist s'hi fa present amb la totalitat del seu misteri salvador. És tota la seva persona la que sacramentalment és activament present en la celebració. També cal que nosaltres ens hi fem presents amb tot el nostre misteri. Fins i tot, no faltava més, amb el nostre misteri d'iniquitat. I no cal dir-ho, també amb el nostre misteri de salvació. Les preocupacions, les lluites, les angoixes, els fracassos del poble i de cadascú, i les alegries, els triomfs, les satisfaccions, les bondats... de tots, teñen el seu lloc, i han de tenir el seu ressò i la seva expressió viva en la celebració de la missa dominical. La nostra reunió ha de fer palès que el nostre Déu és un Déu que escolta els pobres i que és veritat que **els rics s'empobreixen i passen fam, però als qui busquen Jahvè, cap bé no els manca** (v. 11). És amb la pràctica de la justícia, inspirada i alimentada per l'experiència de Déu en la missa dominical — en la comunió amb Crist i amb els germans — que es verifica la bondat del Déu autèntic, com ens recorda la primera carta de sant Pere (2:1-3). I el gran model d'aquesta experiència de Déu duta fins a les darreres conseqüències, és Maria, la Mare de Déu i de l'Església. Tota la comunitat cristiana hauria de poder sortir de la celebració dominical dient amb el salmista i amb Maria: **La meua ànima es glòria en el Senyor** (v. 3a i Llc 1:46-55).

56.

CULTURA CIENTIFICA

"Dels quatre elements als quarks"

És inestable el protó?

Una altra qüestió tan important per al futur del cosmos com la de la massa del neutró, és la de l'estabilitat o inestabilitat del protó. Sabem que la immensa majoria de partícules són inestables, és a dir, es desintegren en altres amb una vida mitjana generalment molt curta de només fraccions molt petites de segon.

"Vida mitjana" vol dir valor mitjà del temps que triga a desintegrar-se, perquè no totes les d'una mateixa espècie triguen igual. Per exemple, la d'un muó (que és un leptó) és de 2,199 milionèsimes de segon, la del pió positiu o negatiu (que és un mesó) és de 0,026 milionèsimes i la del pió neutre és molt més curta de 0,84 deumilbilionèsimes ($0,84 \cdot 10^{-16}$) de seg.; la dels barions en general oscil·la al voltant d'una deumilbilionèsima (10^{-10}), però és excepció la del neutró que arriba a 15 minuts 18 segons. Només els fotons — que són energia sense massa —, els neutrins i els electrons — considerats uns i altres partícules simples — tenen vida indefinidament llarga, o sigui teòricament infinita. Neutrins i electrons tan sols poden destruir-se si col·lionen amb les seves antipartícules, convertint-se en energia (fotons). I els protons (que són barions) què? Aparentment també són una excepció de vida infinita, però segons la teoria dels quarks són partícules compostes, com tots els barions, i per tant sembla que també poden ser inestables. Ara bé si ho són, encara que siguin de vida mitjana molt llarga, tota la naturalesa feta de matèria

ponderable serà inestable i acabarà desapareixent!

La inestabilitat de la matèria

Des del 1896, en què Becquerel descobrí la radioactivitat que demostrava la inestabilitat de l'àtom d'urani, s'ha anat veient cada vegada més que la majoria dels àtoms, tinguts tant de temps per immutables, es desintegren naturalment amb vida mitjana més o menys llarga, la major part de molts milions d'anys, és clar. I se sospita que tots són per naturalesa inestables, havent-hi potser només una excepció: l'àtom d'hidrogen, que és com dir el protó, que n'és el nucli. La força causant de la desintegració natural d'un àtom és radicalment la força nuclear dèbil. El fet que al nucli hi hagi neutrons no és la causa que sigui inestable, per més que els neutrons lliures ho siguin, amb vida mitjana de poc més d'un quart d'hora. Els neutrons "empaquetats" dins d'un nucli atòmic no es desintegren fàcilment perquè necessitarien massa energia per produir un protó en mig de les forces electrostàtiques repulsives dels altres protons del nucli. Només ho faran en certs casos. Però si el protó és inestable és evident que farà inestables tots els àtoms, àdhuc el d'hidrogen, i, per consegüent,

tota la matèria visible, la qual desintegrant-se, desintegrant-se, acabarà convertint-se en una "sopa" de neutrins i fotons i prou; perquè fins els electrons s'hauran anihilat en xocant amb els positrons sorgits dels protons.

Tanmateix tenim una raó experimental a favor de l'estabilitat del protó: Fins ara en totes les desintegracions de partícules s'ha vist que es conserva el nombre bariònic. I la desintegració del protó, que és de nombre bariònic +1, en partícules més simples comportaria una pèrdua d'aquest nombre, ja que serien totes de nombre bariònic zero, que és l'assignat a mesons i leptons, úniques partícules que estan per dessota del protó. Però no hi ha cap raó teòrica ben fonamentada que ens digui que la conservació del nombre bariònic sigui un principi intocable. Fins ara només ho sabem per fets d'experiència que no demostren pas que hagi de ser sempre així. Més encara, si el nombre bariònic es conservés sempre, com que al moment del Big Bang s'haurien format tants

protons com antiprotons, fent un total de nombre bariònic zero (ja que el dels antiprotons és de -1) igual així a l'inicial, "creant-se" tanta matèria com antimatèria, al cap de poc les col·lisions entre l'una i l'altra haurien format la sopa de fotons i neutrins que dèiem abans. I que això no ha estat, ho demostra la nostra pròpia existència.

Investigacions sobre la inestabilitat del protó

A partir de l'experiència diària, "Ho sabem pels nostres propis ossos", — diu Maurice Goldhaber de Brookhaven —, podem afirmar que, en cas de ser inestable, la vida mitjana del protó és de més de deu mil bilions d'anys (10^{18}). Altrament ja es notaria la desintegració de la matèria. A aquest ritme en el nostre cos hi hauria 30.000 descomposicions per segon. Però això no satisfà els físics que volen precisar-ho més.

El primer experiment que es féu per a detectar la possible desintegració d'un protó va ser el Frederick Reines i Clyde Cowan, els mateixos que comprovaren per primera vegada l'existència dels neutrins, el 1954: prepararen 300 litres d'hidrocarburi d'espurneig, en el qual cada desintegració d'un protó hauria produït una llampada de llum detectable, i els col·locaren sota

terra a gran profunditat per evitar que els raigs còsmics, que també poden produir aquest efecte, hi arribessin. Conclusió: Els pocs espurneigs que hi veïen encara podien ser deguts als raigs còsmics més penetrants i demostraven que si el protó era inestable tenia més de 10^{22} anys de vida mitjana, molt més que l'edat de l'univers que és de $1,5 \cdot 10^{10}$ anys.

Això no va satisfer prou, i ben aviat es feren altres instal·lacions per veure si almenys algun protó escadusser es desintegrava. Si poséssim 500 tones d'aigua, que són 10^{32} protons (de ferro o formigó serien més), encara que la vida mitjana del qüestionat sigui de 10^{30} anys, hi observariem un centenar de descomposicions a l'any. Som-hi, doncs: a la mina d'or de Homestake de Dakota del Sud, a més del detector de neutrins solars, s'hi ha posat un dipòsit de 900 tones d'aigua, a la mina de Soudan, Minnesota, unes 100 tones de formigó i ferro, a la vall de Baksan, URSS, 80 tones de líquid d'espurneig, al túnel del Mont Blanc 1.500 tones de ferro, i al túnel del Gran Sasso, Itàlia, s'està portant a cap una instal·lació descomunal de 1.500 tones del mateix metall en plaques de 3 a 4 mil·límetres de gruix, que és com millor es podrà detectar la cosa.

Resultats fins ara? Encara ningú no ha vist amb seguretat la desintegració de cap protó, el qual, si de cas, tindrà més de 10^{31} anys de vida mitjana.

"... a fi que el tresors fins ara guardats en les torres d'ivori dels laboratoris científics esdevinguin patrimoni cultural de tots."

Antonino Zichichi

Històries, llegendes i tradicions del romànic català

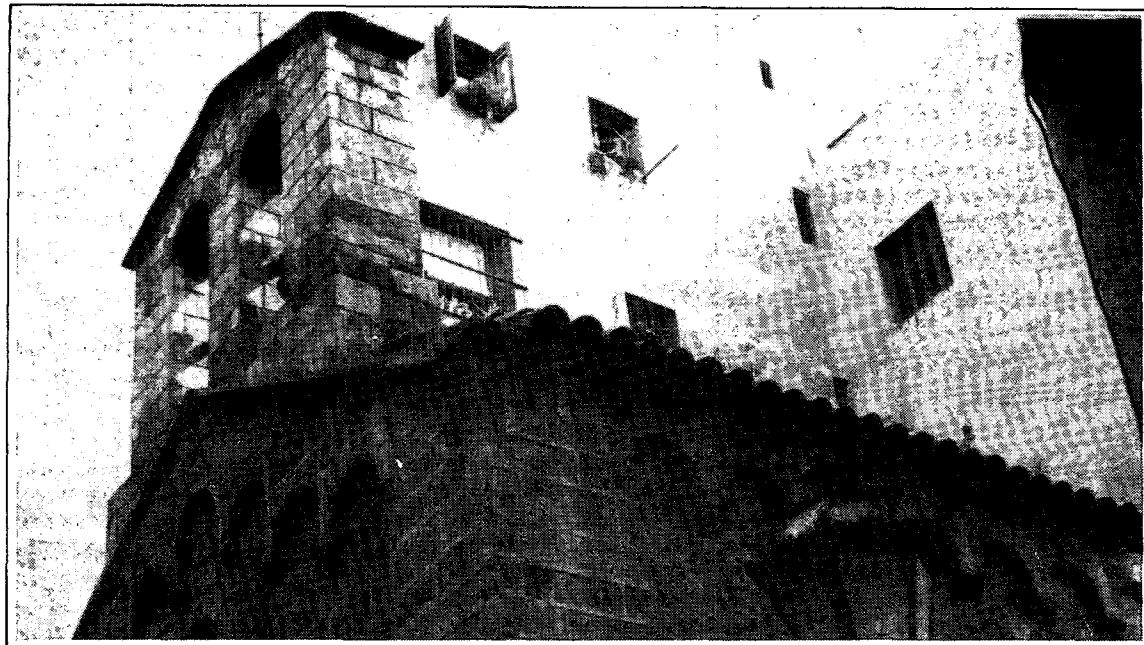
Capella de Marcús, punt de pregària dels carters

Capella de Marcús (advocació de la Mare de Déu de la Guia). Construïda el segle XII amb un llegat de Bernat Marcús. Cremada el 1909. Restaurada. D'una nau, planta rectangular, arcuacions als murs, campanar de paret refet. (V. Buron)

Pel gener del 1975, la direcció General de Correus, en commemoració dels 125 anys de l'inici del segell a Espanya, va editar-ne un del valor de deu pessetes, que representava la capella barcelonesa de Marcús. La major part dels col·leccionistes no havien sentit parlar mai de la dita capella i estic segur que en el dia d'avui, la major part dels ciutadans de Barcelona tampoc no tenen coneixença de l'existència de la capelleta romànica. Sigui doncs aquest escrit un petit pregó per donar-la a conèixer. La podreu trobar en el carrer de Carders, cantonada al de Montcada, en el barri de Sant Cugat del Rec.

Anem doncs, després d'aquest preàmbul, a explicar el perquè la Direcció General de Correus i Telecomunicació edità aquell segell, va restaurar l'església i va declarar la Verge de la Guia patrona dels departaments respectius. La història és aquesta: A mitjan segle XII, vivia a Barcelona un personatge anomenat Bernat Marcús que era considerat l'home més ric de tota la ciutat, tal és així que tota la plana barcelonina i gran part de la muntanya de Montjuïc li pertanyien. No era de família noble, encara que pel seu poder econòmic, era acceptat per la major part de la noblesa catalana, fins i tot sembla que fou conseller del Comte Ramon Berenguer IV.

Un bon dia decidí per cura de la seva ànima, construir un hospital pels pobres, necessitats i caminants, fora de les muralles de la ciutat, que en aquella època sols arribava a l'actual plaça de l'Àngel. Al costat de l'edifici hospitalari hi féu bastir una petita capella pels serveis religiosos del centre. Aquesta capella no la va poder veure acabada i foren els seus fills Raimon i Bernat els que donaren fi a la tasca iniciada pel seu pare. La consagració es va fer l'any

La capella està situada al barceloní carrer de Carders.

1180. Uns anys abans d'aquesta data, concretament el 1166, un parent del nostre personatge, de nom Pere Marcús, va iniciar un servei de correus des de la ciutat comtal a tots els indrets de Catalunya. A causa de l'increment dels serveis es pensà que aquella capella construïda al peu mateix del camí més transitat de la plana barcelonina, podria allotjar una imatge de la Mare de Déu que fos protectora dels missatgers i viatgers i, així l'any 1178 s'entronitzà una talla de la Verge Maria sota l'advocació de la Mare de Déu de la Guia.

Des d'aquesta efemèrides, tots els que feien el servei del correu i de transport de documents, s'uniren en una confraria que portava el graciós nom de "Confraria dels Trotters de la Bústia".

D'aquesta data, doncs, tota persona que sortia de Barcelona per emprendre algun viatge, parava a la capella de Marcús per demanar a la Mare de Déu de la Guia la protecció necessària pel perill d'aquells camins i així arribar sense entrebancs al seu destí.

Els que anaven caminant entraven dins l'església mentre que els cavallers i carterers s'aturaven davant el porxo de la porta que estava presidit per un sant Cristòfol, esperant la sortida del capellà per rebre l'aigüa beneïda. Si per circumstàncies els cavallers tenien molta pressa perquè les notícies

que portaven eren molt urgents, no paraven davant l'església, però feien sonar ben fort les tralles o fuets en senyal de respecte, esperant rebre la protecció divina en

uns viatges tan plens de perills.

A poc a poc i al llarg dels anys, la ciutat es va anant engrandint i les construccions traspasaren les muralles envoltant la solitària

capella. Fou tan gran l'expansió produïda el segle passat que la petita església va quedar emplaçada quasi al bell mig de la ciutat.

Per culpa d'aquestes circumstàncies la capella de Marcús va perdre la seva raó de ser i quedà com a capella del barri i sols li va faltar un incendi durant la Setmana Tràgica per perdre tot interès per la ciutat. Un interès que esperem que retornarà amb la recent restauració i així, els barcelonins podran novament encomanar-se la Mare de Déu de la Guia per implorar protecció i ajut en el brogit dels nostres dies.

JOSEP M. BROTO I TWOSE

N.R. En el número 335 del nostre setmanari apareixia el darrer article d'aquesta sèrie sobre el romànic català. El títol era "Sant Martí de Querós, la llar de Joan de Serrallonga". Per un error que lamentem, no va constar-hi el nom de l'autor que és Josep M. Broto i Twose.

II CONGRÉS INTERNACIONAL DE LA LLINGÜA CATALANA · MCMVI 86

El gran repte: la pervivència de l'idioma

Com un toc de gong de vibracions innombrables, el II Congrés Internacional de la Llengua Catalana, que ja ha començat a rodar, ens ha vingut a alertar amb oportunitat inqüestionable; una oportunitat determinada per la urgència que ens empeny a canalitzar amb enteniment el fet de la presència massiva del castellà entre nosaltres.

Els condicionaments socials, populars, culturals, polítics que emmarcaren el congrés d'ara fa vuitanta anys —impulsat, principalment, com sap tothom, pel lingüista mallorquí mossèn Antoni Maria Alcover— són radicalment diferents dels d'avui. Aleshores hi havia un idioma en estat anàrquic, gramaticalment, ple de barbarismes, que era parlat a la pràctica per tothom però escrit i llegit per poquíssima gent. Ara, en canvi, tenim una llengua fixada, apta en tots sentits, la qual és parlada i llegida, si bé no pas escrita, per la majoria dels habitants dels països catalans. A principis de segle, el català no era ensenyat per ningú. Ara és, almenys, assignatura de les escoles. Abans la llengua era despectivament adjectivada de dialecte. Ara té, en certa manera, categoria d'idioma oficial. Antany, els països nostres eren considerats territoris de províncies. Ara, contràriament, ens movem en uns règims d'autonomia, si bé efectiva-ment sub condicione.

La llista fóra llarga si haguéssim de posar en relleu tots els factors positius i negatius que han determinat, en el curs de tres quarts de segle llargs, l'estat actual de l'idioma. Per exemple: el constant centralisme polític exercit des de Madrid; Fabra amb les normes, la dictadura de Primo de Rivera liquidadora de la Mancomunitat, la Generalitat de Mació i Companys, el feixisme, l'existència oberta i molts anys catadumènics de l'Institut d'Estudis Catalans, l'oposició interior i exterior a França, la immigració gairebé imparable, etcètera.

La trajectòria històrica, en definitiva, ens ha portat a la situació actual, que no hem pas creat però que és real; situació que ens permet, no obstant i les contrarietats, de ser optimistes en relació al futur de la llengua, sempre que encertem les actituds adients a la problemàtica existent.

Bilingüisme

Que amb nosaltres cohabita, avui dia més que mai, un altre idioma, el castellà, és evidentíssim. Això, però, el bilingüisme, per dir-ho d'alguna manera, no constitueix pas cap delictes. Fins i tot pot representar, en determinades circumstàncies, un fet positiu de cultura. Com ho és a Suïssa, i a Bèlgica, i a Finlàndia, per anomenar alguns Estats, entre força més.

Als països catalans, però, en comparació als Estats anomenats suara, la panoràmica és diferent, rodonament distinta, entre altres raons perquè no tenim un Estat —a nivell nacional, social, popular, cultural— amb facultats de defensa de la pròpia identitat. Avui per avui tan sols tenim a la nostra disposició i a tots els nivells l'arma de jugar a la contra, com es diu en termes esportius.

I això ens obliga a no inhibir-nos en la lluita diària, immarginable, per la pervivència de l'idioma. Perquè —no ens enganyem— el castellà, a Catalunya, de problema no en té cap. Qui l'arrossega és el català. El castellà —llengua universal— no s'hi juga gairebé res, a Catalunya. Qui, en tot cas, té les de perdre és el català.

Aquest és el fet descarnat, claríssim que no es pot objectar; un dels temes que ha de tocar, forçosament, el II Congrés Internacional de la Llengua Catalana les repercussions del qual és convenient que arribin, en profunditat, al carrer.

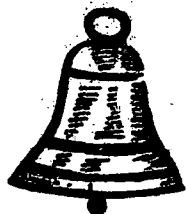
Forma d'envestir-ho? N'hi ha, sens dubte. Jo voldria, però explicar una cosa. Recordo amb goig la figura intel·ligent, voluntariosa i desinteressada del professor Delfi Dalmau, mort fa anys enamorat de tota mena de llengües, fins i tot de l'artificial i, segons ell, imprescindible esperanto. Dalmau sostenia —i en el seu temps la pugna entre ambdós idiomes no oferia la magnitud d'ara— que entre castellans i catalans s'hauria d'establir, a l'objecte d'arribar en segona etapa a resultats més positius, el compromís de conversar, naturalment als països catalans, a base d'un poliglòtisme passiu consistent que cadascú parlés la seva llengua, i que cadascú, també, procurés d'entendre l'interlocutor. El sistema facilitaria als castellans, de mica en mica, el total coneixement del català enraonat, i no dic el cas a la inversa perquè, els catalans, el castellà ja el sabem.

La proposta pedagògica del professor Delfi Dalmau crec de debò que hauria de mereixer l'atenció del II Congrés. Amb la determinació resultant de fer-la efectiva a tots els estadiis, singularment a les escoles de tots els graus. Els mestres haurien de ser els primers a implantar-la, per descomptat amb delicadesa i guants de seda, a les aules respectives.

Que els catalanoparlants tenim un gran repte al davant pel que fa a la llengua que ens singularitza em sembla fora de discussió. Si no ens espavilèssim, portaríem molts pocs capellans a l'enterrament.

I Catalunya, sense idioma, o amb l'idioma ofegat per la presència omnipotent del castellà, malament rai.

JOAQUIM CASAS
Escriptor

Barberí, S.A.

Fontanella, 26 - OLOT (Girona-Espanya)

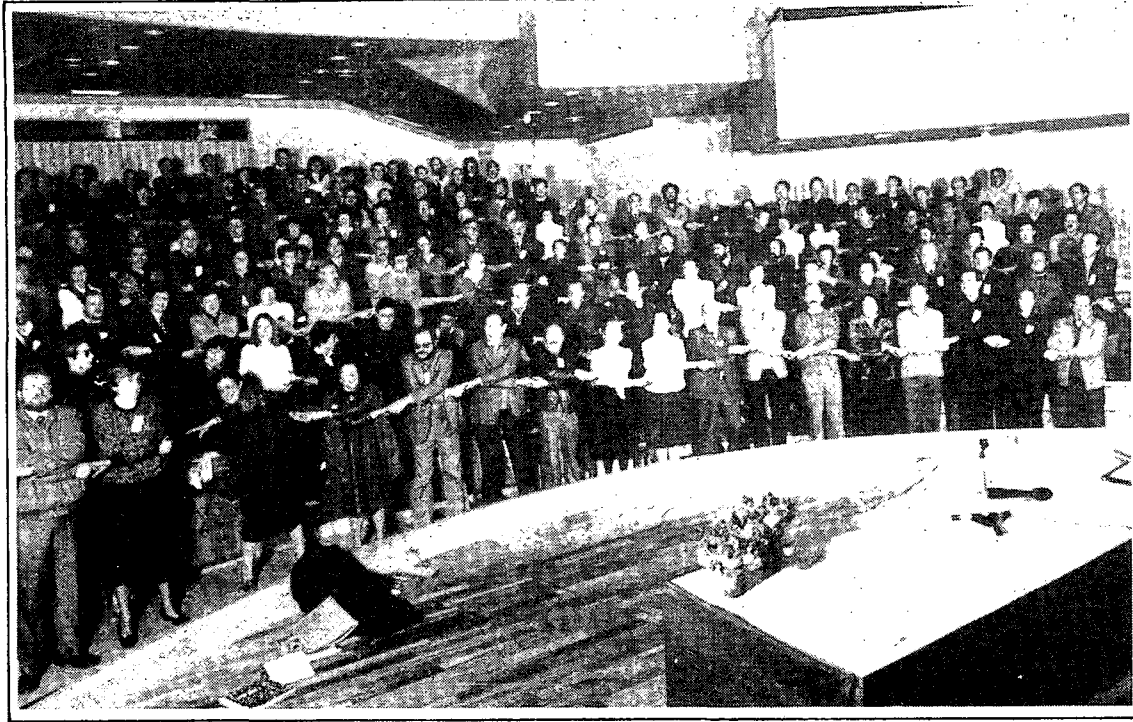
Telèfon 26 03 81

Fundició de campanas - fundició de ferro - bronzes d'art.

Premiat amb medalla d'or a l'exposició de Barcelona de 1888

Fundació de l'Associació d'Antics Escoltes Catòlics

El dissabte dia 22 de febrer va tenir lloc a Barcelona l'acte fundacional de l'Associació d'Antics Escoltes i Guies Catòlics de Catalunya. La data no fou triada a l'atzar. Els escoltes de tot el món celebren el 22 de febrer la "Diada del Pensament" en remembrança del naixement dels seus fundadors Lord i Lady Baden-Powell que, curiosament, van néixer en la mateixa data. Els aproximadament tres-cents antics escoltes i guies reunits, agermanats per unes mateixes fidelitats, acudiren des de molts punts de Catalunya: n'hi havia de totes edats i de totes les èpoques del moviment. Alguns, els més grans, que van fer la promesa escolta abans de la guerra civil. D'altres, molts, dels temps de la clandestinitat de la immediata postguerra o dels posteriors de la semi-tolerància per impotència de les autoritats franquistes: de l'època en què a "El Bruch" del Frente de Juventudes algú hi escrivia: "La Iglesia, deseosa de ampliar su radio de acción apostólica no repara en ciertas

mercancías averiadas que buscan óptimo vivero". Els escoltes eren aquesta "mercancia averiada". Això del "óptimo vivero", però, fou cert i gràcies a l'acollida de molts capellans, més vicaris que rectors, i d'al-

guns ordes religiosos —esclopis i caputxins els primers— i del suport constant de Montserrat i de l'Abat Aureli, l'escoltisme —i no només el confessional— pogué tirar endavant en la seva tasca de forma-

ció d'homes i dones i de construcció de país. I així l'obra iniciada per Mossèn Batlle s'anà eixamplant i pels volts dels anys cinquanta comptava ja amb uns 1500 nois. Les dificultats (recordem la crema del Casal de Montserrat que acollia tres agrupaments o l'assalt al campament de minyons del Montnegre) foren un incentiu més per als responsa-

bles del moviment per a perseverar en una tasca que —per necessitats de suplència— anava més enllà de les pures activitats escoltes.

Els fruits d'aquesta labor han estat —ara n'estem segurs— molt importants. Importants per a Catalunya i per la Església Catalana. El "gust per la responsabilitat", principi bàsic de la formació escolta, ha fet que molts antics escoltes ocupin avui llocs de responsabilitat tant en càrrecs públics com d'animadors de moviments cristians, culturals o cívics.

La presència il·lusionada d'aquest grup d'homes i dones a l'acte fundacional de l'Associació fou un acte de tàcita renovació de la promesa de servir Déu, la Pàtria i el Proïsme que van fer quan eren nens.

Per això l'escoltisme continua essent una gran esperança pel País. Els milers d'antics escoltes fidels i els nois i noies que avui integren els nostres agrupaments són garantia de continuïtat de l'obra que un dia, ja fa més de cinquanta anys, va iniciar aquell gran sacerdot i mestre que fou Mossèn Batlle.

JOAN SALVADOR I SAUMELL

Aigües termals: inversió en salut

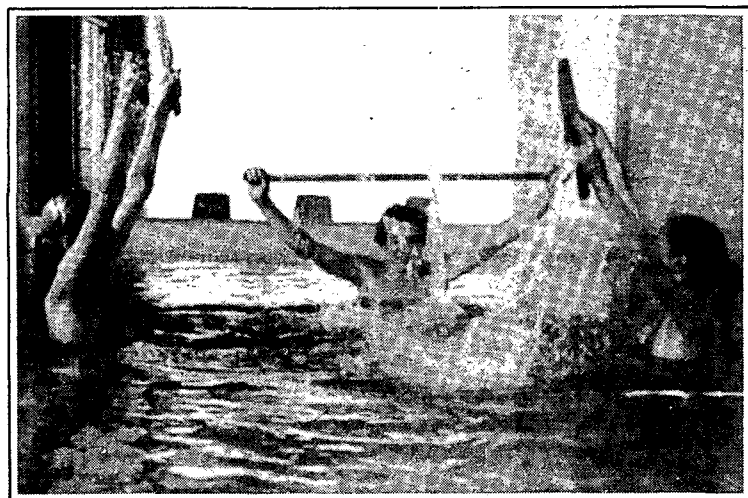
Creix l'interès pels balnearis, pels valors terapèutics de les medicines dolces. Tot un món oblidat durant anys torna a cridar l'atenció de moltes persones que hi dipositen esperances per resoldre els seus problemes de salut. El "termalisme", o ús d'aigües termals, reforça les defenses del cos, cura en profunditat. No està fet per als qui busquen resultats immediats i espectaculars. Els efectes beneficiosos apareixen a llarg termini.

Quines són les malalties que es tracten als balnearis? Més de la meitat de les persones que hi van es curen de reumatisme o de les seqüeles de traumatismes, d'artrosi, lumbago o ciàtica. Són malalties que afecten milions de persones. Un percentatge també força elevat dels clients habituals d'aquest establiments tenen problemes respiratoris (sinusitis, asma, bronquitis). El tractament terapèutic de les aigües és en aquest cas semblantment vàlid per a la dermatologia, el colesterol, l'obesitat i la diabetis. Les cures termals són vàlides, per tant, per a una àmplia i variada gamma de malalties. És convenient escoltar els consells del metge per a l'elecció de l'estació termal que s'adapti millor a les necessitats de cada persona.

Molts malalts hi recorren quan no troben solució a la seva malaltia en els tractaments clàssics. No sempre, lògicament, es poden esperar miracles ni resultats a curt termini. N'hi ha que, amb bon criteri, confien en les propietats curatives de les aigües termals com a complement del tractament que estan fent. D'altres, més previsors, acudeixen a les estacions termals per introduir unes dosis de pau i de calma en la seva vida. Inverteixen en salut.

Turisme

Hem de constatar que darrerament s'està vivint un fenomen nou al món del "termalisme". S'associa al turisme, al descobriment de paratges inèdits. La nova dimensió d'aquest món ha animat molts ciutadans a conèixer-lo directament.

Explica també aquest auge de les estacions termals un major coneixement de la població sobre els temes relacionats amb la salut. Moltes persones hi van amb la lloable pretensió de millorar la seva forma física i de recobrar un dinamisme i unes ganes de viure que havien perdut. No podem oblidar el lligam estret entre salut física i salut psíquica.

Per què no us deixeu temptar per la possibilitat de fer una cura

de rejuveniment en alguna de les nostres estacions termals? Com diu la propaganda que s'exposa en alguns indrets: "Deu dies de cura, són deu anys de vida". L'afirmació, potser és exagerada, però no hi ha dubte que un sojorn en un balneari, encara que no patim una malaltia concreta, és una inversió de futur per a la nostra salut.

TOMÀS PUNTI

Demència senil

La causa que produeix la malaltia d'Alzheimer, també coneguda com a demència senil, és, avui dia, encara força desconeguda. En línies generals, la malaltia es basa en l'envelliment progressiu i destrucció de les cèl·lules del nostre aparell nerviós. Normalment es manifesta mitjançant pèrdues de memòria, trastorns del llenguatge i de la motricitat, etc.

La neurona és una cèl·lula nerviosa que, un cop destruïda, no torna a reconstruir-se més. La vida d'aquestes neurones ve condicionada per un "factor de creixement".

La destrucció de neurones en certs malalts ha rebut diverses explicacions. Una d'elles ho atribueix a la manca del factor de creixement abans esmentat que, per un motiu desconegut, no és segregat. I, si bé en ocasions és segregat, es troba inhibit per altres substàncies que impedeixen el funcionament normal de les neurones, conduint-les a la seva destrucció.

D'altres teories atribueixen la destrucció de les neurones a la mala alimentació, especialment a la sobrecàrrega de matèries grasses que tornen rígida la membrana de les cèl·lules, provocant anomalies en el seu funcionament.

Segons investigacions fetes per científics americans, no només l'ADN (àcid desoxirribonucleic) de les cèl·lules nervioses no es renova durant la vida, sinó que els danys que s'hi acumulen no poden ser guarits mai més. L'ADN ja és sintetitzat durant la vida embrionària i la primera infància. A partir d'aleshores, s'hi van acumulant diverses alteracions que condueixen a una inevitable mort de les cèl·lules.

COMPREM ANTIGUITATS des dels CAGANERS del PESSEBRE fins el CAMP del BARÇA

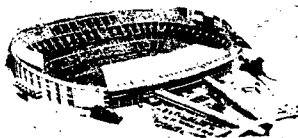

- Mobles antics, catifes, rellotges, armaris amb lluna, nines i pepas, joguines de llauna, dibuixos i pintures, làmpares, llibres vells, cuberts d'alpaca, etc. etc.

Sra. MONTSERRAT

Tel.: 215 87 61
d'11 a 2 i de 4 a 9

Passem a domicili.

Diccionari Regina

d'ús del català

Alfons Tarrida i Muntaner. Emili Pascual i Ferrando

- Un diccionari molt pràctic, que vol superar les limitacions dels vocabularis de barbarismes que són llistes de paraules.
- És alhora un vocabulari d'incorreccions, un diccionari català-castellà/castellà-català, un diccionari de sinònims.
- Molta informació sobre els mots: definicions, règim gramatical, sinònims, abundants exemples, normes d'ús, relacions de significats, etc.
- Una completa llista de gentilicis amb el nom de molts llocs dels Països Catalans i dels Estats i Nacions de tot el món.
- Un completíssim vocabulari català-castellà de vegetals i d'animals.

Cartoné. 12 x 17 cms. 608 pàgines.
PVP.: 1.200 ptes.

DE VENDA A LLIBRERIES
Editorial Regina - Mallorca, 87-89 - 08029 Barcelona

Aportació bíblica del protestantisme català

Quan la Reforma protestant intentà penetrar als Països Catalans, el segle XVI, no produí cap Bíblia a casa nostra, com la que van traduir al castellà Reina i Valera. Uns homes com Jeroni Conques o Pere Galés haurien pogut dur a terme aquesta aportació, però en aquell temps la cultura catalana estava en decadència. Endemés, la por a qualsevol insinuació de luteranisme, impediren que es fessin noves traduccions en la nostra llengua nacional. La tolerància religiosa i la renaixença començaren tímidament a fer camí, tres segles més tard.

"Lo Nou Testament"

El 1832, la Societat Bíblica Britànica i Estrangera de Londres, edità **Lo Nou Testament de Nostre Senyor Jesu-Christ, traduït de la Vulgata Llatina en llengua catalana ab presència del text original**. Es van fer algunes reimpressions (1835, 1836 i 1888), que donaren 20.000 llibres, que en aquells anys eren uns tiratges importants.

La motivació que impulsà a fer aquesta versió l'explicà el seu traductor Josep M. Prat en una carta que escriví al seu amic Antonio Puig i Blanch, que tant el va ajudar en la realització del seu treball: "... lo que deseamos es que se haga para fomentar el estudio del catalán tan poco cultivado..." Va fer servir com a model el text de la Vulgata i encara, va tenir al davant algunes edicions bíbliques estrangeres i les traduccions castellanes fetes per Cipriano de Valera y el P. Scío de San Miguel. El manuscrit fou revisat per Domènec M. Vilà i Tomàs catedràtic de Dret Públic i Constitució el qual després esdevingué rector de la restaurada Universitat de Barcelona, el polític i escriptor Ramon Busanya, i l'ex-diputat liberal Salvat. Tanmateix, les bones relacions que Felix Torres Amat tenia amb protestants anglesos i la Societat Bíblica, serviren de molt a l'hora de decidir l'afar. Així doncs, **Lo Nou Testament** és una obra feta per catòlics liberals exiliats a Anglaterra, durant la reacció absolutista, però editada amb el suport econòmic de l'entitat londinenca, i distribuïda pels protestants en els seus intents missioners.

La qualitat literària resultà molt notable, ateses les limitacions d'aquell temps, però amb aquesta traducció, el liberal que més tard havia de ser governador de Barcelona, s'avançava de molt

a la renaixença de les lletres catalanes.

"Carta del Apòstol St. Pau als cristians de Roma"

Francesc de P. Castells havia estat missioner protestant a Malàisia i a les Filipines, sota la direcció de la Societat Bíblica. Parlava el malai i el tagalog, i girà alguns fragments de l'Escriptura a aquesta darrera llengua. Retornat a Catalunya (1889), traduí directament del grec al català, la **Carta del Apòstol St. Pau als Cristians de Roma**. Eixí per capítols al setmanari baptista **El Eco de la Ver-**

guerra europea destorbà el projecte de donar tot el Nou Testament, durant alguns anys.

El gerent de la institució bíblica Adolfo Araujo tenia empleats uns distribuïdors de la Bíblia arreu de l'Estat espanyol; però a Catalunya la gent els demanaven els llibres sagrats en llengua catalana. Home de gran sensibilitat cultural, sabé copsar la nostra realitat lingüística, i és proposà de tirar endavant el projecte inicial. De primer, es van girar els evangelis que mancava traduir i els Fets, a cura d'Emili Mora, Josep Capó i Ermengol Felip. Cap dels traductors sabia prou grec per traduir directament del koiné original, i traduiren del **Nuevo Testamento**,

que seguí, impediren d'acabar l'obra.

La "Institució Bíblica Evangèlica de Catalunya"

A les darreries del 1965 José Flores nou gerent de la Societat Bíblica a Madrid, va visitar els dirigents del protestantisme a Barcelona. Tenia possibilitats i diners perquè els nostres protestants tinguessin la Bíblia en la seva llengua nadiua. És va enfrontar a la gent d'aquí i els digué que no hin perdessin el temps, que mai no tindrien la Bíblia en català, malgrat que les més petites tribus africa-

Constituïren un equip de treball per a traduir el Nou Testament al català, el qual equip restà format per Enric Capó, Joan Vallès, Angel Cortés, Bernat Vinyes que va fer de secretari i, Pere Bonet que hi col·laborà en la primera hora. Treballaren del 1967 al 1972 i, partint del text grec traduïren els quatre evangelis i algunes cartes de sant Pau. Fins ara, han publicat **l'Evangeli segons sant Marc (1970)**, del qual es van fer 5.000 llibrets i, **l'Evangeli segons sant Joan (1974)**, que amb l'ajut financer de la "Lliga del Testament de Butxaca", s'estamparen 50.000 exemplars.

El 1973, d'acord amb la IBEC, el pastor Enric Capó fou demanat per treballar en l'equip que havia de donar el Nou Testament interconfessional. És una versió feta a l'estil anomenat de traducció dinàmica que tradueix fidelment a la nostra llengua l'esperit i els mots del grec koiné en què els llibres neotestamentaris foren redactats. El **Nou Testament**, és una obra en col·laboració feta per diversos traductors pertanyents a diferents confessions cristianes, i editada per l'Associació Bíblica de Catalunya, la Institució Bíblica Evangèlica de Catalunya, les Publicacions de l'Abadia de Montserrat i les Societats Bíbliques Unides.

El 14 de novembre de 1979, tingué lloc a la sala Fèlix Millet del palau Dalmases, de Barcelona, estatge d'Omnium Cultural, la presentació pública de la novella traducció.

Darrerament, la IBEC coincidint amb el XX aniversari de la seva fundació, ha publicat una versió concordada amb notes crítiques dels **Salms (1986)**. N'ha tingut cura Pau Sais i Vila, i l'edició ha estat impresa amb el suport de la Generalitat de Catalunya i la "Missió Cristiana Evangèlica Horreb", de Terrassa.

L'Evangeli "vivent" segons Sant Lluc

El 1982 Jörgen Edelgard director de "Living Bibles International" amb seu a Herlirunga (Suècia), visità l'emprenedor pastor Josep Monells, a Barcelona. Ambdós convingueren publicar una paràfrasi del tercer evangeli, en català i un altra castellà. La direcció de la paràfrasi catalana fou confiada a l'autor d'aquest article que també va traduir algunes parts del llibre que resultà. El biblista Joan M. Vernet parafrasejà el text evangèlic i l'erudit Salvador Misser comparà l'obra acabada amb d'altres parafrasis germanes i la revisà. El llibret ha aparegut amb el títol **Jesús... l'home que creies conèixer. L'Evangeli segons sant Lluc en el català que es parla avui (1984)**. Ha estat editat conjuntament per la "Llar del Llibre, S.A.", de Barcelona i "Agape", un moviment cristià dedicat a l'evangelització.

Abans, però, la narració de Lluc donà l'argument per a la realització de la pel·lícula **JESUS**, la qual segueix exclusivament aquest evangeli i fa alguns anys fou filmada a Israel. No fa gaire, ha estat doblada al català. Enguany, l'evangeli de Lluc ens arriba també en versió cinematogràfica i, el missatge etern de JESUS, el Fill de Déu ens desafia a respondre.

JOAN GONZÁLEZ i PASTOR

Fotograma de **JESUS**, dirigida pel productor nordamericà John Heyman. L'acció fou filmada als indrets del fets que narra l'evangelista Lluc, a Israel. Hi col·laboraren més de 5.000 "extres" —jueus i palestins—, que actuaren en més de 300 llocs diferents: des del llac de Galilea al riu Jordà, de Jerusalem, la ciutat santa a d'altres poblacions israelianes. La preparació demanà cinc anys de treball i set mesos la filmació (Foto, Inspirational Films).

dad (1894), el qual publicava en castellà i en català. Alguns anys després, aparegué en un petit llibret de 46 pàgines, estampat als obradors de Modest Berdós, de Barcelona. La nova reimpressió degué ser estampada per iniciativa particular, perquè no consta l'editor ni la data de publicació.

Un projecte frustrat

La sucursal de la Societat Bíblica a Madrid edità **El Sant Evangeli de Nostre Senyor Jesucrist segons Sant Lluc (1910)** i **El Sant Evangeli de Nostre Senyor Jesucrist segons Sant Joan (1914)**. En foren els traductors, Emili Mora, Nicolau Busquets i Joan Sanmartí. El desgavell de la

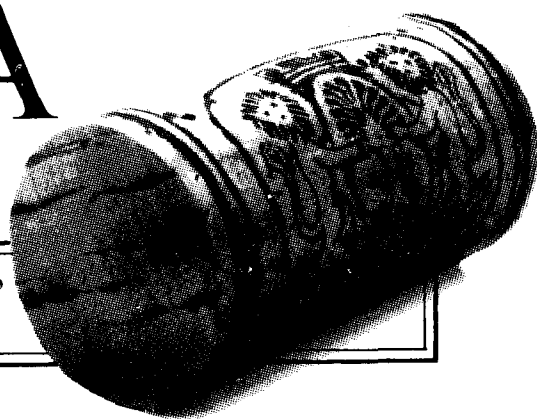
Versión Hispano-Americana (1916). Els textos **Receptus**, **Nestlé** i algunes edicions estrangeres de la Bíblia, ho van fer servir per a intentar d'apropar-se al sentit original. La tasca durà des del 1924 fins el 1928, i es va imprimir a la impremta de Modest Berdós, a l'any següent. Els **Evangelis i Fets dels Apòstols**, formaven una col·lecció de cinc llibrets petits, aplegats dintre d'un bonic estoig.

Més tard, és constituí un nou equip de treball format per Daniel Mir, Alfred Capó, Ermengol Felip i Samuel Vila, dirigit per Josep Capó. El 1937 ja havien enllestit quasi tot el Nou Testament i els Salms i es treien les proves de la carta als Romans. Però la sublevació militar contra la República i la foribunda repressió franquista

nes ja poguessin tenir-la en els seus idiomes. Com a conseqüència immediata, el febrer de l'any següent, uns pastors i laics evangèlics catalans es reuniren en un recambró de la barcelonina església metodista del carrer dels Tallers, 26. Aleshores va néixer la **Fundació Bíblica**, que més endavant s'anomenaria **Institució Bíblica Evangèlica de Catalunya (IBEC)**. De vell antuvi, els fundadors és proposaren de fer parlar la Paraula de Déu en català i ensems, contribuir a la normalització de la llengua mitjançant la celebració d'actes còltics i culturals, concerts de música, l'organització de la "Setmana de la Bíblia" cada any, editar els **Cants de Glòria**, i la publicació regular de la revista **Presència Evangèlica**.

Des de 1864
PERE ROVIRA
La solera d'una família

Cellers a "Ribera d'Ebre" i "Terra Alta"

Coneixements naturalístics del Vallès (1)

Que al Vallès no tot és indústria, comerç, serveis terciaris, autopistes, carreteres i ferrocarrils, poblament humà en definitiva, ens ho palesa a bastament el llibre "El medi natural del Vallès", que s'ha editat recentment. Fruit dels treballs presentats al I Col·loqui de Naturalistes Vallesans, celebrat el dia 4 de maig de 1985 sota els auspicis del grup de naturalistes de la comarca i amb el suport de la Caixa de Sabadell, ens presenta una àrea geogràfica on, tot i que pot semblar increïble, l'àliga perdiguera hi celebra els seus vols nupcials sense parar esment del brogit que regna pocs quilòmetres més enllà, dominant plàcidament un ecosistema que li permet de menar una vida conforme a allò que li dicten els seus instints consuetudinaris.

Una natura encara viva

La natura, per bé que no amb magnificència de decennis enrera, també és present en la seva multiplicitat de manifestacions avui dia al Vallès, i només demana a qui la vol fruir que disposi d'una bona curiositat científica acompanyada d'una certa afecció delitosa.

Els autors dels treballs que s'acullen en el llibre demostren tenir-ne un no dir d'aquestes qualitats. Els resultats obtinguts havien, necessàriament, de sortir-ne a favorits.

Es tracta de prop de quaranta aportacions en els camps de l'ecologia, zoologia, botànica, geologia i antropologia, tots ells provinents de les darreres recerques de l'Institut de Paleontologia, de la càtedra de Zoologia de la Universitat de Barcelo-

na, dels departaments de Botànica i Ecologia de la Universitat Autònoma, del Museu de Granollers, així com de nombrosos altres equips i naturalistes.

Troballes naturalístiques

Tots aquests esforços investigadors, recollits en un total de 244 pàgines farcides de dades, mapes i il·lustracions, considerats en el seu conjunt, es presenten a la pràctica com una revisió i posada al dia de la Història Natural del Vallès i de les comarques que l'envolten.

És així que, a tall d'exemple, hom hi pot trobar des de la definició geològica del Vallesà, les troballes de flora centroeuropea, els nemàtodes transmissors de virus, el cens de rapinyaires, les darreres dades de llop, fins a la problemàtica dels incendis o de les pluges àcides que ja s'hi han detectat per primera vegada. A més d'un original recull dut a terme per quaranta-quatre especialistes, de les 124 darreres troballes naturalístiques.

Cal dir que aquesta publicació és obra del recent creat Centre Vallesà d'Estudis dels Ecosistemes Mediterranis, que aglutina els naturalistes de la comarca, i ha estat editada gràcies al suport de la Caixa de Sabadell, de la Unió Excursionista de Sabadell i de l'Ajuntament de Sabadell.

R.C.

(1) *El medi natural del Vallès. I Col·loqui de Naturalistes Vallesans Annals del CEEM, nº 1. Sabadell 1985.*

La història del papat (1)

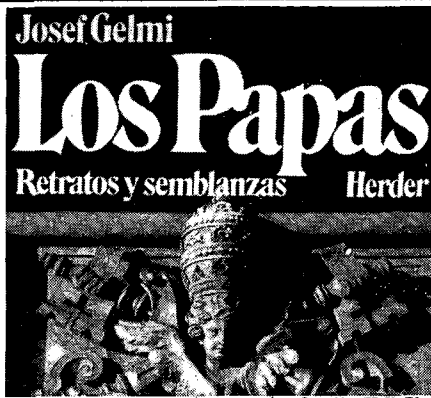
El papat és l'única institució d'Europa —o millor, del món— que ha perdurat des dels temps apostòlics fins a l'era atòmica. Aquesta institució continua fascinant i entusiasmant els homes del nostre temps. Ella ha estat testimoni del naixement, desenvolupament, florida, decadència i mort de poderosos imperis, nacions influents i fins de civilitzacions senceres. El papat les ha sobreviscut. Per a uns, és una obra genial de la intel·ligència i de la diplomàcia humanes. Altres, al contrari, hi veuen l'actualització del govern de Déu sobre el món.

El llibre conté una breu biografia de tots els papes, des de Pere fins a Joan Pau II. Estan ordenats cronològicament. A més de l'influx que cada un d'ells hagi pogut tenir en la vida interna de l'Església, s'assenyalen les petjades en la història civil i en la cultura europees, sobretot en l'art. A fi de reflectir la importància creixent del papat en la història, l'autor ha dedicat un espai més ampli als papes més recents.

La informació que aquí detallem explica els resultats de la més recent investigació crítica, la qual ha aclarit nombrosos tòpics sobre la història del papat.

Precedint a la biografia de cada papa, el lector troba resumits en una espècie de requadre les seves dades essencials: Data i lloc de naixement; Nom civil; Data de l'elecció com a Papa; Data de la mort; Lloc on és enterrat; Escut.

S'ha posat especial cura en la selecció de les il·lustracions. En aquest camp s'ha seguit el criteri de refusar tant les imatges vulgars com les absolutament descon-

gudes.

L'autor espera que el material gràfic per fi seleccionat reflecteixi l'esperit d'una època, o almenys del papat al qual es refereix.

El lector trobarà a més una bibliografia bàsica sobre la història del papat, així com dues llistes completes dels papes, una en ordre cronològic i l'altra en ordre alfabètic, que li facilitaran l'ús i la consulta.

Per al lector hispànic són d'especial interès les referències als escassos papes hispànics i als personatges del mateix origen geogràfic, així com els temes i problemes espanyols. Per exemple la guerra del 1936 al 1939. Cal destacar que són temes tractats molt breument i això malgrat que els papes del segle XIX i XX mereixen un tractament molt superior en espai que els seus predecessors. L'autor intenta ser objectiu també en aquests capítols i tenint en compte la brevetat, per tant sense les suficients matisacions, sembla que ho aconsegueixi.

R.C.

(1) *LOS PAPAS Retratos y semblanzas. JOSEF GELMI. 1986 - Editorial Herder - Barcelona.*

TERRA MARE

POEMES

de Pere Vives i Sarri

Rutes il·luminades (1)

(1) *"Terra mare". Poemes de Pere Vives i Sarri. Pròleg de Climent Forner. Barcelona. 1985.*

Cada any, d'ençà del 1969, Pere Vives i Sarri enlaira al vent una nova bandera poètica. Deu llibres de poemes en plena vena d'inspiració i cada vegada més consistents en ideal i forma l'han situat entre els millors poetes d'avui.

El darrer, "Terra mare" glossa cent llocs de la nostra geografia. Els canta apassionadament —tota la poesia de Pere Vives és passió i lliurament— i amb ulls enlluernats ha sabut copsar, de cadascun, el punt dolç de la seva bellesa, de la seva atracció. D'Aiguaviva (Baix Penedès) a Viladrau (Osona) recorre meravellat diferents rutes il·luminades. Poeta de camins i paisatges, del camp i de la terra, tot i ésser un home urbà, planta a l'inici d'aquest llibre una divisa: "Sovint cercant un lloc més bell, encara, / de

vegades esquerp al pa i la sal, / però arbre i camí, mas i raval / em lligen sempre a aquesta terra mare".

Un altre aspecte de la poesia de Pere Vives és el de la religiositat. Climent Forner en el pròleg de "Terra mare" el qualifica d'espiritual i carnal alhora. I en diu: "Tot ho veu amb ulls d'enamorat espurnejants de joia i descriu el paisatge com si fos el cos de l'estimada. És algú que creu en Déu i en l'home, perquè creu en Jesucrist, l'Home-Déu. Algú que estima i és lliure agustinianament. Ningú no el podria definir tant encertadament. Felicitem-nos d'aquesta nova aportació de Pere Vives i Sarri, al cabal poètic català.

E.B.M.

Presentats els llibres del I Premi "Joventut" i "Artur Martorell"

El Director General de Joventut de la Generalitat, Enric Puig, ha lliurat els guardons dels premis "Joventut", "Artur Martorell", "Any Internacional de la Joventut per a articles periodístics sobre la joventut" i els "Ajuts per a tesis i tesines" corresponents a l'any 1985. En el decurs de l'acte, celebrat al Saló Torres Garcia del Palau de la Generalitat, es presentaren també els llibres guardonats en la I edició dels Premis "Joventut" i "Artur Martorell".

L'acte comença amb la presentació de les obres guardonades en el I Premi "Joventut" i "Artur Martorell", realitzada per Carles Armengol, responsable de Formació de la Direcció General de Joventut.

Joaquim Franch, amb l'obra "El lleure com a projecte" i Toni Puig, autor del llibre "Animació sociocultural i joventut urbana" foren els guanyadors del I Premi "Artur Martorell" i "Joventut", respectivament.

Després de les intervencions de Joaquim Franch i Toni Puig, es lliuraren els premis corresponents a l'edició de 1985.

El Premi "Joventut" fou declarat desert. Pel que fa al Premi "Artur Martorell", l'Escola de l'Espai de Barcelona fou guardonada amb un accésit de 100.000 ptes., amb l'obra "La formació en cursos intensius". El Premi "Any Internacional de la Joventut per a articles periodístics sobre la jo-

ventut", dotat amb 100.000 ptes., va ser concedit a Carles Feixa, per l'article "Pijos, punkies i kumbayàs", publicat al diari "El Segre" de Lleida. Finalment, Ana Maria Silva obtingué un ajut de 400.000 ptes. per la seva tesi de doctorat sobre "Control de natalitat i comportament sexual en els adolescents dels Instituts de Barcelona-ciutat".

Finalment, el Director General de Joventut, Enric Puig, va cloure l'acte, felicitant els guardonats i els autors dels llibres presentats. Per a Enric Puig, "la convocatòria d'aquests premis i ajuts respon al desig de la Direcció General de Joventut de promocionar i donar suport a la tasca d'investigació i estudi del món juvenil".

VIII Convocatòria

Concurs literari "Hilari d'Arenys 1986"

La Secció Cultural del grup "Amics de Pompeia", convoca per vuitena vegada el Concurs Literari amb els següents:

PREMIS:

"Premi Hilari d'Arenys". Guardó d'honor i vint mil pessetes al millor recull de poemes en català de tema lliure.

"Premi Hilari d'Arenys". Guardó d'honor i vint mil pessetes a la millor narració en català de tema lliure, i una extensió màxima de cinc folis.

BASES:

a) Els treballs inèdits, s'han de presentar per triplicat i mecanografiats a doble espai i una sola cara de format foli amb el nom, adreça i edat de l'autor, en SOBRE A

PART, indicant el premi al qual opten.

b) Cal trametre'ls a: GRUPS AMICS DE POMPEIA, c/ Riera de Sant Miquel, 1 bis, 08006 Barcelona, de 6 a 9 de la tarda, indicant en el sobre: per al Concurs Literari Hilari d'Arenys-1986, abans del 30 de maig.

c) El Jurat pot declarar els premis deserts i concedir, si ho creu convenient, accésits.

d) Una còpia dels treballs quedarà en poder de la Secció i a disposició del públic i de la crítica.

e) El lliurament dels PREMIS serà el mes d'octubre de 1986.

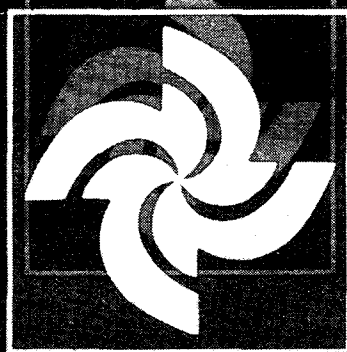
f) La participació al present Concurs pressuposa l'acceptació de totes aquestes bases.

Roca

vers el futur.

CALEFACCIÓ

AIRE CONDICIONAT

SANITARI

Calefacció:

Calderes de ferro fos, calderes murals i calderes de xapa, de gas, gas-oil, llenya, carbó, electricitat, bombes de calor, captador d'energia solar, radiadors de ferro fos i de xapa d'acer, cremadors i complements per a instal·lacions.

Aire condicionat:

Aparells de finestra, consoles, aparells autònoms, bombes de calor i equips centralitzats.

Sanitari:

Banyeres de fosa i de xapa d'acer esmaltades, porcellana sanitària, aixetes, aigüeres d'acer inoxidable i gres, complements per a la cambra de bany.

COMPANYIA ROCA-RADIADORS, S.A.

Avd. Diagonal, 513 • 08029 BARCELONA Tel. 322 40 51 télex 52832 CRRCE E - 52032 CRRCE E

LA SARDANA I LA DANSA

JOSEP VENTURA

APLECS.— Hem rebut la relació d'aplec de la sardana que hom preveu de celebrar enguany a les comarques meridionals de Catalunya, coordinats pel Patronat per al Foment de la Sardana a Reus i Comarca. La temporada es presenta enguany com una de les més actives, amb un total de 37 aplecs que s'iniciaran el dia 16 de març, a Ascó i finalitzaran el 12 d'octubre a Flix. Tanmateix, la major part d'aquestes trobades sardanistes s'escauran els mesos de maig, juny i agost; i concretament, la màxima activitat es desenvoluparà aquest darrer mes, amb un total de deu aplecs que tindran lloc a Falset, el dia 3; a la Figuera i la Palma d'Ebre, el dia 17; a Vilanova d'Escornalbou, el 24; a Tarragona, el dia 30; i a Riudecanyes i el Molar, el 31.

"MÚSICA POPULAR DE LLAVANERES".— El dia 18 de maig de 1986 se celebrarà a Sant Andreu de Llavaneres el desè Aplec de la Sardana. Amb aquest motiu, la Comissió Organitzadora —tot comptant amb la col·laboració de l'Ajuntament d'aquesta vila de la comarca del Maresme i l'Associació Familiar "El Casal"— promouen l'edició d'un disc titulat "Música popular de Llavaneres", enregistrat per la cobla La Principal de la Bisbal, amb algunes de les sardanes estrenades durant aquests anys d'aplec i les que hom preveu d'estrenar enguany, juntament amb dues danses tradicionals ben representatives de Llavaneres.

Les set sardanes que integren aquest nou àlbum discogràfic són "Turó de Montalt" de Joan Pons, estrenada l'any 1982; "El retorn", de Rafael Ferrer, que es va estrenar per l'Aplec, l'any 1984; "Tona de Llavaneres", de Joaquim Saus, i "Eres de Llevant", de Josep Viader, ambdues corresponents a l'aplec de l'any passat; i "clavenerenca", de Ricard Viladesaus, "Les noies de Llavaneres", d'Emili Saló, i "Per tu", de Puigferrer, que està previst que s'estrenin el proper mes de maig, amb motiu del desè aplec. Completaran aquest disc el "Ball Pla de Llavaneres", una dansa pròpia de l'època de Carnestoltes, que es ballava tant a Sant Vicenç com a Sant Andreu de Llavaneres des de temps molt reculats; i el "Ball de Gitanes" del Vallès, també ben arrelat a aquesta vila, on es balla des de principis del segle XIX.

Aquest disc s'edita per subscripció popular, al preu de 1.000 pessetes l'exemplar. Totes les persones que hi estiguin interessades poden demanar-lo a la Comissió de l'Aplec, Sra. Tona Dovesa, passeig Acata núm. 7, Sant Andreu de Llavaneres.

I Premi "Xavier Fàbregas" sobre el món del pallaso

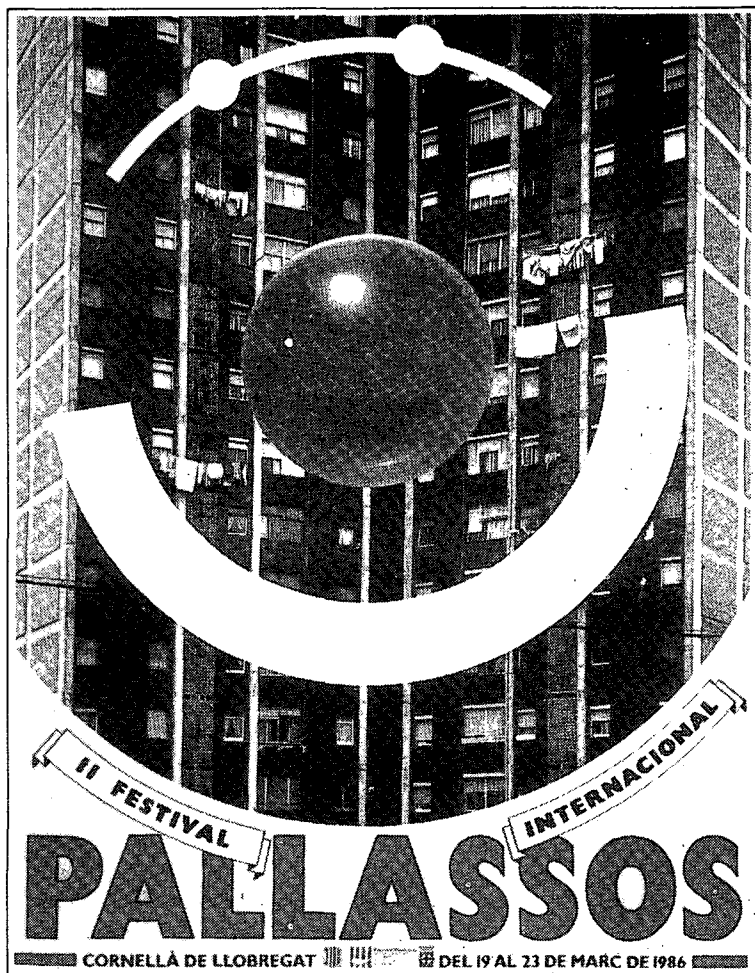
En memòria d'un amic, Xavier Fàbregas, i per tal d'enaltir el món del pallaso, es convoca el "I Premi Xavier Fàbregas" de Cornellà de Llobregat per fer conèixer el món del clown.

El Premi té quatre modalitats, però amb un jurat comú, que podrà declarar-lo desert si considera que no es compleixen els mínims requisits. L'import del Premi de cada modalitat serà de 150.000.-- Ptes. amb la possibilitat de concedir, en cada cas, un segon premi de 50.000.-- Ptes.

I. Premsa escrita. Premi al millor article o reportatge, publicat entre l'1 de gener de 1985 i el 18 de març de 1986, sobre el món del pallaso, en qualsevol de les llengües peninsulars.

II. Ràdio. Al millor programa radiofònic, emès durant idèntic període i en qualsevol de les llengües peninsulars, sobre el món del pallaso.

III. Televisió, vídeo, cinema. Premi al millor curtmetratge o programa televisiu o enregistrament de vídeo o reportatge cinematogràfic sobre el món i l'entorn del pallaso.

IV. Fotografia. A la millor fotografia o col·lecció (màxim de 5) de fotografies sobre la figura del pallaso.

Les obres presentades —articles per triplicat, fotografies, cassettes amb els programes radiofònics o curtmetratges, vídeos i altres, han de

ser lliurades al "Patronat Municipal de Cultura, Esports i Joventut. Carrer Hermenegildo Goula, 3; CORNELLÀ DE LLOBREGAT".

Formen el Jurat: Joan Anton Benach, Guillem-Jordi Graells, Manuel Campo, Rafael Vallbona, Miquel Porter Moix, Jaume Mateu "Tortell Poltrona", Gonçal Pérez d'Olaguer i Joaquim Vilà i Folch, actuant com a secretari (amb veu però sense vot) Carles Navales.

COSTUMS I TRADICIONS

Una confraria de còmics del segle XVII

ESTEVE BUSQUETS I MOLAS

A ntanyasses els còmics eren tinguts per mala gent. En alguns llocs fins els hi havien negat terra sagrada a l'hora de la mort. Eren altres temps i altres concepcions. Hom creia que un cristià de debò no podia dedicar-se a l'art de Talia.

Dels còmics en deien representants, denominació que amb els anys adoptarien els viatjants de comerç i no pas —em penso— per la necessitat que a vegades tenen de "fer comèdia" per a convèncer els clients.

Com que de tot hi ha en la vinya del Senyor, de comedians n'hi hagué de tan piadosos que fundaren una Confraria. Primer fou a Madrid i en el barri anomenat "mentidero de los cómicos". Hi vivia una actriu, de nom Catalina Flores, casada amb el quinquellaire Lázaro Ramírez.

He dit que hi vivia, però hi vivia malament car a causa d'una malaltia restà mig tollida. No tant, però, que li impedís d'anar a una església veïna, del carrer del Lleó, a resar davant el retaule de la Verge del Silenci. Després d'una novena sanà completament.

Els còmics companys seus ho atribuïren a la Verge i quan poc temps després el retaule fou traslladat al temple de Sant Sebastià hi fundaren la Confraria de la Verge de la Novena. Era el 25 de març del 1631. Havien canviat el nom de Silenci, pel de Novena gràcies a la dessús dita curació.

Anys més tard, uns còmics madrilenys treballaven en el teatre de la Santa Creu, de Barcelona. Dirigia la companyia, Manuel Al-

vareze Vallejo, un dels confreres, casat amb la primera actriu Maria Riquelme. Aquesta es posà malalta i morí. El seu marit va fer-li dir unes misses a l'església de Santa Mònica propera al teatre i que era dels pares agustins. Ensenms establí una fundació perquè cada any li fos dita una missa per la seva ànima.

Encara volgué fer més i el 26 d'agost del 1634 el seu apoderat Pedro Salinas en nom seu convingué amb el prior dels agustins l'establiment de la Confraria de la Novena, amb exempció de drets i privilegis de sepultura per a tots els còmics que morissin a Barcelona. Així mateix, Vallejo pagà un tapís amb la imatge de la Verge de la confraria madrilenya que fou col·locat en una capella especial.

Amb el temps desaparegué el llenç i de l'advocació de la capella se'n perdé el record. Ja en el segle XVIII, hom trobà en unes columnes els noms de Maria i Bernarda Ramírez, filles de la Catalina del suposat miracle. La imatge de la Verge havia estat substituïda per la de santa Caterina.

Durant els anys que durà la Confraria portaven un tabernacle en la processó del Divendres Sant i ajudaven a les despeses del convent, amb l'import de les penyores imposades als còmics que es "fumaven" els as-saigs.

Amb els anys els còmics adoptaren el patronatge de sant Genís comediant i el veneraven a Sant Jaume, a Santa Maria del Mar i a Santa Madrona, parròquia de bona part del Paral·lel, la via on hi han abundat sempre els teatres.

El dia 9 es farà el lliurament

IV Premis Pere Rovira i la "Chaîne des Rôtisseurs"

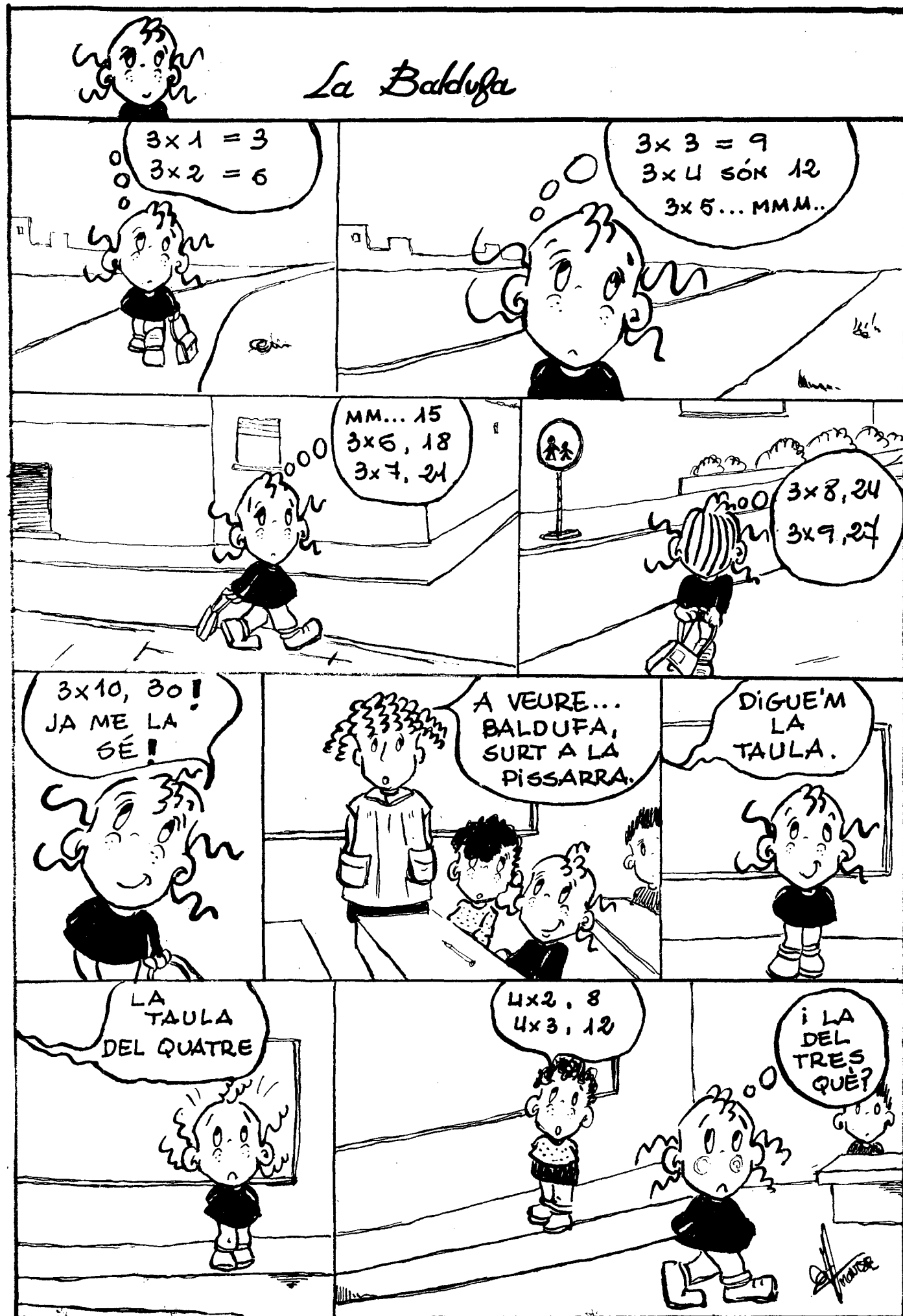
El Jurat dels IV Premis Pere Rovira que condeix la "Chaîne des Rôtisseurs" en la seva última i definitiva reunió, va decidir concedir els Diplomes corresponents a activitats realitzades durant el 1985, d'acord amb les bases de l'última convocatòria a: AIR FRANCE, CLUB DE TAST DE SITGES, DIARIO DE LA MAÑANA de Lleida, EDITORIAL PLANETA, INDÚSTRIES CÀRNIQUES, CASADEMONT S.A., PETRAS, parada del Mercat de Sant Josep, PIPIRIPAO. Programa de Ràdio Cadena de Màximo Fernández, Luis Bettónica i el seu patrocinat CODORNIU. RESTAURANT BONA TERRA de Massanet, RESTAURANT CAN BOSCH de Cambrils, RESTAURANT CLUB NÀUTIC EL BALIS, RESTAURANT LA LICORELLA de

Cubelles, RESTAURANT SA PUNTA de Pals, REVISTA "COMER Y BEBER", SO-MELIER del Restaurant Reno, SR. VILELLA.

El Jurat també va distingir amb els Premis d'Honor: l'ESCOLA D'HOTELERIA DE BARCELONA, INCAVI, SOCIETAT CATALANA DE MICOLOGIA.

L'acte de lliurament d'aquests Premis tindrà lloc el proper dia 13 de març, a les 9 de la nit, en el saló imperial de l'Hotel Ritz de Barcelona.

El Jurat ha estat compost pels senyors Antoni Graells Sagrera, Joan Viñas Bona, Jesús Led Cupaz, Josep M. Oller Plaxats, Joan Gaspart Solves, Jaume Beltrán Solano, Enrique Ribera Gabandé, Carles Martín Marqués, Jaume Fàbrega, i Josep Lladonosa Giró.

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

Any V N° 295

Històries d'Eixerits

Votar

Ja sé que "votar" no té res a veure amb "fer el bot". Nosaltres no "votem", però de "fer el bot" sí que en sabem. Quan ens entosudim a fer el posat d'ofesos, la mare més d'una vegada ens ha dit: "No facis el bot que no en trauràs res". I com sempre, acaba tenint raó.

"Votar" és tota una altra cosa. Aquests dies en parla tothom. Poses la "tele", i apa!, et surt un dels qui mana, o dels qui voldrien manar, i engega un "rotllo" que no s'acaba mai.

Si les coses del país no marxen prou bé, ningú no pot fer-nos-en cap retret als nois i noies de la nostra edat, perquè no ens deixen ficar el nas en res. Els grans són els qui fan i desfan. Pel que diuen, no sempre l'encerten. Què hi farem! Es veu que les coses són més complicades del que a nosaltres ens sembla.

Alguna vegada, no gaires eh!, a l'escola també votem: on ens agradaria anar d'excursió, qui serà el capità de l'equip, etc. És "diver". Però, sovint, s'arma un guirigall tan gran que, finalment, el "profe", després d'escoltar a uns i altres, ha de decidir ell. Aleshores sempre n'hi ha que "fan el bot", i ja està armada.

És ben difícil aconseguir tothom. I tan bonic que fóra que tots estiguéssim sempre contents! Els Eixerits i Eixerides ens hem d'esforçar a tenir un cor bo i voler que tothom sigui feliç. Els grans que votin, però que sàpiguen que els nois i noies de tot el món, encara que de vegades fem el bot, volem amistat, pau i germanor.

(Mare, t'has fixat que durant aquesta Quaresma no el faig tant el bot?)

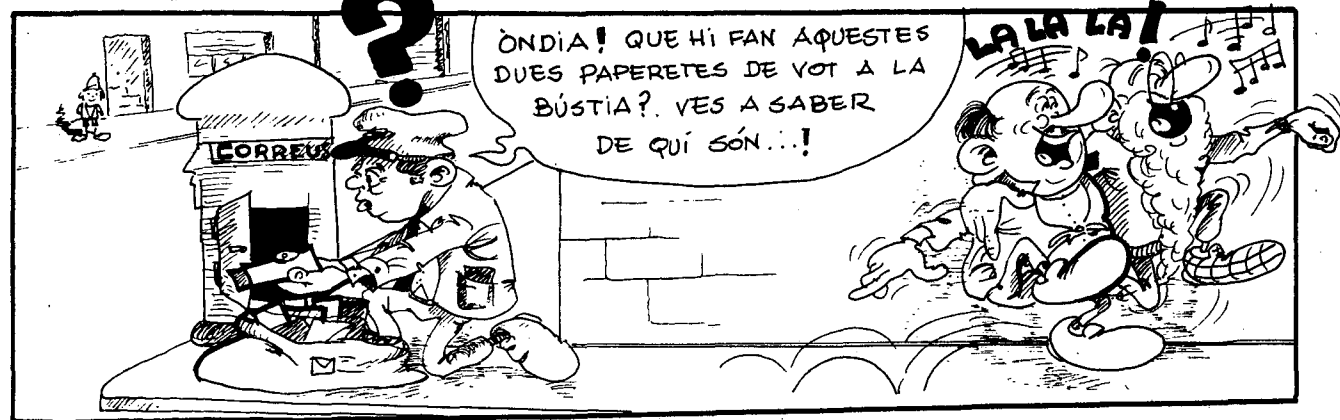
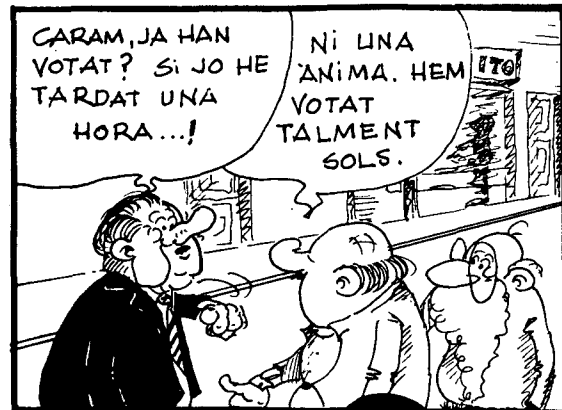
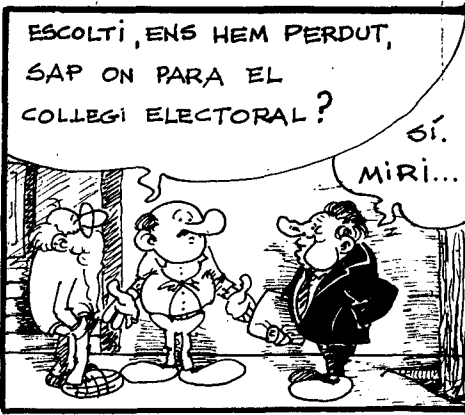

AH...! VOLS PARTICIPAR EN LES CURSES ATLÈTIQUES?

L'Eixerit

EN BADOSA i EN BASORA

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons Sant Lluç, capítol 15, versets de l'1 al 3, i de l'11 al 32 (Lc 15:1-3,11-32).

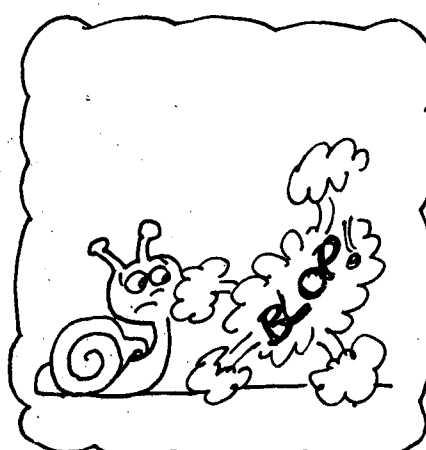
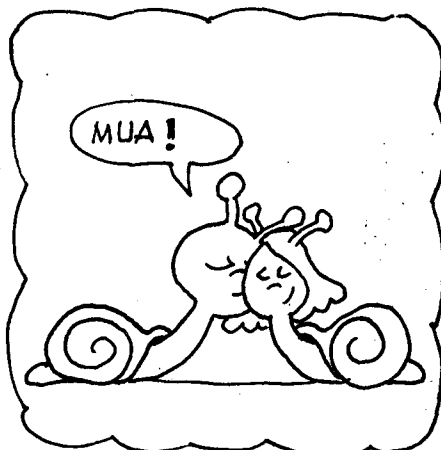
Reflexionem: 1. Aquesta narració catequètica "del Pare que perdona", és realment una meravella. Mostra la joia de Déu quan retroba l'home que s'havia allunyat d'ell. Déu ens estima sempre, i no para mai de considerar tots els homes com a fills seus.

2. El fill que s'allunya del seu Pare i trenca els lligams d'estimació amb ell, es comporta molt malament. Fins i tot quan decideix tornar a casa ho fa per motius un bon xic interessats "quants treballadors del meu pare tenen pa de sobres, i aquí jo m'estic morint de fam!". Però el Pare és tan feliç de tenir amb ell novament el seu fill i l'acull amb tant d'amor, que podem tenir la certesa de que el fill acabarà estimant-lo amb tot el cor.

3. Mirant les coses humanament, el fill gran sembla tenir raó. Però quan un estima de debò, per damunt de qualsevol altra consideració vol el bé de l'altre, la felicitat de l'altre. Ell hauria de compartir l'alegria i la felicitat del Pare, i valorar com el bé més gran la reconciliació i la plena comunió d'amor entre tots.

El mossèn

SIGFRID

DIUMENGE - 9

- 10.45 Matinal a TV3 - Concert.
12.45 Fi d'emissió.
15.30 Avanç Informatiu.
15.35 El rei Artur.
16.00 La pel·lícula del diumenge:
"Singapur".
17.30 Els ducs d'Hazzard:
"La febre d'or".
18.30 Digui, digui... (18)
18.45 Plats de nata. Poltrona exprés.
Stan Laurel i Oliver Hardy.
19.15 Els grans carrilets.
20.00 Vida salvatge.
20.30 Telenotícies.
21.00 Els joves - Cap. 4
21.30 Tenko. Cap. 5.
22.30 Grans èxits musicals d'ahir
- Cap. 2.
23.00 Gol a gol.
24.00 Fi d'emissió.

DILLUNS - 10

- 13.30 TV3, segona vegada. Gol a gol.
14.30 Telenotícies.
15.15 Dancin' days. Cap. 130.
16.00 Digui, digui... (49).
19.00 Avanç informatiu.
19.05 Fes flash.
19.45 L'ofici d'aprenent:
"Veterinari".
20.15 Concurs.
20.30 Telenotícies.
21.00 Espais electorals:
AP, CIU i PSC.
21.15 Informatiu cinema.
21.45 Cinema 3:
"Calidoscopi".
23.45 Arsenal.
00.15 Fi d'emissió.

DIMARTS - 11

- 13.30 TV3, segona vegada. Joc de Ciència. 30 minuts.
14.30 Telenotícies.

- 15.15 Dancin' Days. Cap. 131
16.00 Aula visual.
18.55 Avanç Informatiu.
19.00 Bàsquet femení.
20.30 Telenotícies.
21.00 Allo, allo - Cap. 1.
21.30 Àngel Casas Show.
23.15 Dimensió desconeguda.
23.45 Fi d'emissió.

DIMECRES - 12

- 10.00 Informació referèndum.
10.15 Natasha.
11.30 Informació referèndum.
11.40 Pel·lícula:
"L'esport favorit de l'home".
13.35 Informació referèndum.
13.50 TV3, segona vegada. "Trossos" -
Curar-se en salut.
14.30 Telenotícies.
15.30 Dancin' Days. Cap. 132.
16.15 Aula visual.
17.00 Informació referèndum.
17.10 Orquestra Plateria.
18.00 Informació referèndum.
18.05 Dibuixos animats.
19.00 Informació referèndum.
19.15 Digui, digui... (49)
19.35 Botó fluix.
20.00 Informació referèndum.
20.05 De què va.
20.30 Telenotícies.
21.00 A partir d'aquesta hora especial
REFERÈNDUM.

DIJOUS - 13

- 13.45 TV3, segona vegada. Informatiu
cinema. Àngel Casas Show.
14.30 Telenotícies.
15.15 Dancin' Days. Cap. 133.
16.00 Aula visual.
19.00 Avanç Informatiu.
19.05 Fes flash.
19.15 Oliana Molls:
"Home a l'aigua".
19.45 Joc de Ciència "Magazine".
20.15 Concurs.
20.30 Telenotícies.
21.00 Máfia, la societat del crim:
"L'herència de la máfia".
22.00 Curar-se en salut.
22.30 Temps de neu.
22.50 A tot esport.
00.20 Fi d'emissió.

DIVENDRES - 14

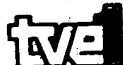
- 13.45 TV3, segona vegada. A tot esport.
14.30 Telenotícies.
15.15 Dancin' Days. Cap. 134.
16.00 Aula visual. (Rep).
19.00 Avanç Informatiu.
19.05 Fes flash.
19.45 Oscar, Kina i el lasser - Cap. 1.
20.15 Concurs.
20.30 Telenotícies.
21.00 Trossos.
21.30 Històries imprevisibles:
"Segrest".

- 22.00 Retrat:
"Pierre Bonard".
23.00 Cinema de mitjanit:
"Kilas".
01.00 Fi d'emissió.

DISSABTE - 15

- 15.30 Avanç Informatiu.
15.35 El món màgic del màgic Bruffi.
16.00 Els barrufets.
16.30 Oliana Molls:
"A la garjola, Oliana!".
17.00 Fes Flash.
18.00 La dona biònica:
"L'embolic de John".
18.45 La ruta de la seda.
19.45 30 minuts.
20.30 Telenotícies.
21.00 Vostè jutja.
22.30 Pel·lícula:
"El rastre de l'assassí".
24.00 Fi d'emissió.

DIUMENGE - 9

- 8.30 Mirades
9.30 Concert
10.30 Santa Missa - El dia del senyor.
11.30 Poble de Déu.
12.00 Estudi Estadi.
15.00 Telediari.
15.35 Dragons i masmorres.
16.05 Sigueu bons... si podeu:
Ep. 1.
16.55 Si ho sé no vinc.
17.50 Pumuky:
"El jersey de lana".
18.15 Documental.
19.10 De 7 en 7.
19.25 Avanç Estudi Estadi.
19.30 Punt de trobada.
20.30 Telediari.
21.05 Brigada especial:
"El sendero dorado".

- 22.00 Al tall de l'impossible:
"Paredes de cristal".
23.00 Estudi Estadi.
00.30 Comiat.

DILLUNS - 10

- 7.30 Bon dia.
9.00 Posada a punt.
9.15 La bossa de la compra.
9.30 Els rics també ploren - Ep. 36.
10.00 Estudi estadi.
11.30 Dinastia. Ep. 40.
12.30 Tres per quatre.
13.30 Crear i viure.
14.00 L'informatiu.
15.00 Telediari - 1ª ed.
15.35 A la recerca d'amors perduts:
"Trucos".

- 16.30 La tarda.
17.20 Avanç Informatiu.
17.25 D'aquí cap allà.
17.50 Hola nois!
18.00 Barri Sésamo.
18.30 L'espill màgic.
19.00 El planeta imaginari.
19.30 Dinamo.
20.00 Consum.
20.30 Telediari - 2ª ed.
21.05 Punt i apart.
21.15 L'home i la terra.
21.45 ... I la vida continua - Ep. 5.
22.40 Viure cada dia.
23.35 Telediari - 3ª ed.
00.05 Telesport.
00.15 Comiat.

DIMARTS - 11

- 7.30 Bon dia.
9.00 Posada a punt.
9.15 La bossa de la compra.
9.30 Els rics també ploren - Ep. 40.
10.00 Viure cada dia.
11.00 Consum.
11.30 Dinastia. Ep. 41.
12.30 Tres per quatre.
13.30 L'armari dels 7 calaixos.
14.00 L'informatiu.
15.00 Telediari - 1ª ed.
15.35 A la recerca d'amors perduts:
"Recuerdos de los espíritus".
16.30 La tarda.
17.20 Avanç Telediari.
17.25 Dins d'un ordre.
17.50 Hola nois!
18.00 Barri Sésamo.
18.30 Els Electrofollets.
19.00 Objectiu-92.
20.00 Els comptes clars.
20.30 Telediari - 2ª ed.
21.05 Punt i apart.
21.15 Directe en la nit.
22.10 Dones de Hollywood - Ep. 4.

- 23.05 A portada.
23.35 Telediari - 3ª ed.
00.05 Telesport.
00.15 Testimoni.
00.20 Comiat.

DIMECRES - 12

- 7.30 Bon dia.
9.00 Posada a punt.
9.15 La bossa de la compra.
9.30 Els rics també ploren - Ep. 43.
10.00 Directe en la nit.
11.00 Val més prevenir.
11.30 Dinastia. Ep. 42.
12.30 Tres per quatre.
13.30 Passarel·la a l'èxit.
14.00 L'informatiu.
15.00 Telediari - 1ª ed.
15.35 A la recerca d'amors perduts:
"Mr. Maravilloso".
16.30 La tarda.
17.20 Avanç Informatiu.
17.25 Lletra menuda.
17.50 Hola nois!
18.00 Barri Sésamo.
18.30 Les aventures de Puppy i els
cadells.
19.00 A mitja tarda.
19.30 Tocata.
20.30 Telediari - 2ª ed.
21.05 Punt i apart.
21.15 Mitja taronja.
21.45 Sessió de nit:
"Las girls".
23.45 Telediari - 3ª ed.
00.15 Telesport.
00.25 Comiat.

DIJOUS - 13

- 7.30 Bon dia.
9.00 Posada a punt.
9.15 La bossa de la compra.
9.30 Els rics també ploren - Ep. 44.
10.00 Fi de segle.
11.30 Dinastia. Ep. 43.
12.30 Tres per quatre.
13.30 Jo estimo la tele.
14.00 L'informatiu.
15.00 Telediari - 1ª ed.
15.35 A la recerca d'amors perduts:
"Sustitutos".
16.30 La tarda.

- 17.20 Avanç Telediari.
17.25 L'art de viure.
17.50 Hola nois!
18.00 Barri Sésamo.
18.30 El quiosc.
19.00 Escollir una professió.
19.30 Al mil per mil.
20.00 MASH:
"Que grande es el amor".
20.30 Telediari - 2ª ed.
21.05 Punt i apart.
21.15 El segon ensenyament.
22.10 Dijous a dijous.
23.35 Telediari - 3ª ed.
00.05 Telesport.
00.15 Comiat.

DIVENDRES - 14

- 7.30 Bon dia.
9.00 Posada a punt.
9.15 La bossa de la compra.
9.30 Els rics també ploren - Ep. 45.
10.00 Dijous a dijous.
11.30 Dinastia. Ep. 44.
12.30 Tres per quatre.
13.30 Roba neta, roba bruta.
14.00 L'informatiu.
15.00 Telediari - 1ª ed.
15.35 A la recerca d'amors perduts:
"Análisis final".

- 16.30 La tarda.
17.20 Avanç Telediari.
17.25 Un país de sagitari.
17.50 Hola nois!
18.00 Barri Sésamo.
18.30 Sherlock Holmes.
19.00 Anna, Ciro i companyia.
19.30 Al galop.
20.00 Val més prevenir.
20.30 Telediari - 2ª ed.
21.05 Punt i apart.
21.15 Un, dos, tres...
22.50 Pepe Carvalho:
"El mar, un cristal opaco".
23.45 Telediari - 3ª ed.
00.15 Telesport.
00.25 Comiat.

DISSABTE - 15

- 8.30 La nostra setmana.
9.30 Un, dos, tres...
10.55 La bola de vidre.
12.00 Loteria.
12.30 La quarta part.
13.00 Gent jove.
14.30 Diari de sessions.
15.00 Telediari.
15.35 David, el gnom.
16.05 Primera sessió:
"El hombre de Colorado".
18.00 La pantera rosa.
18.30 De pel·lícula.
19.00 Futbol.
21.00 Telediari.
21.35 Informe setmanal.
22.30 Dissabte cinema:
"La gata sobre el tejado de
zinc".
00.30 Comiat.

DIUMENGE - 9

- 10.30 Santa Missa.
11.30 Miramar esportiu.
14.00 Recull informatiu.
15.30 Coratge. (Últim episodi).
15.55 La bona música.
17.00 Estrènes TV:
"El caso de Alvin Karpis".
18.45 Els Fraguels:
"Capturar la luna".
19.10 Tauromaquia.
20.10 La cursa de N. Dyzma:
Ep. 7.
21.15 El dominical.
22.20 Diumenge cinema:
"Ricardo III".
00.55 Comiat.

DILLUNS - 10

- 17.00 D'ací d'allà.
17.30 Berenar a Sant Cugat.
18.30 Picajocs de l'avi.
19.00 Agenda.
19.15 Curs de francès. Ep. 17.
19.30 Mans artesanes.
19.45 Art i tradicions populars.
20.05 L'hora de Bill Cosby. Ep. 6.
20.30 La nit del cinema espanyol:
"La guerra de Dios".
23.30 Últimes preguntes.
24.00 Metròpolis.
00.30 Comiat.

DIMARTS - 11

- 17.00 Digui, digui... (19).
17.30 Berenar a Sant Cugat.
18.30 La petita Polon (3).
19.00 Agenda.
19.15 Curs de francès. Ep. 18.
19.30 Mans artesanes.
19.45 Art i tradicions populars.
20.00 Planta baixa.
21.00 L'edat de ferro. Ep. 4.
22.05 Temps moderns.
23.05 Busca't la vida.
24.00 Metròpolis.
00.30 Comiat.

DIMECRES - 12

- 17.00 D'ací d'allà.
17.30 Berenar a Sant Cugat.
18.30 La petita Polon (4).
19.00 Agenda.
19.15 Curs de francès. Ep. 17.
19.30 Mans artesanes.
19.45 Art i tradicions populars.
20.00 Vells amics - Ep. 6
20.15 Gossos - "El vínculo".
20.35 Amb les mans a la massa.
21.00 Fi de segle.
22.30 Jazz entre amics.
23.45 Embolic - Ep. 39.
00.10 Metròpolis.
00.40 Comiat.

DIJOUS - 13

- 17.00 Jo estimo la tele.
17.30 Berenar a Sant Cugat.
18.30 Picajocs de l'avi.
19.00 Agenda.
19.15 Curs de francès. Ep. 18.
19.30 Mans artesanes.
19.45 Art i tradicions populars.
20.00 A-u-a-b-a-buluba-balam-bambu
21.00 Fila 7.
22.05 Cine Club:
"Carta a tres mujeres".
24.00 Metròpolis.
00.50 Comiat.

DIVENDRES - 14

- 17.00 Enric, parada i fonda.
17.45 Científics catalans.
18.00 Produccions de TVE a Cata-
lunya.
18.30 Tres i no res (18).
19.00 Agenda.
19.15 01Curs de francès.
19.30 Mans artesanes.

- 19.45 Art i tradicions populars.
20.00 Així és Hollywood.
20.30 Especial divendres:
"Flamingo Road".
22.05 Curtmetratges.
22.30 La gran època.
23.30 1Metròpolis.
24.00 Las 24.

DISSABTE - 15

- 10.30 Memole (18).
11.00 Tres i no res (19).
11.30 Digui, digui... (49).
11.45 Pleitaguensam.
12.15 Esplai.
13.00 Novel·la del dissabte:
"La saga dels Riús" (10).
14.00 Recull informatiu.
15.00 Parlament.
15.30 Reportatge.
14.00 Continua las 24.
19.00 Llargmetratge:
"Más allá del bosque".
20.35 Las 24.
24.00 Comiat.

SETMANA SANTA RESSEGUINT ELS ALTS LLOCS D'ESPIRITUALITAT DE LA CATALUNYA NORD

DEL 26 AL 30 DE MARÇ

26 MARÇ 1986 BARCELONA - FONT ROMEU
Dimecres

Sortida en autocar cap a la Cerdanya, passant pel túnel del Cadí, fins a Puigcerdà i Llivia. Visita a aquesta vila catalana enclavada en territori de l'estat francès i de la seva farmàcia, considerada la més antiga d'Europa.

Dinar.

Havent dinat, continuació cap a Font Romeu. Sopar i allotjament a l'hotel seleccionat.

27 MARÇ 1986 FONT ROMEU - VERNET
Dijous

Esmorzar a l'hotel i sortida cap a Sant Martí del Canigó. Pujada amb jeep al monestir i visita.

Després, sortida cap a Prada i dinar.

A la tarda, visita al monestir de Sant Miquel de Cuixà, i **celebració de la Litúrgia pròpia del Dijous Sant**.

Continuació del viatge a Vernet. Sopar i allotjament a l'hotel seleccionat.

28 MARÇ 1986 VERNET - PERPINYÀ
Divendres

Esmorzar a l'hotel i sortida cap a Perpinyà.

A continuació visita dels llocs més interessants, entre els quals destaquem, el Palau dels Reis de Mallorca (entrades incloses), situat en el centre de la ciutat i considerat com el monument més important de Perpinyà, i un dels testimonis més destacats de l'arquitectura civil i militar medieval de la Catalunya Nord. Va ser edificat per allotjar el cos de Jaume I de Mallorca, l'any 1276.

Són interessants també, les visites al Palau de la Diputació, l'Ajuntament, la Casa Júlia, edificada al costat del Palau de la Diputació i mostra ben conservada de les residències privades de Perpinyà, el "Castellet" o Casa Pairal, i la Llotja del Mar, entre altres.

Després, sortida cap a Cotlliure i dinar en aquest bonic port pesquer i estació balnearia, que gaudeix d'una situació molt pintoresca.

El dinar consistirà, com a primer plat, en una sopa bullabesa. A la tarda, tornada a Perpinyà i **participació a la Litúrgia de la Passió del Senyor**. A la catedral a les 18.00 hores. Sopar i allotjament a l'hotel seleccionat.

29 MARÇ 1986 PERPINYÀ
Dissabte

Estada a l'hotel en règim de pensió completa. Durant aquest dia, s'efectuaran algunes visites als voltants de Perpinyà. Entre altres, són interessants les visites al Museu Prehistòric de Tautavel (entrades incloses), a l'Abadia Romànica d'Arlés (entrades incloses), Port Vendres, Canet Platja, Banyuls. A la nit, a les 21.00 hores, **assistència a la celebració de la Vetlla Pasqual**, a la Catedral de Perpinyà.

30 MARÇ 1986 PERPINYÀ - BARCELONA
Diumenge

Esmorzar a l'hotel i sortida cap Illa de la Tet, per assistir a la processó que comença a l'església d'aquesta ciutat, a les 11.00 hores. A continuació, sortida cap a Prats de Molló, Camprodon i Ripoll. Dinar. Després continuació del viatge de tornada a Barcelona.

EL NOSTRE PREU INCLOU:

- Autocar de luxe, amb vídeo.
- Allotjament en hotels de categoria de tres estrelles (màxima categoria a cada ciutat). Allotjaments en habitacions dobles amb bany i règim alimentari com l'especificat en l'itinerari.
- Els dinars en ruta.
- Els jeeps, per realitzar la visita a Sant Martí del Canigó.
- Les entrades a les següents visites: Monestir de Sant Martí del Canigó, Monestir de Sant Miquel de Cuixà, Palau dels Reis de Mallorca (Perpinyà), Museu Prehistòric (Tautavel) i Abadia romànica (Arlés).

Preu per persona, habitació doble 49.000.— Ptes. Preu suplement habitació individual 6.000.— Ptes.

L'atenció religiosa del grup serà a càrrec de Mn. Jordi Sánchez Bosch

Barcelona, febrer 1986

PROPRERS VIATGES DE CATALUNYA CRISTIANA

Del 20 d'abril a l'1 de maig: Terra Santa

Mes d'agost: Viatge de Sant Pau

Mes d'octubre: La India

